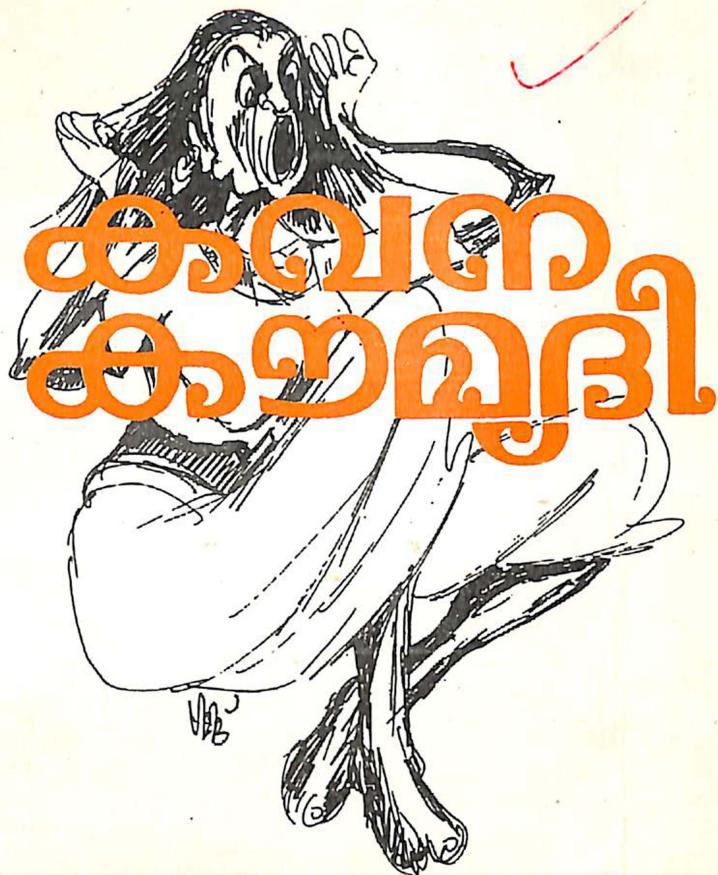

6

അക്കിത്തം

കോവിലൻ

കെ.പി. ശക്രൻ

ഇ.പി. രാജഗോപാലൻ

മിച്ചൽ റീഡോ

കെ.പി. വിജയൻ

കെ.പി. മോഹനൻ

ഡാഃ - ജനു

1999 - 2000

കാവറ്റ കാളമുട്ടി

(എൻഡി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ ഒവപത്രം)

പുസ്തകം 2
ലകം 2
നവംബർ 1999 - ജനുവരി 2000

ഉപദേശക സമിതി

എൻ. പി. മുഹമ്മദ്
എം. എൻ. വിജയൻ
എം. അച്യുതൻ
എൻ. മോഹനൻ

പത്രാധിപസമിതി

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ
ഡോ. എം. ആർ. രാജവവാരിയർ
കെ. പി. ശക്രൻ
കെ. പി. മോഹനൻ
എം. എം. സചീദൻ
വി. പി. വാസുദേവൻ
മണസ്യുർ രാജൻബാബു
അസീംതാനിമുട്ട്
എ.സി. ശ്രീഹരി
ചായം ധർമരാജൻ .

എൻഡി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകട്ട്
(ഒജി. 440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

ലേവനങ്ങൾ

എൻവിയുടെ തട്ടകം കോവിലരേഖയും	അക്കിത്തം
നന്ദിയോടെ	കോവിലൻ
രൂപപ്പുലമ	ഇ.പി. രാജഗോപാലൻ
എന്നിക്കറിയുന്ന എൻവി	കെ.പി. വിജയൻ
കവിതയുടെ അശോകം	കെ.പി. ശക്രൻ
കുണ്ഠുണ്ണിനമ്പിശരേഖ കവിതകൾ	കെ.പി. മോഹനൻ
ചെറുളിയിലെ കവിമുത്തച്ചൻ	ശ്രീധരൻ കുമാർ
കോളനികരണം കൊണ്ട് ഇന്ത്യൻ മനസ്സിനുസംഭവിച്ചത് മിച്ചൽ ദനീസോ	
കാവ്യപരിചയം	
ഭാലിയ റവികോവിച്ച്	കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ
Hovering at A Low Altitude	Dahlia Raikovtch
യാത്രാമോഴി (കമ)	മുസ്തഫാ കുമാർ
എൻഡ് സന്താപിയത്തു (കവിത)	ചെറുളിയിൽ കുണ്ഠുണ്ണിനമ്പിശരൻ
ഭാഗവത കമകൾ	കരിവുഴ രാമചന്ദ്രൻ
സാരമേയാ	കെ.ടി. കൃഷ്ണവാരിയൻ
സപ്താശുകൾ	പി.എം.പളളിപ്പാട്
നട	ആർ. മനോജ് വർദ്ധൻ
നെഹ്യ ട്രോഫി	എം.റി. ബേബി
<hr/>	
ആസ്രാദനം, സാംസ്കാരികം, പ്രസ്തകപരിചയം	
കവിതയുടെ സുരൂത്തേജസ്സ്	എൻ.പി. വിജയകൃഷ്ണൻ
ചുള്ളിക്കാടിരേഖ പദപ്രയോഗങ്ങൾ	ഉള്ളി ആമപ്പാറയ് കരൻ
വാക്കിരേഖ വഴികളിലും	കെ.ജി. കാർത്തികേയൻ
എൻവിക്കവിതയുടെ ഉള്ളിവുകൾ	അജയപുരം ജ്യോതിഷ് കുമാർ
മലയാള കലാഗ്രാമം	കെ.പാനുർ
വായനയുടെ നേർവചി	എം. എം. സചീനൻ

കവർ ഡിസൈനർ : പ്രസാദ്

കവർ പിത്രം : എ. റാമീദ്

കാലത്തിന്റെ നീളം

'കവനക്കമുഖി'യുടെ കഴിഞ്ഞ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്‌ക്കുള്ള ദുരാത്തിൽ, നമ്മുടെ സാഹിത്യരംഗത്ത് സംഭവിച്ച ദുരാത്തിലേ, എങ്ങെല്ലാം ബന്ധിച്ചേരുന്നോളം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽത്തന്നെ നികത്താനാവാത്തവയാണ്.

എൻ വി യോക് സ്കേപ്പാദരണ്ഡശ്. പുലർത്തിപ്പോന്ന, ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തന നണ്ണളിൽ സഹകരിച്ച, കേവലമൊരു അല്ലെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽത്തന്നെ നികത്താനാവാത്തവയാണ്. എൻ. മോഹനൻ. എൻ.വി. കുഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ് എന്ന ആശയം രൂപംകൊള്ളുന്ന സംഖ്യം മുതൽ തന്നെ, ട്രസ്റ്റിന്റെ പിരിയിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് എന്നതാകെ ചെയ്യാം എങ്ങനെന്നെയാകെ ചെയ്യാം എന്ന് ചിന്തിക്കുകയും യാമാസമയം ആശയവിനിമയം നടത്തുകയും ഉപദേശ നിർദ്ദേശ അംഗൾ നല്കുകയും ചെയ്തുപോന്നിട്ടുണ്ട്, അദ്ദേഹം. 'ഇവിടെ ഞാൻ കൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഒരു ട്രസ്റ്റുണ്ട്.' (ലഭിതാംബിക അന്തര്ജനത്തിന്റെ പേരിലുള്ള ട്രസ്റ്റിനെ ഉദ്ദേശിച്ച്). 'നമുക്ക് കൂട്ടായി പലതും ആസുത്രണം ചെയ്യുകയും നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യാം' എന്ന് ഒരിക്കലെദ്ദേഹം എഴുതി. ആ രിതിയിൽ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എങ്കിലും, ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുണ്ടിച്ച് ആ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന സകലപ്രാഥിലേയ്‌ക്കും അതിലുണ്ടായിരുന്ന ആത്മാർമ്മതയിലേയ്‌ക്കുമാണെല്ലോ അത് വിരൽ ചുണ്ടുന്നത്.

ട്രസ്റ്റിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ, ഗൗരവസ്വഭാവമുള്ള ഒരു സാഹിത്യമാസിക പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക എന്ന ആശയം ഞാൻ പലതവണ ചർച്ചചെയ്തതാണ്. ഈ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അതിയായ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. "അതും വശ്യമാണ് അങ്ങനെന്നെയാരു പ്രസിദ്ധീകരണം; ഏറ്റവും പ്രസക്തവും"- എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാട്. 'ഒരു വെത്രമാസികം'- എന്ന്, ട്രസ്റ്റ് ഒരു വിൽ തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ, അതിന്റെ സംഖ്യാനന്തരിൽ ഒരു ഉപദേശക സമിതി വേണമെന്നും അതിൽ അംഗമായിരിക്കാൻ മോഹനനോട് അപേക്ഷിക്കണം മെന്നും കൂടി ആ തീരുമാനത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. ഉപദേശക സമിതിയുടെ മൊത്തം രൂപം അറിയിച്ചുകൊണ്ട്, സമ്മതം ചേരിച്ച് ഞാനദേഹത്തിന് കുറത്തിലുണ്ടി. സമ്മതിച്ചുകൊണ്ട് മറുപടി ഉടക്കം വന്നു. പകേശ, "മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഈ പ്രഗതമത്തികളുടെ കൂടു ചേർക്കാൻതക്കു ഉയരം തനിക്കുണ്ടോ" എന്നായിരുന്നു ആ വിനയശില്പത്തിന്റെ ശക്ക്.

കവനക്കമുഖിയുടെ മുന്നാം ലക്ഷ്യത്തിൽ മോഹനന്റെ ഒരു കമ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. "ഈച്ചയും പുച്ചയും". 'അടക്കത ലക്ഷ്യത്തിലേയ്‌ക്ക് ഒരു കമ വേണാം' എന്ന് മോഹനിൽ ബന്ധപ്പെട്ട പരിണതപ്പോൾ, 'വെവക്കാതെ അയയ്ക്കാം' എന്ന് മറുപടി. പകേശ, ആച്ചർച്ചകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും ഒരുക്കവുമില്ല, ഞാൻ വിണ്ണും വിജിച്ചു. "ഒരാച്ചയായല്ലോ അയച്ചിട്ട്. എന്നുപറ്റി? കമ വായിച്ചിട്ട് എന്നേരെ രാമകൃഷ്ണൻ വിജിച്ചില്ല എന്നുകരുതിയിരിക്കുകയാണ് ഞാൻ" എന്നായി മോഹനൻ. "തപാൽത്താമസം" ആകുമെന്ന് ഞാൻ സമാധാനിച്ചു. വിണ്ണും ഒരാച്ചകുടി കമയില്ലാതെ കഴിഞ്ഞു. അനേകിച്ചപ്പോൾ, കോഴിക്കോട്ടു വിലാസത്തിലാണയച്ചത് എന്ന് മോഹനൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഉറപ്പായി നഷ്ടപ്പെട്ടതുതന്നെ. ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തനകേന്ദ്രം കോട്ടയ്ക്കലേയ്ക്ക് മാറ്റിയ ശേഷം, ചില സുഹൃത്തുകൾ കോഴിക്കോട്ടു വിലാസത്തിലെയച്ച കന്തുകളും വരിസംഖ്യയും ഏകയിലെവന്നതാതെ പോയിട്ടുണ്ട്. കമ കിട്ടിയില്ലെന്നുപറ്റപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനും സകടമായി. "ഒരക്കോപ്പി എഴുതിയതാണ് അയച്ചത്. ഈനി എന്നുചെയ്യു?" തൊട്ട് വിർപ്പിനു പറഞ്ഞു: "മേശപ്പുറത്തെവിടെയെങ്കിലും ആകമയുടെ പട്ടകുറിപ്പുകൾ ഉണ്ടാ എന്ന് നോക്കേട്. ഒത്താൻ വിണ്ണും എഴുതി

അയയ്ക്കാം." കൂടും നാലാം ദിവസം അയച്ചുകിടിയതാണ് "ഇംച്ചയും പുച്ചയും". ഒരുപക്ഷേ, മോഹനൻ എഴുതിയ അവസാനത്തെ കമയാവുമോ? ആവാനും മതി.

മലയാള കമാറഗത്ത് ഒറ്റപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്ന വ്യക്തിയായിരുന്നു എൻ.മോഹനൻ - ശ്രേംഡത്തിലും ശബ്ദത്തിലും. നമ്മുടെ കമാറഗം പഠിക്കാനോ വിലയിരുത്താനോ ശ്രമിക്കുന്ന സുമനസ്സായ ഒരു സാഹിത്യവിദ്യാർഥിക്ക് ആ കമകളെ വകണ്ണുവെച്ച് മുന്നോട്ടുപോവാനാവില്ല. മോഹനൻ്റെ കമകളുടെ മുദ്ര നിർണ്ണയം ഇത് പ്രകാശനത്തിൽ പ്രസക്തമല്ല. ടെസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് മോഹനൻ പറഞ്ഞുപോന്ന ഓരോ വാക്കും, ഞങ്ങളുടെ മുന്നോട്ടുള്ള കാൽൻവെപ്പുകൾിൽ കോൽവിളക്കു തെളിയിക്കുമെന്ന് ഞങ്ങൾക്കുറപ്പുണ്ട്; അതോടൊപ്പം, ആ ശബ്ദം, ഞങ്ങളുടെ കാലിടുന്നേം ഈനി ഉയർന്നുകേൾക്കില്ലപ്പോൾ എന്ന ഉർവ്വമ ഞങ്ങളെ വലയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നമ്മുടെ പഴയ തലമുറയിൽപ്പെട്ട കവികളിൽ ശ്രദ്ധയന്നായിരുന്നു പൊറമ. വി.എ. കേശവൻ നമ്പുതിരി. ടെസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പൊതുവേയും കവ നക്കമുദ്ദിയിൽ വിശ്രഷ്ടിച്ചും താല്പര്യം പുലർത്തിപ്പോന്ന വ്യക്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആ ഓർമ്മയ്ക്ക് കവനക്കാമുദ്ദിയുടെ ശ്രദ്ധാശ്രംജലി.

തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ നിന്നിരഞ്ഞിപ്പോയി ടി.വി. കൊച്ചുബാബു. സർജയനനായ കൊച്ചുബാബുയുടെ സ്വരത്തിൽ കിടന്നപ്രയത്ന അതിന്റെ തിളലാവയും അർപ്പണവോധത്തിന്റെ പ്രസന്നിക്കവുമുണ്ടായിരുന്നു. മലയാള ചെറുകമധ്യുടെ നാളന്തര ദിപ്പതി വിള്ളംബരം ചെയ്യുന്ന ശുക്രനക്ഷത്രമായിരുന്നു, ഇളംതലമുറയിലെ ആ കരുതൽ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അകാല വിയോഗം ഏല്പിച്ച മുറിവ്, കാലത്തിന്റെ നെണ്ണിൽ ഉണ്ണണ്ണാതെ കിടക്കും.

ഈ നീത് Y2K - രണ്ടായിരാമാണ്ട്. 'Y2K' എന്നാൽ എന്തോ ആഗോളവിപത്ത് എന്ന, എന്തോ മാരകരോഗം എന്ന ഒരു ധാരണയുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ, നമ്മുടെ സാധാരണകാരുടെ ഇടയിലെകിലും? Y-'ഇയർ': കൊല്ലം, 2 രോ മുൻപിലുള്ള 'K' - 'Kilo' വിന്റെ സുചകം. 'കിലോ' എന്നത്, മെട്ടിക് രിതിയിൽ ആയിരത്തെ സുചിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പോൾ "Y2K" - രണ്ടായിരാമാണ്ട്. ഇതിലെപ്പറ്റാണൊരു വിപത്ത്? നാം തന്നെ തയ്യാറാക്കി കുംപുട്ടുകളിൽ ശേഖരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള സംവിധാനങ്ങളുടെ പരിമിതിക്കുള്ള മരികടക്കുന്നത് എന്നെന്ന എന്നായിരുന്നോ പ്രശ്നം? നമ്മുടെ വൈദഗ്ധ്യങ്ങൾക്ക്, അഭ്യർത്ഥി അണ്ണിഞ്ചു ഉയരത്തിനാപ്പോറു കാണാനാവുന്നില്ല എന്നതല്ല പ്രാമാർക്കമായ കൂഴപ്പും? ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ തപാൽവകുപ്പിന്റെ 'സീൽ' തന്നെ നോക്കു. "5-1-00" എന്ന് കുത്തിയാൽ, രണ്ടായിരാമാണ്ട്, ജനുവരി അഭ്യാം തിരുത്തി. ശരി. കാലത്തിന് തൊല്ല്യുറുത്താവത്ത് വർഷത്തിന്നപ്പോറതേയ്ക്ക് നീളമില്ലോ? രണ്ടായിരത്താരുന്നും ജനുവരി 5-10 തീയതിയിലെ 'സീൽ' എന്നെന്നയാവും? '5-1-00' തന്നെയോ? വർഷത്തെ സുചിപ്പിക്കാൻ രണ്ടക്കമേ പ്രാദേശികമായി വയ്ക്കു എന്നാണെങ്കിൽ, "5-1-2K" എന്നുപയോഗിച്ചാൽ, രണ്ടായിരാമാണ്ട് ജനുവരി 5 എന്നാവില്ലോ? അപ്പോഴും 99 വർഷം കഴിത്താലോ എന്നാലോചിക്കാം. പക്ഷേ, ഇതൊന്നുമല്ലപ്പോൾ "Y2K പ്രശ്നം". കുംപുട്ടു, പ്രാക്കൻഡെസ്സൻ ആവുന്നതാണോ? എത്രയാലും ഇപ്പോൾ ലോകം ദിശാലശ്വാസം വലിക്കുന്നത് കേൾക്കുന്നു; ആശാസം.

കവനക്കാമുദ്ദിയുടെ ഏല്ലാ സുഹൃത്തുകൾക്കും നന്ദനിരണ്ട് പുതുവസരം പ്രാർഥിക്കുന്നു.

കോട്ടയ്ക്കൽ,

2K-1-5

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

എൻ.വി.യുടെയും കോവിലൻ്റെയും തൃക്കം*

അക്കാദമി

കോവിലൻ എൻ.വി. പുരസ്കാരം

ആദ്ധ്യാത്മക തോന്ത്രങ്ങൾ.

മനസ്സ് സ്വാത്രന്ത്ര്യത്തിനു മുമ്പുള്ള ദിവസങ്ങളിലേയ്ക്ക് പറക്കുന്നു.

പിൽക്കാലത്തു കോട്ടയത്തുവെച്ചാണല്ലോ ലോകത്തിലാദ്യമായി സഹകരണ പ്രസ്ഥാനം വഴി, സാഹിത്യകാരരാർ പുസ്തകപ്രകാശനം നിർവ്വഹിച്ചത്.

അതിനുള്ള പ്രഫോഡനം, (സാഹിത്യകാരരാർക്ക് അർഹിക്കുന്ന പ്രതിഫലം നൽകാൻ കഴിയും എന്ന വിശ്വാസം) ഇവിടെ പ്രസാർപ്പിച്ചത് തുഞ്ഞിലെ മംഗളഭാദ്യം പുസ്തകശാലയായിരുന്നു. 1940 മുതൽ 1945 വരെ, ഏതാണ്ട് കാൽനട്ടേജിൽ എതിരില്ലാത്ത പ്രസാധകരായി പ്രകാശിച്ച ആ മംഗളഭാദ്യ പ്രഥയുടെ പ്രതിഫലം കോട്ടയത്തെ സാഹിത്യസഹകരണത്തിൽ കണ്ണംത്തിയ വർ അനുത്തന്നു ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഈതിവിടെ പറയാൻ കാരണം: കോവിലൻ നിശ്ചൽപ്പോലെ ഞാൻ തുള്ളുർത്തേക്കിൻകാടു മെമതാനത്തിലുടെ വടക്കുംനാമനെ വലംവെയ്ക്കുകയും ഇടംവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. മംഗളഭാദ്യം പ്രസ്തായിരുന്നു, അന്നു മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം. ചണ്ണമുഴയുടെ 'രമണ'നായിരുന്നു അന്നു മംഗളഭാദ്യം പ്രസിദ്ധികരിച്ച ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ പുസ്തകമാണ്. തൊഴിലാളിപ്പേണ്ണകൂട്ടികൾ മംഗളഭാദ്യം പുസ്തകശാലയിൽ വന്ന് കീഴ്പോട്ടുനോക്കി നിന്ന്, ലജ്ജാപൂരണ്ണരം ഒരു 'ബൈവവറ്റ് പുസ്തകം' വേണം എന്നുപറയുക പതിവായിരുന്നു. 'രമണ'നെന്നയാണവർ ഉദ്ദേശിച്ചത്. അതെടുത്ത് കൊടുക്കാറുള്ളത് കൂപ്പണിനും നായരെന്ന ബുക്കളാശം മാനേജരാണ്. അദ്ദേഹമാണ് കോവിലൻ ആദ്യത്തെ നോവൽ ('പേരോർക്കുന്നില്ല', വി.വി. അജുപ്പൻ കണ്ണാ സേരേ രിയാ യിരുന്നു രചയിതാവ് എന്നോർക്കുന്നു.) എടുത്തു തന്നുകൊണ്ട് "ഇതൊന്നു വായിച്ചു നോക്കു" എന്നുപറഞ്ഞത്. അതു വായിച്ചു ദിവസമാണെനിക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടത്. "രജു പക്ഷജ, ബഷിറിനെ അതിശയിക്കുന്ന ഒരുചുത്തുകാരൻ മലയാളത്തിൽ അവ തത്ത്വം ക്ഷണിക്കുന്നതു". ബഷിറ്, അബികുണ്ണയത്തിൽ എൻസൈറ്റു നിന്നുകൊണ്ട് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു കുവിയാണ്. പൊട്ടിച്ചിരി ജ്വാലകളെ തന്നുപൂശിച്ചു. കോവിലൻ പൊട്ടിച്ചിരിക്കാനാവുന്നില്ല, ജ്വാലകൾക്കിടയിൽ ചുണ്ടിരുക്കിനിന്നുകൊണ്ട് ഉരുകുന്ന മൗനമാണെന്നും.

അന്ന് മംഗളഭാദ്യം പ്രസ്താവിക്കു മട്ടപ്പോവിൽ മുണ്ടഞ്ഞേരി മാനുറുടെ ആദ്യവസാനത്തിൽ നടന്ന സംവാദങ്ങളിൽ നിന്നു പൊതിവന്ന രണ്ടു സംഭവങ്ങൾ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ അവിസ്മർത്തവും തകളായി.

ഒന്ന്: ടൗൺ ഹാളിൽ മുൻകൂട്ടം രാജ് ആനന്ദ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത പുരോഗമന സാഹിത്യസമ്മേളനം, മറ്റൊന്ന്: എൻ.വി. കൂപ്പണിവാരിയരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കേരളവർമ്മ കോളേജിൽ 3 ദിവസം നടന്ന സാഹിത്യകാരക്കൂന്ന്.

*പുരസ്കാര സമർപ്പണ സമ്മേളനത്തിലെ അദ്ദേഹപ്രസംഗം

പുരോഗമനസാഹിത്യ സമ്മേളനം ഒരു പുതുമയായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അതോടൊപ്പം സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ, പടം, ജീവചർത്രത്തെക്കുറിപ്പ്, കൈപ്പട എന്നിവാം ശേഖരിച്ച് നിരത്തിവെച്ചത് ആളുകൾ നടന്നു കാണുക എന്നത് അനുബന്ധം പുതുമതനെന്നായിരുന്നു. ഈ പ്രദർശനം സജ്ജിക്കിച്ചതിൽ ഒരു പക്ഷേ സ്വാധതസംഘം സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന കോവിലനുണ്ടായിരുന്ന പക്ഷ് വലുതായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധികരണചുമതലകാരന്മായിരുന്ന എനിക്കും മോൾ മല്ലാത്ത പക്ഷ് ഉണ്ടായിരുന്നു. കോവിലന്റെ പിന്നാലെ തൊനെപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു. തെങ്ങളുടെ കുടെയുണ്ടായിരുന്ന മുന്നാമൻ ഒരു പക്ഷേ, കെ.കെ. രാജാവിന്റെ മകൻ രാജനായിരുന്നു. രാത്രി പശ്ചാത്യവും തുക്കിപ്പിടിച്ച് ഗ്രാസ് ലെല്ലറിന്റെ പുറകേ നടന്ന് പു.സാ.സമ്മേളനത്തിന്റെ ചുമർപ്പുരസ്യങ്ങളാട്ടി കുകുക, അവസാനം പുലരാൻ കാലത്ത് തേക്കിന്കാട്ടിൽ മലർന്ന് കിടന്നുറ ഞ്ചുക് എല്ലാം തെങ്ങൾ മുന്നുപോർ ചേരന്നാണ് നിർവ്വഹിച്ചത്. പശ്ചാത്യത്തിൽ നിന്ന് വിരലിനേൽ പറിപ്പിടിച്ച് വഴുവഴുപ്പ് മനസ്സിലിപ്പോഴും ബാക്കി നിന്തക്കുന്നു. മുൽക്ക് രാജ് ആനന്ദിന്റെ ‘ഒരു എറം.എ.കാരൻറെ മരണ വിലാപം’ (ശ്രീ എറം.സി. നമ്പ്യതിരിപ്പുട്ട് വിവർത്തനം ചെയ്തത്) ഉറക്കമെല്ലായിരുന്ന പ്രധാന വായിച്ചതിന്റെ ഓർമ്മയും നെറ്റിയിൽ വിയർത്തു നില്പിപ്പുണ്ട്.

മുൽക്ക് രാജ് ആനന്ദം പ്രസംഗിച്ചതിനുശേഷം ഉണ്ടായ സമ്മേളനങ്ങളിൽ മുഖ്യമായി നടന്നത് ‘രൂപദ്വാരാവാദമാണ്’. തലേന്നർ രാത്രി അച്ചടിപ്പിച്ചട്ടുത്ത പുസ്തകമാണ് മുണ്ടെറ്റുരി മാസ്ത്ര ദ്രോജിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്. തൊട്ടുമുന്ന് ഇരഞ്ഞിയ ‘മംഗളോദയം’ മാസികയിൽ മാസ്ത്ര എഴുതിയിരുന്ന ‘കടക്കേണ വാതിലിലഭ്യുടെ കടനാൽ’ എന്ന ലേവനത്തിന്റെ വിപുലികരണമായിരുന്നു ആ അവതരണപ്രസംഗം. മംഗളോദയം പ്രസ്തുതി മട്ടുപ്പാവിൽ അങ്ങാടുമിങ്ങാട്ടും നടന്നുകൊണ്ട് മാസ്ത്ര ഉച്ചതിച്ചതും പി.സി. കുട്ടിക്കുപ്പണൻ കുറിച്ചട്ടുത്തതു മായ ആ രേഖ ഒരു ചെറുകിട ബോംബുപോലെയാണ് സമ്മേളനത്തിൽ പൊട്ടിത്തറിച്ചത്. ഇ.എം.എസ്. ആയിരുന്നു പുരോഗമനസാഹിത്യ സമ്മേളനത്തിലെ സർവ്വാധ്യക്ഷങ്ങളും എറം.വി. പോളാണ് ചർച്ചാ സമ്മേളനത്തിൽ അധ്യക്ഷത വഹിച്ചത്. മരണാന്തരാട്ടുത്ത കാലത്ത് ഈ.എം.എസ്. പിസ്വലിച്ച ‘പ്രമേയ പ്രാധാന്യവാദ’ അഭിന്നി സടക്കുടച്ചിലായിരുന്നു ആ ചർച്ചാ സമ്മേളനം. കുട്ടിക്കുപ്പണമാരാർ, കെ. ഭാമോദരൻ, കുറീപ്പുഴ, തകഴി, പൊൻകുന്നം വർക്കി, ജി. ശക്രകുറുപ്പ്, എസ്.കെ. പൊരുക്കരാട്ട്, പി.സി. കുട്ടിക്കുപ്പണൻ, എസ്.വി. കുപ്പണവാതിയൻ, സി.ജെ. തോമസ്, പി. ഭാസ്കരൻ എന്നിവരെല്ലാം ആ ദ്രോജിൽ ഇടയ്ക്കിടെ എണ്ണറുന്നിനു സംസാരിച്ചു. താഴെ ഒരു മുലയിൽ കോവി ലന്നും മറ്റാരു മുലയിൽ വെവക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ, കെ.കെ. രാജാവ് എന്നിവരും ഇരിക്കുന്നതു കാണാമായിരുന്നു.

ഈ സമ്മേളനത്തിൽ ഇടക്കിടെ എണ്ണറുന്നിനു സംസാരിച്ച ശുദ്ധരേവ യായിരുന്നു എസ്.വി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇളില്ലച്ചിത്രയോടുകൂടിയുള്ള സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞതാൽപ്പിനെ എതിർവാദങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല. ചെറിയൊരു നിഴ്സ്യത ത മാത്രം.

കേരളവർമ്മയിൽ ആദ്യമായി, മലയാളസാഹിത്യകാരന്മാർക്കിടയിലെ ആദ്യത്തെ ക്യാമ്പുനടന്നത് പു.സാ.സമ്മേളനത്തിനു മുമ്പോ പിന്നോ എന്ന മലപ്പുറ ഓർമ്മയില്ല. അവിടെ ആഹാരം മുതൽ ആശയസംഘടനം വരെ

എല്ലാം നിയന്ത്രിച്ചുത് എൻ.വി.യാസ്. ബഷിർ, തകഴി, സി.ജെ., എം.ഗോവി എൻ, ജി. ശക്രകുറുപ്പ്, മുഖാദ്ദേരി, വൈലോപ്പിള്ളി, കാരുട്, ഡി.സി., പൊറുക്കാട്, വെട്ടുർ, പി.സി. കുട്ടികുഷ്ണൻ, പി.ഭാസ്കരൻ, പൊൻകുനം പർക്കി, എം.വി. ദേവൻ, കെ.പി. നാരായണപ്പിഷ്ടരി, ഇ.കെ. നാരായണൻ പോറ്റി ഇവരെല്ലാം അതിലും സംബന്ധിച്ചു എന്നാണ് ഓർമ്മ. അവിടെയും കോവിലനും ഞാനും മുലകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. സാഹിത്യകാരന്ന് പ്രകൃത്യാ ഒരു ജീവിതവിക്ഷണമുണ്ട്; എക്കാലത്തും അതു മനുഷ്യസന്നേഹാധിഷ്ഠിത മായിരുന്നു, ഇങ്ങനെന്നെയാരു ബോധത്തിലേയ്ക്ക് എല്ലാ സാഹിത്യകാരനും, രെയും നയിക്കുവാൻ ആ സമേഖത്തിനു സാധിച്ചു. കീണ്ണൂർ കോഡു ലിംഗേ് |||ision and Reality അനു ചർച്ചാവിഷയമായിത്തീർന്നു. മാർക്കസിനു മായിരിക്കണം സാഹിത്യകാരൻ തിലപാട്ടത്തെ എന്ന വാദത്തെ കേരളത്തിലെ സാഹിത്യകാരനാർ ഉപ്പുകുട്ടാത്തെ വിശ്വാസാർ ഒരുക്കെല്ലാം ആ കൂന്ന് പ്രവൃപ്പാവിക്കുന്നതുപോലെ തോന്തി. മരിരാശിയിൽ നിന്ന് എം. ഗോവിന്ദൻ്റെ കുടെ വന നൃ ഹ്രീമനിസം കുടുതൽ സ്വാഗതാർഹമാണെന്ന് പലരും കരുതുന്നതായിതേതാനി. സാഹിത്യകാരൻ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന പദമാണ് എറുവും വിലപ്പെട്ടത് എന്ന കാര്യത്തിൽ ലിനാബിപ്രായമുണ്ടായില്ല. “ഭാരതിയ സാഹിത്യം എക്കാലത്തും ഹ്രീമനിസംത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു; അതിന്റെ പേരായിരുന്നു ധർമ്മം” എന്ന് എൻ.വി. ഉറപ്പിച്ചു പറയുകയുണ്ടായി. ഈ കൂന്നിന്റെ കുടി ഫലമായിരുന്നു, പിന്നീട് മരിരാശിയിൽ നിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘നവസാഹിതി’.

ഇതെല്ലാം ഇവിടെ പറയാൻ കാരണം കോവിലനാണ്. തുശുതിലെ ആ ‘തട്ടകം’ കോവിലന് പ്രയോജനപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു വിശദനിക്കുന്ന ഒരാളാണ് ഞാൻ. അദ്ദേഹത്തിനു നൽകപ്പെടുമോളാണ് എൻ.വി. പുരസ്കാരം ചരിതാർമ്മമാവുന്നതെന്നും ഞാൻ സവിനയം ആശസ്ത്രിക്കുന്നു.

അനുബന്ധം

അഭിവന്ധന,

തുപ്പിണിത്തുറലാഷണം ആച്ചപ്പതിപ്പിൽ. അങ്ങയുടെ നിരീക്ഷണം, നിഗമനം നുറുശത്തമാനവും ശരി. മംഗളോദയം കള്ളി എന്ന് എന്തുകൊണ്ട് പറയുന്നില്ല? അവിടെ പതിച്ചതിനുശേഷം പട്ടാളത്തിൽ ചെന്നുകൂടിയപ്പോൾ ബഷിർ നിർദ്ദേശിച്ചു: മിലിറ്ററി നോവലുകൾ യാരാളം. ഇംഗ്ലീഷ് വായിക്കാമല്ലാ, കിട്ടാവുന്നതെ വാങ്ങി വായിക്കു.

രെയിൽവേ പ്ലാറ്റുഫോമുകളിൽ ഫിഗിൻ ബോമാംസ്.

നോവലുകൾക്കപ്പെട്ടത് ജനറൽമാരുടെ ജീവചർത്രകുറിപ്പുകൾ, യുദ്ധത്ത്വത്തിലെ പ്രാമാർക്ക് പാംശുൾ- മിക്കവാറും പതിനഞ്ചുവർഷത്തോളം വായന.

അടിത്തറയിൽ മംഗളോദയം കള്ളി.

ഉള്ളതു പറഞ്ഞെല്ലാ, ഉൻ ചിത്രക്കെട്ട്,
സന്നേഹം,

കോവിലൻ

നമിയോട്*

കൊവിലർ

എനിക്കിപ്പോൾ എഴുപത്താറും കഴിഞ്ഞു. ശാരീരിക ക്രീംങ്ങളുണ്ട്, ഓന്നും മാരകമല്ലതെ. നിരുപയോഗം ജീവിച്ചു പോകാൻ താല്പര്യവും ഇല്ല. കടപ്പാടുകൾ തീർക്കാതെ മരിച്ചുപോകുന്നവന് സർഗം ലഭ്യമല്ല എന്നും വിശ്വാസമുണ്ട്. എന്ന വെട്ടി ഓഹരിവെച്ചാലും കൊടുക്കേണ്ട വർക്ക് കൊടുത്തുതീർക്കാൻ വക കാണില്ലെല്ലാ എന്ന വേദിക്കുന്നു.

എൻ്റെ ജീവിതം ചങ്ങാതിമാർക്കും ഗുരുനാമമനാർക്കും സുഹൃത്തു ക്കുംകും അധിനിപ്പിക്കാകുന്നു.

പ്രജാനാം വിനയാധാനാൽ... എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഒരു ഫ്രോകം ഉണ്ടാല്ലോ. ഗുരുനാമരുടെ മുന്നിൽ ഞാനെന്നും വിനിത ശിഷ്യനാകുന്നു. എന്നിട്ടോ, ഗുരുനാമരുടെ മുന്നിൽ പെട്ടുപോകാതെ പലപ്പോഴും ഒളിച്ചു നടന്നു. എന്നാടോ താനിപ്പോൾ ചെയ്യുന്നത് എന്ന് അവർ ചോദിക്കും. പട്ടാളത്തിലാണ് എന്ന് എങ്ങനെന പറയും ?

പിന്നീടൊരിക്കൽ ഒരു കാർഡ് കിട്ടി, ചെറുകാടിന്റെ, ഇപ്പഴാണ് കോവിലൻ ആരെന്ന് മനസ്സിലായത്, സന്നോഷം....

ജീവിക്കാൻ വേണ്ടി ഞാൻ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു. ആത്മഹത്യയേ നിർവ്വാഹമുള്ള എന്നിടത്തോളമെത്തുന്നോൾ സി ജൈ തോമസ്സിന്റെ ഒരു കത്ത് ലഭിക്കുന്നു, തല്ക്കാലം മരിക്കുന്നില്ല എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നു. പിന്നീടതോ വരുന്നു, എൻവിയുടെ കത്ത്. കമ മാത്രഭൂമികയെച്ചുതരണം എന്ന് കോവിലനോട് പറയു എന്ന് സി.ജൈ എൻവിക്കെഴുതിയത് ഒപ്പുമുണ്ടായിരുന്നു. എൻവി യോടുള്ള എൻ്റെ ബന്ധം തുടങ്ങുകയായി.

എനിക്ക് പതിനേഴ് പതിനേക്ക് വയസ്സുള്ളപ്പോൾ എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ എന്ന അതഭൂതപ്രതിഭാസത്തക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എൻ്റെ ഗുരു

* എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകച്ചെറുക്കിൾ '99-ലെ 'എൻ വി സാമീത്യ പുരസ്കാരം', '99 ഒക്ടോബർ 9, 10 തീയതികളിൽ, തൃപ്പിണിത്തുറയിൽ വെച്ച് നടന്ന അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തിൽ, 'കോവിലൻ' 'തടക' 'ത്തിന് നൽകി. പുരസ്കാരം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് കോവിലൻ ചെയ്ത പ്രസംഗം.

നാമൻ പൊഹം: പി സി വാസുദേവൻ ഇളയത് തൃപ്പുണിത്തുറ സംസക്ക്യത കോളേജിൽ എൻ വി യുടെ സതീർമ്മനായിരുന്നു. ഇളയതു മാസ്റ്ററിലൂടെ ഞങ്ങൾ വിദ്യാർഥികൾ എൻ വി രയക്കുറിച്ചു കേട്ടു.

സി ജെ യുടെ ഒത്താശയിലൂടെ എൻ വി യോടുണായ എൻ്റെ ബന്ധം തുടരുന്നു. സമകാലിക ഭാരതീയ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചോർത്തിരിക്കു സ്നോൾ എൻ വി യുടെ ആദ്ദേശം നിരന്തരം ഉരുവിടുന്നു:

അരി വാങ്ങുവാൻ കൃവിൽ
തിക്കിനില്ക്കുന്നു ഗാസി,
അരികേ കുറുൻ കാറിൽ
എരിനിങ്ങുന്നു ഗോൾഡേ...

എൻ വിയോടുള്ള ബന്ധത്തിലെ അനുഭവങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഇതേ മാത്രം....

എൻ എഴിയ ചപനകൾ ഗുരുനാമന്നാരുടെ പേരിൽ രണ്ടാമത്തെ തവണ സമ്മാനിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ വിനിത ശിഷ്യരെ ചപന ബഷിറിന്റെ പേരിൽ മുന്നേ സമ്മാനിക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ രണ്ടാമത്തെത്തും.

ആരോടെല്ലാം ഞാൻ കടപ്പെടുന്നു ?

ആർക്കെല്ലാം നന്ദി പറയണം ?

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തകർക്ക്, നിർവ്വാഹകസമിതികൾ, ജയ്ജിംഗ് കമ്മറ്റികൾ, സുഹൃദ്ദ സദസ്സിന്.....

ഒരു ശക ശേഷിക്കുന്നു. സ്ഥാരകത്തിൽ എന്തോ മാരകമായിട്ടുണ്ട്. സമുത്തിയിലും വിസ്മയത്തിയിലും മുതിയുണ്ട്. മരണാന്തരാടോ മുതിയോടോ എനിക്കൊടും ചങ്ങാത്തമില്ലല്ലോ. പക്ഷേ ഞാൻ ചാത്തമുട്ടാറുണ്ട്, പിതൃക്കൾക്ക്, ഒക്കോബർ രണ്ടിന് മഹാത്മാഗാന്ധിക്കും ലാൽ ബഹാദുർ ശാസ്ത്രിക്കും ശ്രദ്ധാംജലികൾ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടതായി റേഡിയോ വിൽ കേട്ടു. നമുക്കെന്തുകൊണ്ട് ശാഖം ഇല്ല ? നാാം മലയാളികൾ ഭാരതീയർ എന്ന് നാനാവിധങ്ങളിലും കലഹിക്കുന്നു എങ്കിലും മെമോ മെമറി എന്നിങ്ങനെ ആംഗലത്തിലേ അടിമപ്പെടുന്നുള്ളൂ.

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ ശ്രദ്ധാസമിതിയോടും ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാവരോടും തട്ടകത്തിനു വേണ്ടി തട്ടകത്തിന്റെ പേരിൽ ഞാൻ, കണ്ണാണി ശ്രേരി വട്ടംപറമ്പിൽ വേലപ്പുൻ അയ്യപ്പുൻ എന കോവിലൻ നന്ദി പറയുന്നു.

നമസ്കാരം.

രൂപചിത്രം

ശ്ര.പി. രാജഗോപാലൻ

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ രൂപങ്ങളിൽ മദ്ദിച്ച എഴുത്തുകാരനാണ്. കവിതയും ആട്ടകമ്പയും ഭാഷാഗവേഷണവും യാത്രാവിവരണവും നാടകവും ശാസ്ത്ര-സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര ലേഖനങ്ങളും ചരിത്രാനേഷണവും വിവർത്തനവും വ്യാഖ്യാനവും വിമർശനവും എൻ.വി.യുടെ മഹാസ്ഥാപന വ്യക്തിത്വത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നു. സ്വന്തം മാധ്യമം കണ്ണംതാൽ എഴുത്തുകാരനാണ് അദ്ദേഹം എന്ന വിമർശനം ഇതിന്റെ മറുവശത്തുണ്ട്. തന്റെ തള്ളരാത്ത ജിജണിക്കാസയും പാണ്ഡിത്യവും തന്നെയാണ് പലകാലത്ത് പല കുടുകളിൽ ചേക്കോറാൻ അദ്ദേഹത്തിന് പ്രേരണയായത്. എന്നാൽ എൻ.വി.യുടെ കേന്ദ്രവ്യക്തിത്വം കവിയുടെതാണ്. കവി എന്ന സകലപത്തിലേക്ക് ആദിമുതലാളിത്ത വികാസത്തിന്റെ കാലത്ത് വന്നു ചേർന്നിട്ടുള്ള കാലപനികമായ നിർണ്ണയങ്ങളേയും ധാരണകളേയും നിരസിക്കുന്നതാണ് മറന്നവധി അഞ്ചാനമണ്ണലങ്ങളിലേക്കുള്ള യാത്രകൾ. ഒരു യാത്രപോലും 'പുറപ്പെട്ട പോകൽ' അല്ല. എൻ.വി. കവിതയിലേക്ക് എന്നും തിരിച്ചുവന്നു കൊണ്ടെങ്കിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു യാത്രയും അതിൽ തന്നെ അവസാനിക്കുന്നതല്ല. ഓരോ യാത്രയ്ക്ക് ശേഷവും സഞ്ചാരിക്കാനും മാറ്റമുണ്ടാവുന്നു. ഓരോ മണിയലത്തിലേയും ഇടപെടൽ കൊണ്ട് ഗുണപരമായി മാറിക്കൊണ്ടിരുന്ന പ്രജനയായിരുന്നു എൻ.വി.യുടെത്. ഭാവനാലോലുപൾ, ആത്മനിഷ്ഠൻ, വികാരജീവി തുടങ്ങിയ പൊതുഭോധമുലകങ്ങളെ കവച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടാണ് എൻ.വി.യുടെ കവി വ്യക്തിത്വം സ്ഥാപിതമാക്കുന്നത്. തന്റെ മറ്റൊരു അനേഷണ-ആവിഷ്കാര മണിയലങ്ങളും കവിതയ്ക്കായി, ഒഴചിത്യശാംലാംങ്ങൾ ഗൗണിക്കാതെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ എൻ.വി. തയ്യാറായി. എൻ.വി.യുടെ കവിതയിലെ കാലപനികവിരുദ്ധതയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈഷണിക ജീവിതം തന്നെ ഒരു കാരണം. വികാരജീവിതം വൈയക്കികമാകുമോൾ ദൈഷണിക ജീവിതം വസ്തുനിഷ്ഠമാണ്, സമൂഹനിഷ്ഠമാണ്. ഇത് കവിതാ വ്യാപാരത്തിൽ പലതരത്തിൽ പ്രതിഫലനം നേടുന്നുണ്ട്.

സ്വന്തം എഴുത്തുജീവിതത്തിലെ മാധ്യമ വൈവിധ്യം മറ്റാരു രിതിയിൽ കവിതയിലും ഉണ്ടായതാണ് പ്രധാനകാര്യം. കവിതയുടെ പല രൂപങ്ങൾ എൻ.വി. സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏറ്റവും പ്രധാനമായി വരുന്നത് ആവ്യാനങ്ങൾ തന്നെ. ആവ്യാനാത്മകത കാലപനികവിരുദ്ധവും സഹാസ്യരതയെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതുമാണ്. 'നീണ്ട', 'കുറേക്കുടി നീണ്ട' എന്നീ

വിശ്വഷണങ്ങൾ രേഖയു വർഷം മുമ്പ് തന്റെ സമാഹാരങ്ങൾക്ക് ഒരു മലയാളകവി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് കൃത്യമായ ഒരു ഭാത്യം കാണണം. ആവ്യാസാനുഭവക്കുതയ്ക്ക് പുതുകവിതയിൽ കൈവരേണ്ടതും അതിന് സ്വന്തം കവിതയിൽ നൽകിയതുമായ പ്രാധാന്യത്തെ പരസ്യ പ്ലെടുത്തുകയായിരുന്നു ഈ പുസ്തകപ്പേരുകളിലൂടെ എൻ.വി. ഇവയ്ക്ക് പഴയകാലത്തെ ബാലധ്യകളുമായുള്ള ബന്ധം. മറിച്ച് ബുർഷാ ജനാധിപത്യകാലത്തിന്റെ ശരിയായ മാധ്യമം എന്ന് ശരിയായി വിലയിരുത്തു പ്ലെട്ടിക്കൂളി നോവലിൽ ഘടനാ വെവിയുതോടാണ് ഇവയ്ക്ക് അടുപ്പുമുള്ളത്. വായനയ്ക്ക് ശേഷം വിശദമായി പറയാവുന്ന ഒരു കമയുടെ കാവ്യസാനിയും തന്നെ അറിവിൽന്റെ കല എന്ന ദർശനത്തിന്റെ പ്രവൃത്തം അനുഭൂതി ലാഭത്തെ ലാക്കാക്കി സാന്ദ്രസുന്ദരമാക്കാതെ, ബഹുസാരതയിലുന്നി വ്യത്യസ്ത പ്രത്യയശാസ്ത്ര നിലപാടുകളുടെ ഏകകാലികമായ സാനിയുത്തെ വെളിവാക്കുകയാണ് കവിതയിലേയും നോവൽ രൂപം. ഒരു കവിതയ്ക്കുള്ളിൽ തന്നെ മറ്റാരു കാവ്യരിതി ചേർക്കുന്ന രിതി എഞ്ചിനീയർ, അലെക്സിൻ പുണ്യവാളൻ തുടങ്ങിയ ചില കവിതകളിൽ കാണാം. "എൻ കമാനാമൻ പോകും പോകൊന്നു നോകിക്കാണാനിങ്ങുവനാലും സമയ, വായനക്കാരാ, ഭവാൻ" എന്ന് വായനക്കാരെനെ ആവ്യാതാവ് നേരിട്ട് അഭിസംഭോധന ചെയ്യുന്നു 'കൊച്ചുതൊമ്മനി'ൽ. ഇതിലൂടെ കവിതയുടെ നിർമ്മാണവശം എന്ന അറിവിനെ, കാലപനികൾ മറച്ചുപിടിക്കാൻ ശീലിച്ച അറിവിനെ, പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണ് കവി. "ഭാരതീപദാവലി തോനേണം കാലേകാലേ" എന്ന എഴുത്തുക്കൾ വരി ആവ്യാനത്തിൽ ചേർക്കുന്നതും ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയാണ്. വിവ്യത്രഭടനയാണ് 'കൊച്ചുതൊമ്മനേൻ്ത' എന്നതും ശ്രദ്ധയം. കവി, കാവ്യം എന്ന അറിവിൽന്റെ കുത്തകാവകാശിയാവുന്നില്ല; വായനക്കാരൻ നൽകേണ്ണ സർഭ്രാത്മകമായ പദ്ധതി എന്ന നിലപാടിൽ ഭാഗമാണ് വിവ്യത്രഭടനയും. 'കുട്ടികളുടെ കുരിശുയുഖം' തിൽ പഴക്കമണ്ണോട് വർത്തമാനാവസ്ഥ ഒട്ടിച്ചു ചേർത്തുണ്ടാകുന്നതിലെ ജാഗ്രതയാണ് പ്രധാനം. 'കളജ്ഞ ദൈവങ്ങളുടെ ചലനാത്മകതയ്ക്ക് നിബാനം. പലമാതിരി ആവ്യാനസരങ്ങളുടെ വന്നുപോകുകളാണ്. വായനക്കാരെനെ കവിതയുടെ അനുഭവത്തിലേക്ക് ലയിപ്പിച്ച് വെറുതേ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതിന് പകരം കവിതയുടെ അറിവിലേക്ക് വരാൻ സഹാരവം പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ ആവ്യാനവെവിയും.

ചോദ്യാത്മരങ്ങളുടെ രൂപം ('മന്ത്രാന്തി നശിപ്പിക്കാൻ മർത്ത്യുനെ നോന്ന് ചെയ്യണ?'), ആർബം പോലെയുള്ള വാർധക്കും, വർണ്ണ നൃത്യം എന്നീ ചെനകൾ, 'കവിയും കാലവും' തുടങ്ങിയ ഏഹകളുകൾ, സരസ്വതിപ്പത്ത്, ഗണപതിപ്പത്ത് തുടങ്ങിയ അറിവിനായുള്ള ഒപചാരിക

പ്രാർത്ഥനകൾ, 'അവയുടെ അർത്ഥ'ത്തിലെ നിലവണ്ടുരൂപം, 'ഹിസ്റ്റിയും മുത്തള്ളിയും'മെന്നതിലെ സംഭാഷണരൂപം, 'സുരൂൻ്തേ മരണ'ത്തിലെ ഗദ്യം എന്നിവ ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ തന്നെ കാണാവുന്ന ആവ്യാനവിശേഷങ്ങളാണ്. സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, നാടോടി മലയാളം, നടപ്പ് മലയാളം, പത്രമല യാളം എന്നിവയുടെ കലർപ്പാണ് എൻ.വി.യുടെ കാവ്യലാഖയുടെ ശുണ്ണ പരമായ അന്തപചാരികതയ്ക്ക് നിബന്ധം. മറുവശത്ത് ഒപചാരികമായ പദ്യ നിർമ്മാണത്തിന്റെ കലയും ഉണ്ട്. നയാഗരാ പ്രപാതി, നാരായണ സമുത്തി, തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജ് എന്നി സംസ്കൃത കവി തകൾ ആ നിലയ്ക്ക് രൂപപരമായ പലമ എന്ന ആശയത്തെ ബലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഈ കാവ്യലോകത്ത് നിലയുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കവിത ഒരു ഒഴു സ്ഥാപനമല്ല എന്നും കവിതയിലെ അറിവ് ജീവിതത്തിന്റെ അറിവാകയാൽ പല രൂപങ്ങളിൽ അതിന് വരേണ്ടിവരുന്നു എന്നുമാണ് ഇപ്പോൾ നാം കാണുന്നത്. തുടർച്ചയായ രൂപമാറ്റങ്ങളിലൂടെ കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്ഥിരജണാനങ്ങളെ വെള്ളുവിളിക്കുകയായിരുന്നു എൻ.വി. രൂപം തന്നെ ഒരു എതിരെറിവാകുന്നത് ഇങ്ങനെന്നയാണ്. വടിവോത്ത കാല്പനിക കവി തന്നോല്യം ഈ രൂപജണാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി എൻ.വി. എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. "1940 - യുദ്ധം കൊടുവിരിക്കൊള്ളുമ്പോൾ" എന്ന അടിക്കുറിപ്പോടെ നിൽക്കുന്ന "പുകൾ" എന്ന കവിതയിൽ നശരണചണികയുടെ നടന മുണ്ട്. ഒപ്പ് "പ്രണയം പോൻ സലജങ്ങൾ, സ്മരണപോൻ മധുരങ്ങൾ, പ്രതീക്ഷപോൽ സശക്തങ്ങൾ പുവുകൾ എന്നെല്ല" എന്നി വരികളും. യുദ്ധ ത്തിന്റെയും സ്ഥാധാനപ്രതിക്ഷയുടേയും ഒരു കവിത ഒപചാരികമായ കാല്പനികതയുടെ സന്നിവേശത്താൽ എങ്ങനെ ദുർസ്വലമായും എന്ന കാട്ടിത്തരാനായി എഴുതിയതാണ് ഈ കവിത എന്ന് വാദിക്കാനാണ് ഈ ലേവകന് ഇഷ്ടം. പ്രണയം, സ്മരണ, പ്രതീക്ഷ, മധുരം, ലജ്ജ, പുവുകൾ : ഈ വാക്കുകൾ സാദ്ധാരണയിക കാല്പനികതയുടെ നിലവണ്ണവിൽ നിന്ന് നേരിട്ടുണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. കാല്പനിക കവിത യെഴുതിയും കാല്പനികതയ്ക്ക് എതിരെയുള്ള നീക്കെമാവാം എന്നു തെളിയിക്കുകയാണ് കവി ഇവിടെ. 'കനിമഴ' എന്നത് ഒന്നാന്തരം കാല്പനിക കവിതയാണ് എന്നും എൻ.വി. കാല്പനിക കവി കൂടിയാണ് എന്നും പറയുന്നത് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നേരെന്നാണ്? സാദ്ധാരണയികമായ ചേലിലുള്ള കാല്പനിക കവിത ഉണ്ടാക്കാനായുള്ള (അതേക്കുറിച്ചുള്ള മുന്നവിഡി നിന്നുള്ള) ചില ചേരുവകൾ - അറിവിൻ തുണ്ടുകൾ - ഉണ്ട്. അവ ചേരും പടി ചേർത്താൽ യാന്ത്രികമായി "അസ്ത്രം" കാല്പനിക കവിത ഉണ്ടാക്കാം എന്ന് കാണിച്ചുതെരികയാണ് എൻ.വി. അനുഭൂതി എന്നത് അറിവിന്റെ ഒരു ഘടന നിർമ്മിച്ച് ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാവുന്നതാണ് "കനിമഴ"യിലെ അപരയാമാർത്ഥ്യം. കാല്പനികാനുഭൂതി സംബന്ധമായ അല്ലകികവാദ

അങ്ങളെ നിരസിക്കുകയാണ് ഈ നിർമ്മാണത്തിലൂടെ കവി. സാവിത്രി എന്ന കാവ്യനാടകം, ബുദ്ധചരിതം, ചിത്രാംഗദ എന്നീ അട്ടക്കമകൾ എന്നിവയിലും കവി രൂപത്തിൽ വൈവിധ്യത്തെ കൊണ്ടാടുകയാണ്.

അറിവിലേൻ ഏറ്റവും പ്രാമാണികമായ കാവ്യരൂപമാണ് പ്രചാരണ കവി തകൾ. എൻ.വി.യിലെ ജനാധിപത്യവാദിയായ അറിവാളി, ഇത്തരം കവി തയെഴുതുന്നത് കവിയശല്ലിന് തകരാറുണ്ടാക്കും എന്ന പൊതുബോധത്തെ തകർക്കുന്നയാളാണ്. പുസ്തകങ്ങൾ, പഠിക്കുന്നവരുടെ പാട്ട്, കുട്ടിൾ അക്ഷരം പരിച്ച കമ, രാമൻ അക്ഷരം പരിച്ച കമ തുടങ്ങിയ കവിതകൾ ഇത് തെളിയിക്കുന്നു. വള്ളേത്തൊള്ളും കവിയും കമാപാത്രം അളായി വരുന്ന "ഒശ്രോ വില്പന" എന്ന കവിതയിൽ അറിവും കണ്ണം ഇവും തമിലിലുള്ള സന്ധം തന്നെ പ്രശ്നവത്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

"നന്നങ്ങാടികൾ" എന്ന കവിത ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള രൂപന്യാസമായും വായിക്കാവുന്നതാണ്. ഡോ. എം.ആർ. രാഖവവാരിയരുടെ കവിതാപഠനം ('കവനകളമുബി', ആഗസ്റ്റ് - ഓക്ടോബർ 1999) ഈ കവിതയുടെ അഭാന്നരൂപത്തെ നേരാംവല്ലും കണ്ണിഞ്ഞു കൊണ്ടുള്ളതാണ് എന്നും ഓർക്കാം. എൻ.വി.യുടെ നീണ്ട കവിതകൾക്ക് നോവൽ രൂപവുമായി ബന്ധമുണ്ട് എന്ന് നേരത്തെ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. അടിക്കുറിപ്പുകളുടെ സമഖ്യാ കുടി പരിശീലനമേശർ മിക്കവാറുമെല്ലാ കവിതകൾക്കും ഉപന്യാസങ്ങതാട്ടം രൂപപരമായ ചാർച്ചയുണ്ടന്ന് കാണാം. കവിതയിലെ അനുഭൂതിയല്ല, അറിവ് ചിതറിപ്പോകാതെ, കൃത്യമായി വായനക്കാരന് കിട്ടണം എന്ന തല്പര്യമാണ് അടിക്കുറിപ്പുകളുടെ അദ്ദൃഢമായ അടിക്കുറിപ്പ്. കവിതയുടെ ഭാവേവക്കും എന്ന കാല്പനികാശയത്തെ പരിക്കേള്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇതെന്നും അടിക്കുറിപ്പുകൾ ആവശ്യമായി വരുന്ന രീതിയിൽ വിവരത്തുണ്ടുകൾ കവിതയിൽ പാക്കിയിരിക്കുന്നത് എന്നുമറിയണം. പഴയ മട്ടിലുള്ള ആസ്വാദനത്തെ സഹായിക്കാനല്ല, മറിച്ച് കവിതയുടെ അറിവിലെത്താനുള്ള പിടിവളളികളായി നില്പിക്കാനാണ് ഓരോ അടിക്കുറിപ്പും എഴുതിച്ചേര്ത്തിരിക്കുന്നത്. 'നക്സൽ ബാൽ'യിൽ ഇതിന്റെ മറുവശവും കാണാം. 'മൺത രാക്ഷസൻ' എൻ.വി.യുടെ ശീലമനുസരിച്ച് അടിക്കുറിപ്പിൽ വിശദമാക്കാവുന്ന പ്രയോഗമാണ്. 'നക്സൽ ബാൽക്ക്' ഒരടിക്കുറിപ്പും ഇല്ല. വായനക്കാരൻ അനേകിക്കേട്ട എന്നതാണ് നിലപാട്. ബഹുകാരുവ്യഗ്രഹനായ, കവിതയിലെ ജനാധിപത്യ മുല്യമെന്ത് എന്നറിയാവുന്ന, എക്കാലത്തെയ്ക്കുമുള്ള രൂപ കാവ്യരൂപവുമെല്ലാം എന്ന ചരിത്രബോധം പേരുന്ന ഓരാൾക്കാണ് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ എന്നു പേര്.

എനിക്കരിയുന എൻ വി*

കെ.പി. വിജയൻ

ഞാൻ എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയരെ പരിചയപ്പെടുന്നതിന്റെ തുടക്കം നിംബ കവിതകളിൽ നിന്നാണ്. ആ സമാഹാരം ഇരഞ്ഞുന്നതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ മാത്രഭൂമി ആംച്ചപ്പതിപ്പിൽ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവ ഞാൻ വായിച്ചതായി ഓർക്കുന്നില്ല. അക്കാലത്ത് ഞാൻ ചഞ്ച സ്വീകാര്യവിതയുടെ ലഹരിയിലായിരുന്നു. പുതിയ പലകവികളെയും ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോയതിന്റെ കാരണമതാണ്. എങ്കിലും പിന്നീട് നിംബകവിത കലൈനന ആകർഷിക്കുകയും, അതിലെ വ്യത്യസ്തമായ പ്രമേയങ്ങളും ശ്രദ്ധിയിലും വിസ്മയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈന് എനിക്കേറുവും പ്രിയപ്പെട്ട എൻ.വി.കൃതി ‘നിംബകവിതക’ഭാാം

1951 ആഗസ്റ്റിൽ എൻ.വി. കേരളവർഷകോളേജിലെ ലക്ചറർ സ്ഥാനമുപേക്ഷിച്ച് മാത്രഭൂമി ആംച്ചപ്പതിപ്പിന്റെ പത്രാധിപരായി. 1955 മധ്യത്തിൽ പത്രലേഖകനായി ഞാനും മാത്രഭൂമിയിൽ ചേർന്നു. അനും മുതൽ 1989 ഒക്ടോബർിൽ എൻ.വി. മരിക്കുന്നതു വരെ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ മാത്രഭൂമിയിലുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം നിലനിൽക്കുന്നു. ഇടക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം രണ്ടു തവണ മാത്രഭൂമിയിൽ നിന്ന് രാജി വെക്കുകയും കൂടുതൽ വലിയ പദവികളിൽ മാത്രഭൂമിയിലേക്ക് തിരിച്ചു വരികയും ചെയ്തത് മാറ്റാരു കമ. വിശ്വ പോയത് ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ബന്ധത്തിനു തെള്ളും മങ്ങൽ ഏൽപ്പിച്ചിരുന്നില്ല.

എൻ.വി. പത്രാധിപരായതുമുതൽക്കൂളി പത്രു കൊല്ലം മാത്രഭൂമി ആംച്ചപ്പതിപ്പിന്റെ വസന്തകാലമായിരുന്നു. എൻ.വി വന്ന് അധികം വൈകാരെ എ.പി. ദേവൻ ആംച്ചപ്പതിപ്പിന്റെ ചിത്രകാരനായി ചേർന്നു. പഴയ എഴുത്തുകാർ ഒരു ഉത്സവരംഗത്രേക്കുന്നപോലെ പത്രികയിലേറെ ഉത്സാഹത്തോടെ ആംച്ചപ്പതിപ്പിലേയ്ക്ക് കടന്നു വന്നു. ബഷിറിന്റെ ‘അനവാരിയും പൊൻകുരിശും’, ‘മുച്ചിട്ടുകളിക്കാരൻ്റെ മകൾ’ ഉറുബേന്ന പുതിയപേരുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട പി.സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണന്റെ ‘ഉമാചും’, ‘സുന്ദരികളും സുന്ദരൻമാരും’ തുടങ്ങിയ നോവലുകൾ ഈ കാലത്താണ് ആംച്ചപ്പതിപ്പിൽ വണ്ണിക്കുന്നത്. അവയിൽ ചിലതിനു തുടർക്കമകൾ എന്ന് പുതിയെരാറു വിശ്രഷ്ണവും കിട്ടി.

ഒരു പക്ഷേ ഇതിലേറെ പ്രാധാന്യം പുതിയ പത്രാധിപർ ഒക്ടോബർ പുതിയ കവികൾക്കും, കമാകുത്തുകൾക്കും, ലേഖകമെഴുത്തുകാർക്കു മാരക പ്രചാരണം നൽകിയെന്നതാണ്. ആർക്കും സാഹിത്യ സംബ

* '99ലെ എൻ.വി. അനുസ്മരണ സംഘം ഉത്തരത്താടക്കും ബന്ധിച്ചു' നടന്ന 'എൻ.വി. അനുസ്മരണ പ്രാഥമ്യം' സദസ്സിൽ ആദ്യക്ഷാ വഹിച്ചുകൊണ്ട് ചെയ്ത കൗൺസിൽ.

സ്ഥമായ എത്തു കാര്യത്തിനും അദ്ദേഹത്തെ അതുശയിക്കാമായിരുന്നു. ഈ പുതിയ ഏഴുത്തുകാരിൽ കുറേ പേര് എൻ.വി.യുടെ സഹപാർഡത്തിലോ സഹപാർഡത്തിലോ ആയിരുന്നു മറ്റു കുറേപേര് സാഹിത്യ വാസനയുണ്ടായിരുന്ന ശിഷ്യരാർ. ഇത്തരത്തിൽപ്പെട്ട കുടുതൽ പേര് സയം ശിഷ്യത്രം സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ട് എൻ.വി.യെ തെടിയെത്തുകയും ചെയ്തു. അവർക്ക് ആപ്പീസിലും ബീറ്റിലും സഭാ സാഗതവുമായിരുന്നു.

എൻ.വി.കു മുമ്പ് ആച്ചപ്പതിപ്പിന്റെ ചുമതല പത്രപ്രവർത്തകരിക്കായിരുന്നു. പേരുകേട്ട സാഹിത്യകാരരാർക്കായിരുന്നില്ല. കുറച്ചു കാലം കവിതകൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ചുമതല കൂട്ടികൂഷ്ഠണമാരാർ വഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം യുവകവികളെ സാഗതം ചെയ്യുകയോ ഫ്രോസാ ഹിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നുവോ എന്ന് സംശയമാണ്. മഹാഭാരത തിലിലും കാളിഭാസകൃതികളിലിലും മറ്റും വിഹരിക്കുന്ന മനസ്സായിരുന്നു മാരാരുടെ. എൻ.വി. അതിൽ നിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തനായിരുന്നു. എന്തിലും ഏതിലും കൗതുകപുർവ്വം കണ്ണോടിക്കുന്ന ശിലമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്, പഴയതെന്നും പാനാർഹവും പുതിയതെന്നും പരിശോധനാർഹവും എന്ന മനോഭാവം, ഏറെ പുതിയ ഏഴുത്തുകാർക്ക് തുണയായി. ഈ സാഹിത്യമേളയിൽ ഒന്നും ഞാനുണ്ടായിരുന്നില്ല; ഞാനെന്നല്ല, ദിനപത്രത്തിൽ പത്രപ്രവർത്തകരായി ജോലി ചെയ്തിരുന്ന മറ്റുള്ളവരും ഞങ്ങളുടെ ലേവനമെഴുത്താക്ക പത്രത്തിന്റെ ലീഡപ്പേജിലും വാരാന്തപ്പതിപ്പിലുമായി ഒരുണ്ടിനിന്നു. ഒരു സ്ഥാപനത്തിലെ ഒരു വകുപ്പും മറ്റൊരു വകുപ്പും തമിലുള്ള അക്കൽച്ചയെന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം.

ആ നാളുകളെ ഓർക്കുന്നോൾ സുഗതകുമാർയുടെ ഒരു കവിത അനുസ്മർത്തിക്കാനാണ് തോന്നുന്നത്.

“കാടിന്റെ യുള്ളിൽ കടവിന്റെ ചോട്ടിൽ നീ
ഓടക്കുഴൽ വിളിക്കുന്നോൾ..
എല്ലാം മരിന്നു കൊണ്ടോടിയിട്ടില്ല ഞാൻ
വല്ലവികളൊന്നു നിൻ ചാരേ-
കുഷ്ണാ നീയെനെ അറിയില്ല.

ഈ കാലത്ത് ഞാൻ ഒരു കാര്യവുമായേ കൂഷ്ണവാരിയരെ സമീപിച്ചിരുന്നുള്ളു. 1965 ജൂലായ് മാസത്തിൽ ഞാൻ “പത്രങ്ങൾ വിചിത്രങ്ങൾ” എന്ന പുസ്തകമെഴുതി. അതിന് വിലാസിനിരേപ്പൻ കിട്ടുകയും ചെയ്തു. അത് അച്ചടിക്കുവാൻ എൻ.വി.എന്നിൽ ഏല്പിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് തിരുത്തിക്കുവാൻ എൻ.വി.യെ സമീപിച്ചു. പല വലിയ ഏഴുത്തുകാരും അങ്ങനെ കയ്യെഴുത്തു പ്രതികൾ വാങ്ങി വച്ചു മരക്കുന്ന സഭാവകാരാണ്. പക്ഷേ. എൻ.വി. എൻ്റെ പുസ്തകം അതിവേഗം വായിച്ചു തിരുത്തിത്തന്നു.

മറ്റുള്ളവർ എഴുതുന്നത് തിരുത്തൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവ് ജോലിയാകയാൽ ഒട്ടും വിഷമം തോന്തിയിട്ടുണ്ടാകില്ല. മാത്രമല്ല എൻ.വി.ക്ക് എധിറ്റിഞ്ഞിൽ വിസ്മയകരമായ വേഗതയാണ്. കവിതകൾ പോലും ഓടിച്ച് വായിക്കലും തിരുത്തലും ഒപ്പം കഴിയും.

പിന്നീട് ഞങ്ങൾ തമിൽ അടുത്തത് തികച്ചും സാഹിത്യത്രമായ ചുറ്റുപാടുകളിലാണ്. 1968ൽ എൻ.വി.ക്കു മാത്രഭൂമി ആഴ്ചപ്പുതിപ്പിന്റെ പത്രാധിപത്യം മാത്രമല്ല കോഴിക്കോടും വിഡേണ്ടിവനു. ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റുട്ടി ഡയറക്ടർ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ച് അദ്ദേഹം തിരുവന്തപുരത്തെയ്ക്കു പോവുകയായിരുന്നു.

അത് ഒരു വലിയ പദവി മോഹിച്ചുള്ള വിടപറയലായിരുന്നില്ല. പത്രാധിപദം രാജിവയ്ക്കേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ട് പുതിയ ഒരു ജോലി തേടിയെന്നേ ഉള്ളൂ. എന്തിനു രാജിവച്ചു എന്ന ചോദ്യത്തിലേയ്ക്ക് ഞാൻ ഇപ്പോൾ കടക്കുന്നില്ല. അസുന്നരമായ കാര്യങ്ങൾ എന്തിനു വാരിവലിച്ചു പുറത്തിട്ടാം? ഒന്നുമാത്രം പറയാം തെറ്റ് എൻ.വി.യുടെ പക്ഷത്തായിരുന്നില്ല; അദ്ദേഹം മാത്രഭൂമി വിട്ടുപോകണമെന്ന് മുഖ്യപത്രാധിപർക്കെ.പി. കേശവമേനോൻ ആശ്രമിച്ചിരുന്നുമില്ല.

ഈ അവസരത്തിൽത്തന്നെ എനിക്കും കോഴിക്കോടു വിട്ട് എറണാകുളത്തെയ്ക്ക് പോകേണ്ടിവനു. സഞ്ചേരിയിൽ സ്ഥാനത്തുനിന്നു സീനിയർ സഞ്ചേരിയിൽ സ്ഥാനത്തെയ്ക്ക് ചെറിയ ഒരു പ്രമോഷനും ഒപ്പം വലിയ ഒരു ട്രാൻസ്പർഡറും. കോഴിക്കോട് ചെറിയ ഒരു വിട്ട് സ്ഥാനമായി ഉണ്ടായിരുന്ന എനിക്ക് അത് പുട്ടിയിട്ട് എറണാകുളത്ത് ചെറിയ രണ്ടു കുട്ടികളേയും കൊണ്ട് എത്തിപ്പെട്ട് വാടകവിട്ടു തേടിപ്പിടിച്ചു താമസിക്കുന്നതിനു തെള്ളം താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിത്യചേലവിനു തികയാത്ത ശമ്പളമായിരുന്നു. പ്രമോഷൻ കൊണ്ട് കുടുതൽ കിട്ടിയത് ഇൻക്രിമെൻറിലെ വർദ്ധനവായ അഥവാരുപ!

ആഴ്ചപ്പുതിപ്പിന്റെ പത്രാധിപസ്ഥാനത്തുനിന്ന് വിട്ടുപോകാൻ എൻ.വി.ക്ക് ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ പുതിയ ചെലവുകൾ വന്നപോൾ കുടുതൽ വരുമാനവും ആവശ്യമായി. അത് മാത്രഭൂമിയിൽ ഇരുന്നു കൊണ്ടു കിട്ടുകയില്ലെന്ന് കണ്ണപ്പോഴാണ് രാജി അനിവാര്യമായത്. 1951ൽ മാത്രഭൂമിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയ തസ്തിക അസിന്റെ എധിറ്റർ എന്നതായിരുന്നു. 1968ൽ മാത്രഭൂമിയോടു വിടപറയ്ക്കുന്നതും അതേ തസ്തികയിൽ തന്നെ. ഈ നാലുകളിലെ ഞങ്ങളുടെ അടുപ്പത്തെ തുല്യ ദ്രുതിതരുടെ ഒത്തുചേരൽ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം.

ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ എൻ.വി. ഡയറക്ടരായിരിക്കേ ഞാൻ ചെന്നു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിനു വേണ്ടി എന്തെങ്കിലും എഴുതാൻ എനിക്കു താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് വിട്ടു കുകുമത്തിന്റെ പത്രാധിപത്യം എററുടുത്തപ്പോഴും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു

സ്ഥിതി. മാതൃഭൂമിയിലെ ജോലിയിൽ നിന്നു വിരമിക്കുന്നതുവരെ എനിക്ക് മറ്റ് ഏതെങ്കിലും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ എന്തെങ്കിലും എഴുതണമെന്നു തോന്തിയിട്ടില്ല. അപേർവ്വം ചില വിശ്വാസരിൽ പ്രതികളിലോ മറ്റൊ അവധുരം ചുമതലക്കാരായ സുഹൃത്തുകളുടെ നിർബന്ധംകൊണ്ട് എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നുമാത്രം.

എൻ.വി. കുകുമത്തിൽ ഇതിക്കയാണ് എൻ്റെ ഗദ്യഗില്ലപി എന്ന പുസ്തകം പ്രകാശിതമായത്. അതിന്റെ ഒരു കോപ്പി കുകുമംപത്രാധി പർക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു. പി. ഭാസ്കരൻ ഉള്ളിരെയെക്കാണ്ട് അതിന്റെ ഒരു നിരുപണമെഴുതിച്ച് അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. എൻ.വി. എഴുപതുകളുടെ അവസാനം ആച്ചപ്പതിപ്പിന്റെ പത്രാധിപരായി തിരിച്ചുവന്നു. അന്ന് ആച്ചപ്പതിപ്പിറക്കിയിരുന്നത് തിരുവനന്തപുരത്തു നിന്നായിരുന്നു. അതിനാൽ ആ ചുരങ്ങിയ കാലത്തു ഞങ്ങൾ കണ്ണുമുട്ടിയതുപോലുമില്ല. ആച്ചപ്പതിപ്പിനു പുതുജീവൻ നന്നകാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹം വീണ്ടും അസുവകരമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ സ്ഥാനം രാജിവച്ചു.

ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ഒത്തുചേരുന്നത് അദ്ദേഹം ചീഫ് എഡിറ്ററായി മുന്നാം തവണ മാതൃഭൂമിയിൽ വന്നുചേർന്നപ്പോഴാണ്. എല്ലാ മാതൃഭൂമി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെയും ഞങ്ങളുടെയും തലവന്നെന്ന നിലയ്ക്ക് ദിന പത്രത്തിന്റെ അസിസ്റ്റന്റ് എഡിറ്ററിനും മുഖപ്രസംഗം എഴുതുകാരനുമായ എൻ്റെ നേരിട്ടുള്ള മെല്ലഭോഗസ്ഥനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അധികം താമസിയാതെ 1988 ജൂലൈയിൽ ഒരു ചെറിയ പ്രമോഷനോടുകൂടി ഞാൻ കോഴിക്കോടെത്താൻ. ഇത്തവണ ഒധപ്പുട്ടി എഡിറ്റർ എന്ന നിലയ്ക്ക് ആച്ചപ്പതിപ്പടക്കമുള്ള ആനുകാലികങ്ങളുടെ ചുമതലക്കാരനായിരുന്നു. മുവ്യപത്രാധിപരുടെയും, അതിനിടയ്ക്ക് പത്രാധിപരായിത്തീർന്ന വി.കെ. മാധവൻകുട്ടിയുടെയും പ്രധാന ശ്രദ്ധ ദിനപത്രത്തിലായിരുന്ന തിനാലാണ് ഈ ഒരു സംവിധാനമുണ്ടായത്. അന്നും സാഹിത്യകാര നാരുടെ ഭാവം എൻ.വി. അവരുടെ - എന്ന് വച്ചാൽ ആച്ചപ്പതിപ്പിന്റെ - മാത്രം പത്രാധിപരായിരുന്നു എന്നാണ്. ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ കമകളും കവിതകളും മൊക്കെ അയയ്ക്കുന്നതിനും ഒരു കുറവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജോലിത്തിരക്കിനിടയിലും എല്ലാവരേയും അദ്ദേഹം പുണ്ണിരിയോടെ സരികരിച്ചു. പലരുടെയും നീംങ്ങൾ സംഭാഷണങ്ങൾ സഹിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ ജോലിയും നിർവ്വഹിച്ചു. അതു പോലെ കത്തയയ്ക്കുന്ന വർക്കല്ലും സന്തം കയ്പടയിൽ ഒരു വരിയെക്കിലും മറ്റൊട്ടി അയക്കണമെന്നദേഹത്തിനു നിർബന്ധമായിരുന്നു. ഈ നിർബന്ധം എനിക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. പകേശ ഞാൻ നല്ല കൈപ്പടയുള്ള ഒരു സഹായിയെക്കാണം ശുഭതിച്ച് ഷ്ടീറ്റലാണ് പതിവ്.

ഞാൻ ആച്ചപ്പതിപ്പിന്റെ ചുമതലക്കാരനായിരിക്കും ഒരു ഉപദേശമേ മുവ്യപത്രാധിപർ തനിട്ടുള്ളൂ. അതിതാണ്: പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു

നേരിട്ടോ, തപാലിലോ കിട്ടുന്ന മിക്കതും നമുക്ക് ഉപയോഗിക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ എല്ലാവരുടും നനായി പെരുമാറണം.

എൻ.വി. ആ രീതിയിൽ എനിക്കയക്കാറുണ്ടായിരുന്ന കത്തുകൾ അവ സാനിപ്പിക്കുക "സ്നേഹാദരപുർഖും, എൻ.വി." എന്നാണ്. ഓരോ തവണ മൂർ വരി വായിക്കുംവോഴും വിഷമം തോനും "സ്നേഹം" മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷേ ഒപ്പചാരികമായകിലും അദ്ദേഹം എന്ന "ആദരിക്കുകയോ?" എൻ്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾ പോലും കത്തുകളിലൂടെ ആദരവ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവമില്ല.

ങ്ങൾ പത്രാധിപരുടെ മറുപടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടശുത്തുന്ന എല്ലാ കത്തുകൾക്കും മറുപടി അയയ്ക്കണം. ഒരുവരിയാണെങ്കിൽ ഒറ്റ വരി. അത് ഉചിത മായ രീതിയിൽ നിർവ്വഹിക്കുകയും വേണം. എൻ.വി.യെപ്പോലെതന്നെ ഞാനും ആർക്കും അച്ചടിച്ച കത്ത് അയയ്ക്കാറില്ല.

ഞാൻ കോഴിക്കോട് ഈ രണ്ടാം മാസത്തിനെത്തുവോൾ എൻ.വി. വെള്ളുപിളിലുള്ള സന്തം വീടിൽ കുടുംബസമേതം താമസമുറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എൻ്റെ കുടുംബത്തിനു കൊച്ചി വിടാൻ വയ്ക്കായിരുന്നു. കോഴിക്കോട് ഒറ്റയ്ക്ക് താമസിക്കാനുള്ള മടക്കാണ്ട് തലമുറേറിയിൽ താമസിച്ച പോകുവരവാകാം എന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. സൗകര്യത്തിനു രണ്ട് വണ്ടികളുണ്ട്. ഈ ഏർപ്പാട് മനസ്സിലാക്കിയ എൻ.വി. എന്നോട് ആദ്യമേ പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീടിൽ താമസിക്കാമെന്നായിരുന്നു. മാത്യുംമിയിൽ നിന്നു മറ്റാരക്കിലും എന്നെങ്കിലും ഇതുപോലൊരു ക്ഷണം നൽകിയതായി അനുഭവമില്ല.

ഞാൻ അങ്ങനെ മുവ്വുപത്രാധിപരുമായി നിന്തേന ഇടപെട്ടുകൊണ്ട് കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ഒരു കൊല്ലുത്തത പ്രധാന ഓർമ്മ ഞങ്ങൾ തമിൽ ഓരിക്കലും തർക്കത്തോളമെങ്കിലും എത്തിയ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരില്ല എന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടാകുമെന്ന സംശയത്തോടുകൂടി ഞാൻ അവതരിപ്പിച്ച കാര്യം പോലും സ്വീകരിക്കാനുള്ള സൗമന്യസ്യമോ ഹൃദയവിശാലതയോ എന്നോട് പ്രകടിപ്പിച്ചു പോന്നിരുന്നു. അതിന്റെ പേരിൽ മരണാനന്തരം പോലും അദ്ദേഹം ആക്ഷേപിക്കപ്പെട്ട ഒരു സംഭവം വേദപുർഖും ഇന്നും ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. സംഭവമിന്നാണ്.

ഞാൻ ആച്ചപ്പതിപ്പിലെ ചുമതലക്കാരനായിരിക്കു എം.എൻ. റോയിയുടെ ജീവചരിത്രത്തെ കുറിച്ചുചൂതിയ വിമർശനാന്തരകമായ ഒരു നിരുപണം അതിൽ അച്ചടിച്ചുവരികയുണ്ടായി. സംഭവം കഴിഞ്ഞു ഒരു കൊല്ലുത്തിനും എൻ.വി.യുടെ ചരമത്തിനും ശേഷം ഒരു കമാമാത്ര സാഹിത്യകാരൻ, മരുഭൂമി വാതികയിൽ എൻ.വി.യെ കുറിച്ചുരു ലേവനമെഴുതുകയുണ്ടായി. അതിൽ പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം എൻ.വി. കൂഷ്ണവാരിയർക്ക് എം. ഗോവിന്ദനെ ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല; അതുകൊരണം ഗോവിന്ദനു

ഗുരുസ്ഥാനീയനായിരുന്ന രോയിയെ കുറിച്ചൊരു പുസ്തകം കിട്ടിയ പ്ലോൾ, ഒരു കിഴുങ്ങ്യാഹസ്ഥനെക്കാണ്ട് ഒരു ചീത നീരുപണമെഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിപ്പിച്ചു എന്നാണ്. അവതുകൊല്ലം കമ്മയഴുത്തിൽ വ്യാപ്ത തനായ ഒരാൾ ഭാവനയിൽ കെട്ടിച്ചുമച്ച കമ്മാത്രമാണിത്.

നീരുപണം അച്ചടിച്ചു വന്നതിനു കുറച്ച് മാസംമുമ്പ് ഞാൻ മാതൃഭൂമി വാരാത്പ്രതിപ്പിരേൾ ചുമതലക്കാരനായി എറിണാകുളത്തിരിക്കു, ഇള്ളിട അന്തരിച്ച പെരുന്ന കെ.എൻ. നായരാണ് പുസ്തകത്തിൽന്റെ ഒരു കോപ്പിയുമായി ആപ്പിസിൽ വന്നത്. ആ പുസ്തകം തന്റെ സുഹൃത്തായ എൻ. ദാമോദരൻ എഴുതിയതാണ്. ഒരഭിപ്രായം, കഴിയുമെങ്കിൽ, ഞാൻ തന്നെ എഴുതിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു.

“എഴുതാം, എനിക്കു തോന്നുന്ന അഭിപ്രായമെ എഴുതു” എന്നു ഞാൻ മറുപടി നൽകി. “അതുമതി, ഒന്നു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടു വരണമെന്നേ ഉള്ളതു” എന്നേദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

എം. എൻ. രോയിയെ കുറിച്ചു ധാരാളം വായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വ്യക്തമായ ഒരു ധാരണ എനിക്കില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് പുസ്തകം വായിക്കാൻ പെട്ടുന്നു സമ്മതിച്ചുത്. രോയ് ടൈരട്ടപ്പവർത്തക നായിതുടങ്ങി കമ്മ്യൂണിറ്റ്യ് നേതാവായി വളർന്ന്, ഒരുദ്യാഗിക കമ്മ്യൂണിറ്റ്യ് പാർട്ടിയുമായി പിണങ്ങി അവരുടെ നിയുദ്ധത്വവായി തുടർന്ന്, അവസാന നാളുകളിൽ മാനവികതയെന്ന ആശയം പ്രചരിപ്പിച്ചു നടന്ന അള്ളാണ്. പക്ഷേ എന്നെ അസ്വധാനകിയത് എല്ലാവർക്കുമരിയുന്ന ഇത് പോരാട്ടമല്ല; രോയ് മഹാത്മജിയുടെ നേരെ പുറം തിരിഞ്ഞുനിൽക്കാൻ കാണിച്ച പ്രവണതയാണ്. പിന്നെ തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക്, ഓരോരോ ഘട്ടങ്ങളിലായി പല വിദേശഗൾക്കിളിൽ നിന്നും പണം പറ്റാൻ കാണിച്ച താല്പര്യവും. ഇന്ത്യയിൽ കിട്ട് ഇന്ത്യാ സമരം നടക്കു നേരാഴും അദ്ദേഹം ബീട്ടിഷ്കാരിൽ നിന്ന്, നാളിവിരുദ്ധ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പേരിൽ മാസംതോറും പണം വാങ്ങുകയായിരുന്നു. ഇതു കാര്യങ്ങൾ അച്ചടിച്ചാൽ ആകേഷപമുണ്ടാകും, അതു കേൾക്കേണ്ടിവരിക പത്രാധിപരായിരിക്കുമെന്നുമെന്നിക്കരിയാമായിരുന്നു. അതുകാരണം പ്രസിദ്ധീകരണം അദ്ദേഹം തീരുമാനിക്കേട്ട എന്നവച്ചു ഞാനത് അയച്ചുകൊടുത്തു.

നന്നായിട്ടുണ്ട് ആംഗപ്പതിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാമെന്ന മറുപടിയും കിട്ടി. അതായത് അദ്ദേഹം ആ പുസ്തകം കണ്ടിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നില്ല, കെട്ടിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ലേവനം വെളിച്ചും കണ്ടത് വിണ്ടും രണ്ടുമുന്നുമാണം കഴിഞ്ഞു ഞാൻ കോഴിക്കോട്ടത്തിയ ശേഷം എന്നുമാത്രം.

കമയിൽ ചോദ്യമില്ല എന്നൊരു ചോല്ലുണ്ടെല്ലാ? എങ്കിലും എൻ്റെ മനസ്സിൽ ഇന്നും ഉത്തരം തെടുന്ന ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്. എം. ഗോവിന്ദനോട് വിദേശമുണ്ടെങ്കിൽ ഇത് വളരെ വഴിതേടണ്ടോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകം തന്നെ വധിച്ചുകുടെ? ഏതാണ്ടക്കാലത്ത് ഗോവിന്ദൻ്റെ

സമ്പർଣ୍ଣ କୃତିକର୍ତ୍ତା ଏମ୍.ବି.ଏସ୍. ହରକାରୀରୁଙ୍ଗୁ. ତୋଟକ ବାଯି କୁକରୁଥୁଂ ଚେତ୍ତିରୁଙ୍ଗୁ.

ହୁତ ରୁ କମ; ହୁଅଗେନ ନୁରୁକଣକିତି କମକର୍ତ୍ତା, ପତ୍ରାୟିପରାଯ ଏମ୍.ବି.ଯୁଦ ଗେରେ କୁରବୁକଳୁବ ରୁପତତିତ ଚିରିଯଟୁତତିରିକଣାଂ. ଆତିଗେନା କେବଳ ରୁ ତରଂ ନିଲ୍ଲଂଶତ ଆଦେହଂ ଶୈଲିକୁକରୁଥୁଂ ଚେତ୍ତିରୁଙ୍ଗୁ. କଣତୁମ କେନ୍ତକୁ ଗେରିକନୁବେଲୁପ୍ରତକୁମାଯ କୁରେ କାର୍ଯ ଆଶ ପରିଷାରୁ, ଆତ୍ରୟାଂକାଣକ ଵାଯନକାରକ ଏମ୍.ବି.ଯୁଦ ଶରୀ ଯାଯ ରୁ ଚିତ୍ରଂ କିନ୍ତୁମେନ୍ଦ୍ରାନ୍ତେନ୍ଦ୍ରାନ୍ତିଲ୍ଲ. ଏଥୁପରିଲେର କାଲ୍ପଂ ନିଶ୍ଚାନ୍ତିନ ଆ ଜୀବିତଂ ମଧୁପଲ ବେବିଯୁଅଭ୍ୟାସଙ୍କୁ ନିରଣତତାଣ.

ଏମ୍.ବି. ଓରେଜିଯ କୁଟୁଂବତତିଲାଙ୍କ ପିଠାନତ. ହୁଏ ଏହିମିଯଙ୍କ ପୁରି ଆଦେହତିନ୍ଦ୍ର ଜନସିଖମାଯତ ଆସାଯାରାମାଯ ବ୍ୟବଶିକତି ଯାଣ. ଚେରୁପୁତତିଲେ ଅତ ଵାଯନଗିଲେଯଙ୍କୁ, ବିଜନୀନ ରେନ୍ଦୁନ ତିଲେଯଙ୍କୁ ତିରିଚ୍ଛୁବିକ୍ରି. ଏକୁମ ଵାଯିକୁକ, ଏକୁମ ଆଗିଯୁକ, କଣ ତିଲୁମ କେନ୍ତତିଲୁମାକେ କରତୁକଂ ପ୍ରକଟିପ୍ରିକମୁକରେଣନ ହୁଏ ଶେଶ ବକାଲଶିଲାବୁମ, ଏହିମିଯଙ୍କ ଆଦେହଂ ଆଵସାନକାଲଂ ବର କାତନୁ ପୋନ୍ତିକୁଣ୍ଠକ. ବଜର ସମ୍ଭାଗାଯ ହୁଏ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ରୁ ସାହାରିକନେଯୁମ ଉତ୍ତଳିର ଏକାମୁମ ସୁକ୍ଷିର୍ଚ୍ଛୁବଚ୍ଛତାଯି ତୋନ୍ତୁନ୍ତ. ଆଲ୍ବକିର ତନିକୁ ପିଯପ୍ରତ ଏହେନ୍କାଶ ଆଯ୍ୟାପକବୁତତି ଉପେକ୍ଷିଚ୍ଛ ଆଗନ୍ତ ସମ ରତନିତ ଏନ୍ଦ୍ରତତୁଚାନ୍ଦୁକରୁଥୁଂ ବଦକେମଲବାରିଲେ ପେରାବୁରିନକୁତକ କାନ୍ତୁପରେଶତ ଜ୍ଞାନ୍ତ୍ର ତାମନ୍ତିଚ୍ଛ ସପରିତତାରତି ଏକ ପତ୍ର ହୁଏ କୁକରୁଥୁଂ ଚେଯୁମାଯିରୁନ୍ତିଲ୍ଲ. ଆ ସନରିଦଂ କଶିନେତପ୍ରାଶ ବିଶେଷି ଚ୍ଛାନ୍ତୁମ ସଂଭବିତ୍ରିଲ୍ଲାତମନ୍ତିର ପଠିଲ୍ଲିଲେଯଙ୍କ ତିରିଚ୍ଛୁପୋତି. ମତି ରାଶିଯିତି କୁରିଚ୍ଛୁ କାଲଂ ଗରେଷଣାଂ ନଟତିଯଶେଷଂ ତୁଶୁରିତ କୋଲେଜ୍ ଆଯ୍ୟାପକନାଯି ତିରିଚେତ୍ତି.

ହୁତ କବିତ ରେ ଶୁତତିରେଯୁଥୁଂ ହୁତର ସାହିତ୍ୟ-ସାଂସକାରିକ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନଙ୍କାରୁଣ୍ୟାଂ କାଲମାଯିରୁନ୍ତିଲ୍ଲ. ଉତ୍ତଳିର ଏକାମୁ ରାଷ୍ଟ୍ରିଯମ ଶାଯାଯିରୁନ୍ତିଲ୍ଲ; ଏହିଲୁମୁ ପିନ୍ଧିକାରିକଲେଯୁମ ଆଦେହଂ ସଜୀବ ରାଷ୍ଟ୍ରିଯ ତିଲେଯଙ୍କ କାନ୍ତିକିଲ୍ଲ.

ପଲ ଅନ୍ତୁକରେତ୍ରୟାଂ ମୁଣୋଟୁ ନାଯିକୁନ ରଣ୍ଡୁ ପ୍ରଯାନ୍ତପକଣାର୍ଥ, ପଣ ଅତିଲୁମ ଆଯିକାରତତିଲୁମ ଉତ୍ତଳ ଆରତତି ଯାଣ. ହୁତୁ ରଣତୁମ ଏମ୍.ବି.ରେ ରାକିଲେଯୁମ ଆକରଶ୍ଚିତ୍ରିରୁନ୍ତିଲ୍ଲ. ତନିକୁମ କୁଟୁଂବତତିନ୍ଦ୍ର ଏହିଯ ରିତିଯିତି ଜୀବିକାନାତିନ୍ଦ୍ର ଚେରିଯ ରୁ ବରୁମାନଂ ବେଳମେନ କଣକୁକୁକୁଟିଲେ ଏକାମୁ ଉଣାଯିରୁନ୍ତୁଜ୍ଞ. ଆ ଆଵଶ୍ୟ କଶିଚ୍ଛ ମିଚ୍ଛା ବରୁନ ତୁକ ଚୁରିଲୁମୁହୁର୍ତ୍ତ କୁଟୁତଳ ଆଵଶ୍ୟକାରାଯ ମଧୁ ଚିଲରକ, ପ୍ରତ୍ୟେକିଚ୍ଛ, ପଠିପ୍ତ ତେବିରେତନ୍ତୁନ କୁଟିକରକ ପକୁବଚ୍ଛ କାନ୍ଦୁକଣୁ ନାତିନ ଦେହଂ ସଦା ସନାତନୀ ଯିରୁନ୍ତିଲ୍ଲ. ଆତେ ବିଯଂ ଆଯିକାରଂ ଏତେଗେ କେକକାର୍ଯ ଚେଯୁଣମେନ ଏମ୍.ବି.କଳ ରାକିଲୁମ ଆଗିଯିଲ୍ଲା ଯିରୁନ୍ତିଲ୍ଲ. ଆମବା ଲାଲିଯ କଣାଲକର୍ତ୍ତାପୁର ଲାଲିଯ ଆଯିକାରବୁମ

ഉണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നതായി തോന്തുനുമില്ല. ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റി രൂക്കിരെ ഡയറക്ടർ സ്ഥാനവും മാതൃഭൂമി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ ചീഫ് എഡിറ്റർ സ്ഥാനവും അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ കസാലകൾ നൽകി. പക്ഷേ കുടെ കിട്ടിയ അധികാരം എൻ.വി. ഒരിക്കലും പ്രയോഗിച്ചതായി അറിവില്ല. അനുംതം പഴയ ഫൈസ്കുൾ അധ്യാപക വിതാനത്തിലെ സാധാരണക്കാരൻ തന്നെ.

അതുപോലെ സാഹിത്യരംഗത്തും ഒന്നന്തുത്തിലെത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹം കരുതിക്കുട്ടി ഒരു ശ്രമവും നടത്തിയിട്ടില്ല. തന്റെ പ്രതിഭയു ദെഹ്യം വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും പത്ത് ശതമാനം പോലും വേണ്ടവിധം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണ് തോന്തുന്നത്. നീണ്ട കവിതകൾ തന്നെ നല്ല തുടക്കമായിരുന്നു. പക്ഷേ 1951ൽ പത്രാധിപതം ഏറ്റുടക്കത്തു മുതൽ കവിതയഖുത്തിൽ വേണ്ടതെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിട്ടില്ല. ഇടയ്ക്ക് കൗതുകത്തിനോ മറ്റൊ ചിലതെഴുതിയെന്നുമാതൃതം. അവയും നല്ല കവിതകളായിരുന്നു. മാത്രമല്ല കവിതാ രചനയും എൻ.വി.ക്ക് അനാധാരം കഴിയുമെന്നു തോന്തിയിട്ടുണ്ട്. മുഖിനുവേണ്ടി കാത്തിരിപ്പുനുമില്ല.

ഈതുതന്നെന്നയാണ് ഗദ്യരചനയുടെയും സമിതി. ഓരോരോ ആവശ്യങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ഓരോനു ചെയ്തു എന്നതിനപ്പുറം ആസുത്രിതമായ രീതിയിൽ വിഷയങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത്, വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയും അഭിനന്ദനവും ആർജ്ജിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട്, എൻ.വി. എന്നുംചെയ്തിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപാരികളും സഹപ്രവർത്തകരുമായ മറുപാലരും ആയുഷ്കകാലം മുഴുവൻ ഇത്തരം പ്രവൃത്തികളിൽ മുഴുകി പണവും പദവികളും നേടിയിട്ടുണ്ടുതന്നും.

ഈ നിർമ്മമത തന്നെയായിരുന്നു ഒരു കണക്കിൽ എൻ.വി.യുടെ ശക്തിയും. മാതൃഭൂമിയിൽ തനിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കു രണ്ടു തവണ രാജ്യക്കെത്തശ്ശതാണ് മടിക്കാതിരുന്നതും കൈവിട്ടുപോകാതെ യാവന്തിലെ സാഹസികതയും തനിക്കുതാനായാൽ മതിയെന്ന ചിന്താഗതിയുമാണെന്നു. തോന്തുനു.

ഈതുരസകരമായ ഒരു മാനസികാവസ്ഥയാണ്. എൻ.വി. വിദ്യാർത്ഥി ജീവിതകാലത്തിനുശേഷം ആരെയും "സാർ" എന്നു വിളിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. അതുപോലെ അധ്യാപക വ്യക്തിക്കുശേഷം ആരുമദ്ദേഹത്തെ സാർ എന്നുവിളിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. എൻ.വി. സാർ എന്നും, പത്രാധിപർ സാർ എന്നും പ്രയോഗങ്ങളില്ല; എല്ലാ ഏഴുതുകാർക്കും എൻ.വി. തന്നെ.

ഈ സാറില്ലായ്മ മറുള്ളവരുടെ സുഷ്ടിയല്ല. ചെറിയ മനുഷ്യനായി മറുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം സ്വയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയായിരുന്നു. ജീവിതശൈലിയിൽ മാത്രമല്ല രചനയിലും ഈ കൗതുകരമായ കാഴ്ചയാണ്. നീണ്ട കവിതകളിൽ നിന്നാണല്ലോ എൻ.വി. സാഹിത്യം തുടങ്ങുന്നത്. ജീവിതസാധാരണത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെറിയ വിഷയങ്ങളെ കുറി

ചുള്ള ചെറിയ ലേവനങ്ങളാണ് അധികമെഴുതിയിരുന്നത്. വിഷയം വലുതാണെങ്കിൽത്തന്നെ അനന്നതെത്ത പ്രതികരണങ്ങൾ മാത്രം കുറിക്കുക.

ഈ റംഗത്തും അദ്ദേഹം വ്യക്തിമുട്ടു പതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആരും ശ്രദ്ധിക്കാത്ത പുതിയ വിഷയങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ പുതിയ സമീപനങ്ങൾ തുതരം ലേവനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എൻ.വി. സദാ തേടിപ്പിടിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. പല പ്രോഫും ആരും മരിച്ചുനോക്കാത്ത പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ നിന്നാണെവ കിട്ടുക. ഡി.സി. ബുക്സ് 'വെല്ലുവിളികൾ പ്രതികരണങ്ങൾ, പ്രശ്നങ്ങൾ, പറമ്പങ്ങൾ, സമസ്യയും സമാധാനവും എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകളിൽ അവ സമാഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സമസ്യ-നക്ഷത്രയുഖവും പരിസ്ഥിതിയുഖവും എന്ന വിഷയത്തിലാരംഭിച്ചു മനുഷ്യപ്പനികളിൽ അവസാനിക്കുന്ന എൻപത്തിരഞ്ഞു ലേവനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ്. ഇവ സാഹിത്യമല്ല ജർണ്ണലിസ്മാണെന്നു പറയാം. എന്നിരുന്നാലും മറ്റു പലരുടേയും സാഹിത്യത്തെക്കാഞ്ഞേരെ പഠനാർഹമാണ്, അവയുടെ വൈചിത്ര്യമുള്ള വിഷയങ്ങളും ഉള്ളടക്കവും രചനാ ശൈലിയും. ഇവയിൽ നാം കാണുന്നത് അറിവിന്റെ കലവരിയായ എൻ.വി.രയയാണ്. ആ കലവരിയിൽ നിന്ന് എന്നൊക്കെ വാരിയെടുക്കാനുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അടുത്തു പെരുമാറിയവർക്കു അറിയു. എന്ന് ആംഗ്ചപ്പതിപ്പിന്റെ ജോലിയിലിരിക്കു പിക്കാഡോവിനെപ്പറ്റി ഒരു ലേവനമെഴുതി. അതിൽ പല ഫ്രെഞ്ചു പദങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ലേവനങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി എന്ന് അശുദ്ധിയ ഉച്ചാരണം ശരിയാണെന്നുറപ്പില്ല. എന്തുചെയ്യും? അപ്പോഴാണ് അടുത്ത മുറിയിൽ എൻ.വി.യുംബല്ലോ എന്ന് ഓർത്തത്. നിമിഷങ്ങൾക്കും അവ തിരുത്തിക്കിട്ടി. കമ അവിടം കൊണ്ടുതീർന്നില്ല. വിദേശപദങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണം ഒരു ജാടയായി (പലപ്രോഫും തെറ്റായും) പ്രയോഗിക്കുന്ന വാരം പല വിദശ്യൻ അടുത്ത ആംഗ്ചപ്പ എൻ്റെ വാക്കുകളും തിരുത്തി. അദ്ദേഹം തിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ്ലോതെ ഒരു വിദേശഭാഷയുമറിയില്ല. ഇംഗ്ലീഷിലെ ഒരു ഉച്ചാരണ ഡിക്ഷനറിയാണ് ഈ തിരുത്തലുകൾക്ക് അധാരം. അല്പ ജണാനിയായ എന്നെല്ലാം, ഫ്രെഞ്ചു ഭാഷ പഠിച്ച എൻ.വി.രയയാണ് താൻ തിരുത്തിയതെന്ന് അദ്ദേഹമുണ്ടോ അറിയുന്നു!

ആയുഷ്കകാലം മുഴുവൻ പ്രകടനാത്മകതയില്ലാതെ കഴിഞ്ഞുപോന്ന ഈ വലിയ മനുഷ്യനെ, മലയാള സാഹിത്യ പ്രേമികൾ പോലും ശരിക്കുമനസ്സിലുംകിയിട്ടിരുന്നുന്നത് വേദകരമായ ഒരു സത്യമാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ എൻ.വി. സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ് ചിലതൊക്കെ ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നു ദേശാനുന്നു. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു നില പുസ്തകത്തിനും കൊല്ലംതോറും സമ്മാനം നൽകുന്നതിനുപകരം, എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ സാഹിത്യജീവിത ചരിത്രമോ, പല ശാഖകളിൽ അദ്ദേഹം രചിച്ച ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളുടെ പഠനമോ ആയി രചിക്കപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾക്ക് സമ്മാനം നൽകാൻ തീരുമാനിക്കണം. അതിൽ താല്പര്യമുള്ളവരിൽ നിന്ന് അപേക്ഷകൾ ക്ഷമിച്ച്, ട്രസ്റ്റ് അംഗങ്ങൾക്കു തന്നെ സഹായസഹകരണങ്ങൾ നൽകാവുന്നതുമാണ്.

കവിതയുടെ അശോകം

കെ.പി. റഫറൻസ്

(“കവനക്കാമുണ്ട്” കളരിയിലും ചെയ്തു മറ്റൊരു പുണ്ടിപ്പേട്ട ഒരു പുർബസുരിമായ ചെറുജിയിൽ കുഞ്ഞുമ്പ്പി നമ്പിശൻ സംഭാവനകളുടെ സംക്ഷിപ്തമായ അവലോകനം)

ചെറുജിയിൽ കുഞ്ഞുമ്പ്പി നമ്പിശൻ എന്ന പേര് ഏനിക്ക് ഘൃതാണ്ടു ചിരപരിചിതമാണ്. ആ സാഹിത്യത്രോട് ഇളംപൊയം തൊട്ടേ ഞാൻ ഇടപഴകിപ്പോന്നു എന്ന ഇതിനർത്ഥമില്ല. എന്നല്ല, അങ്ങനെ ചെയ്യാത്ത സംഗതി ഇവിടെ ഒന്നാമതായി എടുത്തുപറയാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ശതാബ്ദി സന്ദർഭത്തിൽ സമർപ്പിതതിൽ മാത്രമാണ് ആ സാഹിത്യത്തി ലേയ്ക്ക് ഒടുക്കിലും നിഷ്കർഷയോടെ, അമീവാ അതിനുള്ള പ്രത്യാഗ യോടെ പ്രവേശിക്കുന്നത്. എന്നാലും ചെറുജിയെ സാമാന്യമായി അറി ഞ്ഞുവെയ്ക്കുക, ആ സാഹിത്യിയ സംഭാവനകളോടുള്ള സാംസ്കാരികബാധ്യത അടയാളപ്പെടുത്തുക - ഈത്തും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നാകുന്നു എന്നേ മേന്തി.

അദ്ദേഹത്തിൽ സ്ഥലമായ തിരുവേഗപ്പുറിയ്ക്കു സമീപം രായിരെന്ന പ്ലിരാണ് എന്നേ സ്വാല്പത്തിൽ നാലബുദ്ധിപ്പങ്ങൾ തിരിതെളിഞ്ഞത്. അവിടെ അച്ചുരേൾ്ലേ വീട്ടിൽ പാർത്തുകൊണ്ട് മുന്നു മുതൽ ഘ്യാഡുവരെ ഞാൻ പഠിച്ചു. അന്ന് എന്നേ മലയാളം അധ്യാപകനായിരുന്ന മരുടാരു നമ്പിശൻ, ഭാവുകത്വം എന്നു വിളിക്കാവുന്ന വല്ലതുമൊന്ന് എന്നിൽ വഴിയേ വികസിച്ചുവെക്കിൽ, ആ വികാസത്തിനു വളരെ തുണച്ചു. അദ്ദേഹം അടിക്കടി അയവിറക്കിപ്പോന്ന പേരുകളിൽ ഒന്നായിരുന്നു ചെറുജി. താനും ചെറിയെന്നാരു കവി; അതിനാൽ തനിക്കും ചെറുജിക്കും തമിൽ സഹഹ്യം തുച്ഛിരിക്കാം.

രാത്രിരെന്നല്ലെങ്കിലും പഠനത്തിൽ അവസാനവർഷം ഘൃതാനും മാസ തേതയ്ക്ക് എനിക്കൊരു സുകുതം വീണുകിട്ടി - എന്നേ അമ്മാമൻ തനെ ശിഷ്യത്വം. പരിനിഷ്ഠിത്തമായ പാണ്ടിയിൽ; ‘മാതൃദുമി’യിലും മറ്റും എഴുതിരെത്തളിഞ്ഞ കവിതാ - അമ്മാമനിൽ നിന്ന് പലതുമണ്ഡായിരുന്നു ഉൾക്കൊള്ളാൻ. അതെന്നാനും യമോചിതം ഉണ്ടായി എന്നുപറഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാലും വാരാന്ത്യങ്ങളിൽ പതിവായി വളാഞ്ഞേരിക്ക് - അവിടെയായി രുന്നു ഭാരവും - യാത്രയാവുന്ന അമ്മാമൻ ഇടയ്ക്ക് എന്നെ പ്ലം കുട്ടം. അമ്മായി നായർ സ്ത്രീ; അതിനാൽ അച്ചുരേൾ്ലേ വീട്ടിൽ മുത്തുമ്പീക്കും മറ്റും ഒട്ടും പിടിച്ചിരുന്നില്ല മുള പോക്. ‘തീണ്ടിത്തിനാൻ പോകയാണ്, അല്ലോ’ - അവർ മുറുമുറുക്കും. മുള പ്രയോഗത്താട്ടുള്ള അബോധനമായ പ്രതിഷ്യയം എന്ന നിലയ്ക്കാവാം, ഒരു തിരിത്തമാടനത്തിൽ അച്ചടക്കത്തോടെയാണ് അന്ന് ഓരോ വളാഞ്ഞേരി യാത്രയും ഞാൻ ഘൃന്ദന്തുപോന്നത്. അവ ഘൈരെ സാധിച്ചില്ലല്ലോ എന്നെയുള്ളു എനിക്കു സകടം. ഘൈരാ

യാലും എൻ്റെ അന്തപചാരിക സാഹിത്യശിക്ഷണം ഇത്തരം യാത്രകളിലാവാം ആരംഭിച്ചത്.

നടുത്താപ്പുസരിച്ചു തന്നെ രായിരെന്നല്ലെങ്കിൽ നിന്ന് നാഴിക ആറുഞ്ച് വളാഞ്ചേരിക്ക്. വലിഞ്ഞു നടന്നോളുക എന്നല്ലാതെ അനു വേരു വഴി ദയൻ? മുടയ്ക്കാരു ചായ എന്ന ഏർപ്പാടാവട്ട, ഇല്ലതാനും. പകേഷ ഈ നടത്തത്തിന്റെ തളർച്ചയും മടപ്പും അറിയാതെ തരത്തിൽ അഞ്ചാമൻ ഉള്ളി വകമായി ഓരോനും സംസാരിച്ചോളും. ഒരിക്കൽ അങ്ങനെ തിരുവേഗ പുറ എത്തിയപ്പോൾ, ഇവിടെ ഒരു കവിയുണ്ട് എന്ന ഏളിയ അവതാരിക്കയോടെ ശ്രീ. ചെറുളിയിൽ കുണ്ടുള്ളി നമ്പിശ്രേണിക്കുറിച്ച് ചില തത്ത്വാം പറഞ്ഞു തന്നത്. കുട്ടത്തിൽ ഒരംശം ഞാനിപ്പോഴും അർക്കുന്നു. ഇത്തരമൊരു യാത്രയ്ക്കിടെ സംഗതിവശാൽ തിരുവേഗപുറവെച്ചു നമ്പി ശനെ സന്സിച്ചപ്പോൾ അഞ്ചാമൻ കുശലം ചോദിച്ചുവരുതെ: ഇന്ത്യിടെ എന്നും ഏഴുതാറില്ലോ? താൻ 'കുണ്ടും' 'ഉള്ളി'യുമാണ്, കുറിച്ചേ തനിക്ക് ഏഴുതാരെനാക്കു എന്നായിരുന്നുവെന്തെ ഉത്തരം ഇതു സ്ഥാപിച്ചു, ഇതിലെ ഫലിതത്തിന്റെ സ്വാദു മാത്രമല്ല സത്യവും ആസ്വദിച്ചു, അഞ്ചാമൻ പുണ്ണിരിയോടെ അനും സാമാന്യവൽക്കരിച്ചു: ഏഴുതുന്നതിന്റെ അളവല്ല, പൊരുളാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രസക്തം. ഇന്നു ഞാൻ ആ ആശയം ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിലും, അന്ന് സ്വപ്നംമായി ഒന്നും പിടി കിട്ടിയിരുന്നില്ല, തീർച്ച. കുമത്തിൽ, സാഹിത്യത്തിലെ മുല്യനിർണ്ണയ വുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏതോ അവബോധം ഇതു അനുഭവത്തിൽ നിന്നു ഞാൻ ചെറുക്കിയെടുത്തിരിക്കാം എന്നു മാത്രം.

തന്റെ ഉള്ളി ചെറുതാണ് (ചെറു-ഉള്ളി) എന്നുകൂടി, പേരിന്റെ പ്രസ്താര തന്ത്രാടിബന്ധി, നമ്പിശൻ ആരോടെക്കില്ലും നർമ്മം പറഞ്ഞതിൽക്കുമോ - അറിഞ്ഞുകൂടാ. പറഞ്ഞിട്ടിരെല്ലകില്ലും ശരി, താൻ ഏളിയൊരു വ്യക്തി, തന്റെ തുലികയ്ക്ക് അല്പപരേ ചിത്രീകരിക്കാൻ വയ്ക്കു എന്ന ഒരന്തർ വിനയമാണ് ഈ കവിയുടെ വ്യാവർത്ഥകഭാവം എന്നു തോന്നുന്നു.

'മലർ മൊട്ടിനുള്ളിലെത്തുമണം നൽ -
കുജിർ കാറ്റിൽച്ചേരുവാൻ വെസ്യുംപോലെ'

എന്നൊരു സാദൃശ്യം താൻ ഒരിടത്തു ('വിരഹിണി' - കാവ്യാശ്വജലി എന്ന സമാഹാരം) വിന്യസിച്ചിട്ടുള്ളതു വരുതെയാവില്ല. അതുമേൽ സഹജവും വിനീതവുമായിരുന്നു തന്റെ ആത്മാവിഷ്കാരം. അഹരന്തയ്ക്കോ അവകാശവാദത്തിനോ ഒന്നും അതിൽ സ്ഥാനമേ കാണില്ല. പെരും യുടെ മുഴക്കത്തിനിടയ്ക്ക് നന്നതെ വിണക്കണമിയുടെ ത്രസിപ്പ് പെട്ടു ആരും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല എന്നു വരും. എന്നാലോ, മുഴക്കം നിലച്ചതിനു പിറകേ, ചിലപ്പോൾ നാം ഗൃഹാതുരത്തെന്നോടെ ആ ത്രസിപ്പ് തിരിച്ചറിയുന്നു. ഇത്തരമൊരു സാംസ്കാരിക സന്ദർഭത്തിലാണ് ഈ നാം ചെറുളിയിൽ കുണ്ടുള്ളി നമ്പിശ്രേണി സ്ഥാപിക്കുന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നത് എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

തിരുവേഗപ്പുറ നസുതിരിമാരെക്കുറിച്ച് ഒരു നർമ്മകമ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മുകൾറ്റം വാരല്ലുദ്യയുണ്ട് എന്തോ മുഖനിമിഷത്തിന്റെ മയക്കത്തിൽ അവർ നിശ്ചയിച്ചുവരെതെ, ഇനി നിലവിലും സ്വന്തും നന്നും ആവശ്യമില്ല, വിശപ്പ് എന്തൊന്നേയ്ക്കുമായി നിലച്ചു കഴിഞ്ഞതിനുകൊന്നു! അങ്ങനെ ഉള്ളതു മുഴുവൻ വിറുതുലച്ചു. വാരല്ലുദ്യയുടെ പഞ്ചാരപ്പായസത്തിന്റെ മധുരം പിന്നെ എത്രനാൾ അവരുടെ നാവിൽ ഇറിനിന്നു, ആവോ!....

മുകൾറ്റം വാരല്ലുദ്യയ്ക്കു പോയിട്ട്, മുട്ടാതെ നിത്യവ്യത്തിക്കുപോലും വകയില്ലാത്തതായിരുന്നു കുണ്ടുണ്ടി നസും ശരീരം കുടുംബം. അദ്ദേഹ തതിന്റെ കവിതാ സ്വപ്നങ്ങൾ അതിനാൽ വിശിശ്തത് മായുരുത്തിന്റെ ആലസ്യത്തിലാണ്, ഏന്നിട്ടും അവയിൽ മധുരം വഴിന്തു ഏന്നതു മറ്റാരു വശം. ഭാരിഡ്യത്തെ ഒരു വിഷയം എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം ഏറ്റക്കുറെ വർജ്ജിക്കയും ചെയ്തു. അതെന്നായാലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിജീവിതം ചികഞ്ഞുചെല്ലുനവർക്ക് ഭാരിഡ്യം എന്ന വസ്തുതയെ നേരിടാതെ വയ്ക്കുന്നതിലെ പിന്നിക്കുന്ന പിടിവള്ളി. അതാവട്ടു, ഏറെ പുക്കുകയോ കായ്ക്കുകയോ ചെയ്യാതെ നന്നും. വേരെ വരുമാനത്തിനൊന്നും വഴിയില്ലാതെ അദ്ദേഹം പ്രായേണ പ്രാബല്യത്തിൽത്തെനെ കഴിഞ്ഞുപോന്നു. ഇതിനിടെ നുകർന്ന ഒരേയാരു മധുരമാവാം കവിത. തന്റെ ഏകാവലംബം എന്ന ഭാവത്തിൽ ഗാഡമായ ഭക്തിയോടെ അദ്ദേഹം കവിതയുടെ സന്നിധിയിൽ അടി പണിയുന്നത് അർത്ഥഗർഭമാണ്.

‘അനിത്യമാം പ്രാഭവമമനി, നെന്തിനീ
യനർത്ഥമത്യർത്ഥമിയറുമർത്ഥമവും?
അനാരുമാണായവ, യാംബ നീ കനി-
ഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ചാൽ ചരിതാർത്ഥനായി ഞാൻ.’

(കവിത - കാവ്യാഞ്ജലി)

നോക്കുക, ഭാരിഡ്യത്തെ ഭാർശനികമായ ഒരു തലത്തിലേയ്ക്ക് ആവാഹിച്ച് ആദർശവൽക്കരിക്കയാണല്ലോ ഇവിടെ. സ്വന്നം അനുഭവം തന്നെ യാവണം ഇതിനടിസ്ഥാനം.

ഞോക്കാമായിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഇടക്കോലിട്ടു ഏന്നിടത്തെത്തേരെ ഇല്ല ഭാരിഡ്യം നിർണ്ണായകമാവുന്നത്. അഞ്ചാം വയസ്സിലേ ഏഴുത്തിനിരുന്ന താൻ അന്നത്തെ പാരപര്യത്തിന്റെ വാർപ്പിൽ ചിലതു പറിച്ചു. ആപ്പോഴേയ്ക്കും വയസ്സു പതിനാല്. ഉപനയനം നടന്നു. പുതിയ കാലത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഉപനയനമാവട്ടു, പതുക്കെ നടക്കാനിരിക്കയായിരുന്നു. ഇതിനുള്ള വേദി പട്ടാമി പുന്നഫേരി സംസ്കൃത പാഠാലവത്തെനെ. അവിടെ ചെന്നു ചേരുന്നതാണ്; പക്ഷേ മുന്നു കൊല്ലുത്തിലേരെ പറിപ്പു തുടരാൻ പറ്റിയില്ല. കഴക തതിന്റെ ചുമതല കഴിഞ്ഞ്, പിടിപ്പു തുടന്ന്, പട്ടാമിയെത്തുണ്ടാക്കും

പതിവായി നേരു തെറ്റും. പറിപ്പു പുർത്തിയാക്കിയില്ല, പിൽക്കാലത്ത് ഒരു പണി സമാഖിക്കാൻ അതു പ്രയോജനപ്പെട്ടില്ല എന്നതൊക്കെ വിസ്മ രിക്കുക. പട്ടാസിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസം തനിൽ വേരൊരു തരത്തിൽ ഫലിച്ചു എന്നതുനേരെ പ്രധാനം. സി.എസ്. നായർ, കെ.വി.എം. മുതലായവരുടെ ശിഷ്യത്വം ചില്ലറ സിഡിയല്ലോ. പോരെകിലോ, പിനെ കഴക വുത്തിയുമായി കാലം പോകുന്നതിനിടയ്ക്കും തരം കിട്ടുന്നോ ശാക്കെ ചെന്നു പറിക്കാൻ പാകത്തിൽ പുന്നേറ്റി നമ്പിയുടെ വാസ ല്പുത്തിനു പാത്രമാകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആചാര്യരെ ചരമത്തിൽ അനുശോചിച്ചുകൊണ്ടുള്ള 'അത്യാഹിതം' എന്ന രചന തനിക്ക് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള കടപ്പാട് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

“തുലയറ്റ തമ്മുക്കറ്റുവാനീ-
യുലക്കത്തിക്കലാരുറ്റ ഭദ്രിപം”

എന്ന ഇള രചനയിൽ അവലംബിച്ചു കാണുന്ന രൂപകം ആക്കസ്ഥിക മാവില്ല. ദീപത്തിരെ ധർമ്മം തന്നെയാണല്ലോ നമ്പിയും ആദ്ദേഹത്തിരെ സ്ഥാപനവും അന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അനുശ്ശറിച്ചുപോന്നത്. കേരളയൈ നവോത്തരാനത്തിരെ ചാലക ശക്തികളിൽ ഉന്നായി മാറാൻ ആ സ്ഥാപനത്തിനു സാധിച്ചു. ഈ നവോത്തരാനത്തിരെ വെളിച്ചം മാത്രമല്ല, ശ്രേഷ്ഠം ജീവിതത്തിൽ തനിക്കു കുഞ്ഞിരുമുള്ള പകർന്ന ചില വേഴ്ചകളും പട്ടാസി പറിപ്പിലുടെ കുഞ്ഞുണ്ണി നമ്പിശൻ ഉൾക്കൊണ്ടു. പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ, ചെറുകാട്, കെ.എൻ. എഴുത്തെഴുൻ മുതലായവർ കുടുക്കുടെ തിരുവേഗപ്പുറ സന്ദർശിച്ചുപോന്നത് ആദ്ദേഹത്തിനു വലിയ ആഴ്ചാദവും ആശാസവുമായിരുന്നു.

സാഹിത്യ നിഃം എന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കാവുന്ന വേരെഴ്ചില സഹായം അദ്ദേഹത്തും നമ്പിശനു വികസിച്ചു കിട്ടി. തന്റെ അച്ചുൻപെങ്ങളെ വേളി കഴിപ്പിച്ചുകൊടുത്തത് കോട്ടയ്ക്കലേയ്ക്കായിരുന്നു. അതുവഴി കോട്ടയ്ക്കൽ പോവാനും കുലഗ്രരു പി.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുമായി നമ്പർക്കം പുലർത്താനും സന്ദർഭമുണ്ടായി. നമ്മുടെ കവിതയെ നവോത്തരാനത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചതിൽ പി.വി. കൃഷ്ണവാരിയർക്കുള്ള പകു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. നമ്പിശനു ദിശാബോധം നല്കിയതും ആദ്ദേഹം തന്നെ. അനാത്തത കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം മലയാള കവിതകളുടെ പാരായണയിലും കിളിരുത്തതും, കല്ലുനാർത്താടി രാവുണ്ണി മേനോൻ ജി. ശക്രക്കുറുപ്പ് മുതലായവരുമായുള്ള മെമ്പ്രെയിലുടെ തെഴുത്തതുമായ സർഗ്ഗകൾ തുകമാൻ ഈ ദിശാബോധം വഴി സന്ദര്ഭമായത്. അത്യാവശ്യം തിരുത്തുകളിലുടെ നമ്പിശനെ കവിതകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരു ശയും പി.വി. കൃഷ്ണവാരിയർക്കു നിന്നു കൈവന്നു.

എടുത്തുപറയേണ്ട വേരൊരു സഹമുദ്ദം വള്ളത്തോളുമായി വികസിച്ചു വന്നതും ഏതാണ്ട് ഇക്കാലത്തുതന്നെ. സഹോദരിയുടെ വിവാഹസന്ധം വഴിയാണ് നമ്പിശൻ വന്നേരി സന്ദർശിച്ചുതുടങ്ങിയത്. വള്ളത്തോൾ മാത്രം കവനക്കാമുണ്ട്

മല്ല, നാലപ്പാടനും മറ്റും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു കളരി അന്ന് വന്നേരി ആസ്ഥാന മാക്കിക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ഭാവിഭാഗയെയെത്തിനുള്ള രൂപ രേഖ രചിക്കേയായിരുന്നു. ഈ ഉൾജ്ജം ഒരുവിലെക്കിലും ലഭിച്ചു എന്നത് നമ്പിശെന സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിർണ്ണായകമായിരുന്നു.

എത്രു കവിയും ഓരാകസ്മിക്കതയല്ലല്ലോ. അന്നന് ഏറ്റക്കുറച്ചിലുക ജൂജുള ഓരുസ്യുതിയുടെ ഉദ്ദേശം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഏതാളെങ്കും കാണുന്നതാവും ഉചിതം. എങ്കിൽ, ശ്രീ. നമ്പിശെനയും വേണ്ടെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഒരു പ്രകരണാന്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുക? ഇത്തന്റെ അദ്ദേഹത്തെ വള്ളത്തേരാൾക്കളുടെയുമായി ഇണക്കുന്നതിൽ പൊരുള്. ഈ ഇണക്കത്തിനു തെളിവു നിരത്തണമെക്കിലോ, "കാവ്യാഞ്ജലി"യിലെ ഇനങ്ങളിൽ നിന്നു നേടുകയും ചെയ്യാം. 'വർഷാരംഭ' ദൃശ്യംനാമമാണ്. പ്രമേയത്തിൽ നിർധാരം, പ്രതിപാദനത്തിലെ നിഷ്കർഷ - ഇപ്പകാരം, എവിടെയും തെളിയുന്നത് വള്ളത്തേരാൾ നിറവു നല്കിയ പ്രവണതകൾ തന്നെ. അവയുടെ മുലാധാരമാവുട്ട്, നേരം കാഴിഭാസനിലേയ്ക്കു നീളുന്നു എന്നും വരാം. ഒരു പദ്ധതി ഉദ്ഘരിക്കുന്നു.

മരുഖ്യലൽ പർവതപാദപദ്മശ്ര
മനോജണമാം ശാവകളാൽപ്പിടിക്കേ,
നില്ക്കാതെ വിദ്യുദലയങ്ങൾ മിന്നും-
മാറാശുപായുനുപയോദമാല

ഈ പ്രസാദവും മാധ്യരൂപവും നമ്പിശെൻ ശ്രദ്ധിയെ പൊതുവെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. എന്നാലോ, 'വർഷാരംഭ'

അഹോ ജഗത്തിൽപ്പരിണാമമോഹോ-
നനുക്ഷണം ചേർത്തു ശുഡം പുലർത്തി
അലം ജയിപ്പു, പരിവർത്തമാന-
മനശ്രംത്യുദ്ധതകാലചക്രം!

എന്ന് അവസാനിക്കുന്നോൾ നാം ആപ്പോദത്തോടെ ആലോച്ചിച്ചുപോവുന്നു. നമ്പിശെന നാലപ്പാടനും സ്വാധീനിച്ചിരിക്കണമല്ലോ!....

അമവാ, ഒറ്റരെയാരു കവിയിലേയ്ക്കു വക്കണ്ണതാതുക്കാൻ എന്തരുക്കം വരുമാർ വ്യാപകമായിരുന്നു അന്നത്തെ നവോത്തമാനത്തിൽ പ്രകാശപ്രസംഗം. പ്രഭാതം എന്നത് കാലാകാലമായി കവികളെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചുപോന്ന ഒരു പ്രതിഭാസം തന്നെ. എങ്കിലും ആയിരെ പലരും എടുത്തുപെരുമാറുന്നോൾ അതിൽ പുതിയൊരു ചെച്ചതനും തുടിക്കുക എന്നതായീ അനുഭവം.

" പുരടകമണിമേട ചെറുയോല-
പ്പുരയിവ രണ്ടിനയും സമത്രബ്യുദ്ധം
പരമലിവോടു ലോകബന്ധം ഭാസ-
തരകരരാജികളാൽത്തലോടിടുന്നു!"

എന്ന നമ്പിശൻ ആ അനുഭവത്തിന് ആവിഷ്കാരം നൽകുന്നു. നവോത്ഥാനം സാക്ഷാത്കാരിച്ച മഹിതമായ ആശയമുണ്ടെല്ലാ, വിശാലമായ വികാസം എന്ന ആ ആശയത്തിന്റെ ഉൾമേഷ്വരിപി ഇത് പദ്ധതിൽ ഓളം വെട്ടുന്നു. ഏതു പുൽക്കൊടിയും ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ പുഷ്പിച്ചു പോവും. തന്റെ ഉൾമിലനം കാലത്തോട് എങ്ങനെ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതിന് ഉൾവിളിയോടെ നൽകുന്ന സാക്ഷ്യം-ഈ അർത്ഥത്തിൽ 'കാവ്യാഞ്ജലി'യിലെ ചില രചനകൾക്ക് ഈ ഒരുക്കമാനം ലഭിക്കുന്നതായി കാണാം.

"കാണുന്ന വീണ്ടുമേ കാലചക്രത്തിന്റെ
കാഞ്ചന ശ്രീമയമായ ഭാഗം"

- 'ഓൺ' ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്നോൾ, ഉപചാരപരമായ ഒരു ഇന്നം മാത്രമോ എന്നു നമുക്കു സംശയം തോന്നാം. പക്ഷേ ഒട്ടു ചെന്നാറോ,

"അന്തണൻ വാണരുളുന മനയ്ക്കലു-
മന്ത്രജൻ പാർക്കും പുൽമാടത്തിലും
സ്വാമി തൃക്കാക്കരയപ്പേരന്തുനഞ്ചി-
സ്വാദരമർച്ചനയേറ്റു വാഴവു"

എന്ന ഇരട്ടികളുമായി സംബന്ധിക്കുവേ, നമുക്കുറപ്പു വരികയായി- നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഉദാരമായ സമത്വവിക്ഷണമാണെല്ലാ ഈ ലാലുഗീതി ശസ്ത്രിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ആലാപങ്ങളുമാകുന്നു,

" പറയപ്പാഴക്കുടിലിലും
മറയോരു മനയ്ക്കലും
അമുച്ചെതാപ്പും പൊഴിച്ചീടു -
മമ്പതാതമൻ ജയിക്ക നീ! "

എന്ന 'ചന്ദ്രാധ്യ'ത്തിൽ ആ പ്രകാശമുർത്തിക്കുള്ള അപദാനം.

" ആ രത്നാചലത്തേക്കാൾ പൊന്തിനിന്നീടും കാല്യ -
താരകത്തിനെപ്പോലിക്കാട്ടുപുവിനെക്കുടി
നിത്യവും സമുൽപ്പുല്ലശോഭനമാക്കിക്കാട്ടും
-സ്ത്രീയുമേ ഭവദൈമേകാവനാവത്രം!"

എന്ന നമ്പിശൻ പ്രേപ്പംസുഹൃത്തായ ജി. ശക്രക്കുറുപ്പ് സുരൂനെ അഭിവിച്ചതും ഏതാണ്ട് ഇക്കാലത്താണെല്ലാ എന്ന നമുക്കുന്നുമർക്കാം.

'കാവ്യാഞ്ജലി'യിലെ ശ്രദ്ധയമായ ഒരു രചനയാണ് 'ഗുഹൻ'. വൃത്തം കൈകയാണ് എന്നതുതന്നെ ഇതിനെ ശ്രദ്ധയമാക്കുന്നു. സത്ര കൂടുതൽ ലാലുവായ വ്യത്തങ്ങളിലേയ്ക്ക് ദത്യങ്ങുക എന്നതുതന്നെ ഇതു കവിയുടെ സ്വദാവം. അതിരിക്കേട്ട; ഗുഹൻ ശ്രീരാമനുമായി ദത്യചേരുന്ന നിർവ്വതിയുടെ നിമിഷമാണ്, ജാതിയുടെ നിർദ്ദമക്കതയിൽ ഉള്ള കൈകാണ്ട്, ഇതിൽ ഉൽപ്പുമാവുന്നത്. സത്രം അനുഭവത്തിന്റെ നന്ദി

രൂചീജ് ഇവിടെ തെറിച്ചുവിണിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കയും ചെയ്യാം. തിരുവേഗപ്പുറയിലെ ചില നസൃതിരിമാർ ഈ കവിയുടെ വളർച്ചയിൽ കുശുന്നുകൊണ്ടെതായി ഒരു കമയുണ്ട്.. എന്നിട്ട് രഥാർ മറ്റാരാജോടു പറഞ്ഞുപോലും, താൻ കുണ്ടുണ്ണിയുടെ പദ്യം ചൊല്ലി രസിക്കുന്നും വേണ്ട; ഒന്തു മാസം സംസ്കൃതവും ഒരു മാസം സാഹിത്യവും പഠിക്കാൻ ഇടവനാൽ എന്നിക്കും പറ്റും ഇതിനേക്കാൾ മികച്ചതു പടയ്ക്കാൻ... അനന്തതകാലത്ത്, ഇത്തരമാരസപിഷ്ടനുതയോട് പരോക്ഷമായല്ലാതെ പ്രതികരിക്കാൻ ഒരുപലവാസി ആളാവുകയില്ലാലോ. പരോക്ഷമായ ആ പ്രതികരണമാണോ 'ഗുഹ'ന്റെ പ്രേരണ?..... പക്ഷേ ഈ കമ മുഴുവനായി മുവവിലയ്ക്കെടുക്കാനും എങ്ങുപ്പമല്ല. ഇതേ തിരുവേഗപ്പുറയിലെ വേരൊരു നസൃതിരിയാണ് ശ്രീ. പടിഞ്ഞാറപ്പാടു പരമേശ്വരൻ നസൃതിരി- ചെറുജിയുടെ ശാകുന്തളം വിവർത്തനത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു സഹായിച്ചത്. അങ്ങനെ ആകെ ചേറിക്കാഴിച്ചുനോക്കുന്നോ, അവനവൻ ആനുഭവം എന്നതിനേക്കാൾ, കാലാലട്ടത്തിന്റെ ആശയം തന്നെയാവാം 'ഗുഹ'നെയും പ്രചോദിപ്പിച്ചത്.

"പാവന പദ്ധരാണികകാലകേദാരത്തിലും
പാഴമണൽ വീണോ, ജാതിക്കെടുനീരാഴുക്കിനാൽ!
നരനു നരനുടെ സാമീപ്യം പാടില്ലതെ
നരകനിർവിശേഷമായി ഹാ നരലോകം!"

എന്നാക്കയുള്ള ഇതിലെ വരികൾ വള്ളത്തോളിൽ നിന്നുതനെ വാർന്നവയാണോ എന്ന പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കുന്നു. കാരണം വേരൊന്നു മല്ല; ഇരുവരും, അനന്തത മറ്റേകം കവികളെപ്പാലെ, പാരസ്യത്തെ സമകാലികതയിൽ അതിനു പറിയ പാതിരുത്തോട് ഇടത്തടിച്ചു വിലയിരുത്തുകയാണ്.

ഹതു സംഗ്രഹിക്കേടു : 'കാവ്യാഞ്ജലി'യിൽ എവിടെന്തിരിഞ്ഞാലും നസൃത നവോത്ഥാന പ്രവണതകളെ തശ്ശുകുന്നതിന്റെ സാക്ഷ്യം കാണാവുന്നു എന്നതെതു സാമാന്യേന ഉരുത്തിരിയുന്ന നിഗമനം. ഇതിനു നിദർശകമാണ് താഗോറിന്റെ വിവ്യാതരചനയായ നമ്മുടെ ദേശീയ ഗീതത്തിന്റെ 'വെൽക വെൽക' എന്ന വിവർത്തനംപോലും. പ്രാദേശികതയിലേയുള്ള ഉണ്ടാക്കപ്പോലെതനെ നവോത്ഥാനത്തിനു പ്രിയപ്പെട്ട പ്രമേയമാണെല്ലാ ദേശീയതയുടെ ഉദ്ദേശ്യാധികാരവും, പ്രകടമായ ഈ വന്നതു തകൾക്കു പുറമെ, ഇത്രതനെ പ്രകടമല്ലാത്ത ഒരുവശം കൂടി 'കാവ്യാഞ്ജലി'യിൽ ഒന്നുരണ്ടിനങ്ങളിൽ നിശ്ചിക്കിച്ചുകൊള്ളുന്നതായി നിരീക്ഷിച്ചുകൊള്ളേണ്ടു. ഉന്നരുന്ന ഒരു നാടിനും വയ്ക്കുന്ന ഭൗതികതയുടെ നേർക്കൾ ഉദാസീനമാവാൻ. എന്നാലോ, ആത്മീയത എന്ന ഏറായപ്രേരണ ഭാരതീയ സമുഹമന്മൂലിന്റെ ഉൾത്തുടപ്പായി വർത്തിക്കുന്നും ഉണ്ടാവാം. ഇവ തമിലുള്ള വലിവ് വള്ളത്തോഴ്ക്കാവിതയെ സജീവമാക്കുന്നു. അതെ വ്യാപകമായിട്ടല്ലെങ്കിലും, ഈ വെരുയ്യം നസീശനും നേരിടാതെ വയ്യ

എന്നു വനിതിക്കാം. ഇവയുടെ സമന്വയത്തിനുള്ള യത്തനും എന്ന നില തിലാവാം 'എകാന്തതയിൽ' എന്ന ലാലുരചന സാർത്ഥകമാവുന്നത്.

"ചേതോഹരണങ്ങളിക്കാഴ്ചകളുള്ളനാൾ
ഭൗതികതുരത്തെ വെറുക്കുമോ മാനുഷൻ?"

എന്ന് പ്രകൃതിയെ മുൻനിർത്തി പ്രശ്നമുന്നൊയിക്കുന്നു എനിടൽത്താണ് ഇംഗ്ലീഷ് ചെന്തയുടെ അമാർത്ഥമായ പ്രസക്തി. ഭൗതികതയും ആത്മീയതയും തമിലുള്ള വെദ്യമായ ഏകും, അഭ്യർത്ഥം-അങ്ങനെ പ്രകൃതിപ്രേമത്തെ ഉദാരമായ ഒരു ദർശനത്തിലേയ്ക്ക് ഉപനയിക്കുകയാണ് ഇവിടെ. 'സുതാര' എന്ന ഇനിയൊരു രചനയിലാവട്ട്, ഭൗതികതയോടുള്ള കാമവും ആത്മീയതയോടുള്ള പ്രേമവും ഐറൂമുട്ടുന സുപരീക്ഷിതമായ ഒരു ഘടനയാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. വള്ളതോഴിന്റെ 'നാഗലി' എന്നു തിരിച്ചിട്ടുന്നതിനു തുല്യമായേനേ ഇംഗ്ലീഷ് ഘടന. ഇതുപക്ഷേ, സാധ്യത കഴി പുരിതിയാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നാടകീയമായ സംഘർഷം മുറുക്കിനില്ക്കേണ്ട സംഭരണം മിക്ക വാറും 'ദ്രോക്കത്തിൽ കഴിച്ചില്ലോ' എന്ന് നമ്മുടെ സംവേദനത്തിനു സകടപ്പെടാവുന പാകത്തി ലാണ് ഇതിന്റെ സമാപനം, അപ്പോഴും നവോത്തരാനത്തിന്റെ മാലികമായ ഒരു സമസ്യയെ നമ്പിശൻ അഭിമുഖ്യികരിച്ചു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് 'സുതാര' പരിഗണനയർഹിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം.

'കാവൃണ്ണജലി'യിലെ സ്വതന്ത്രരചനകൾക്കു പുറമെ, നമ്പിശൻ പ്രതിഭ പിന്നെ കാര്യമായും പരിചരിച്ചു വിവർത്തനങ്ങളെല്ലായ്തേരെ. കർണ്ണ ഭാരം, ദുരാസലാർക്കചെം, മധ്യമവൃംഘയോഗം എന്നീ മുന്നു ഭാസനാടക അഭർ; കാളിഭാസാൻ വിക്രമോർവ്വിയവും ശാകുന്നളവും - ഇവയാണ് കുട്ടിൽ സുവിഭിത്തം. എന്നാൽ ശ്രീകൃഷ്ണ വിലാസം, മേഘസാന്ദര്ശം, മേൽപ്പുതുരിന്റെ കുചേലവവുത്തം ചപ്പു, മുകകവിയുടെ കടാക്ഷഗതകം മുതലായി ചിലതുകൂടി ഇദ്ദേഹം വിവർത്തനം നടത്തിയതായി അറിയുന്നു. ചിലതു കണക്കിട്ടിയിട്ടില്ല; ചിലതാവട്ട്, കൈകയെഴുതുപ്പതി എന്ന അവ സ്ഥായ്ക്കപ്പുറം കടന്നിട്ടുമില്ല. അതിനാൽ നമ്പിശൻ കവിതയുടെ മാറ്റു രംഗാണ് ഇന്നു വിവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നു കൈവരുന്ന വെളിച്ചം ഭാസ-കാളിഭാസ വിവർത്തനങ്ങളിൽ മാത്രമായി അടങ്കുന്നു.

വിവർത്തനം വിലയിരുത്താൻ നമ്മുടെ വിമർശനം വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു പദ്ധതി ഉരുത്തിരിച്ചുകണ്ടിട്ടുണ്ട്, വരികളും വാക്കുങ്ങളും ഉദാഹരിക്കുക, മുലവുമായി ഒത്തുനോക്കുക, വിഡി പ്രവ്യാപിക്കുക - ഇതാണ് പതിവ്. വിഡി പ്രവ്യാപനം, മുലവത്തെ അതിശയിച്ചു എന്ന സ്തുതിയോ അനുമാകരിച്ചു എന്നു നിന്നയോ രണ്ടിന്റെയും കലർപ്പോ ഒക്കെ ആരയ നീതിക്കും. ഇവിടെ ആ പദ്ധതി അവലംബിക്കുന്നില്ല എന്ന് ആദ്യമേ ഒരു നിലപാട് എടുക്കുന്നു. ഇതുപോലെയും പ്രകരണത്തിൽ അതുരെമാന്ന പ്രായോഗികമോ പര്യാപ്തമോ ആവാനും ഞെരുക്കം. ആതിനാൽ, നടു ഒരുക്കുട്ടാണ് ശമിച്ച നവോത്തരാനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തോടിണക്കി നമ്പി

ശരീർ വിവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒന്നുരണ്ട് ഉപദർശനങ്ങൾ നടത്താനേ
ഹവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ.

രു ഭാഷ, ദേർം, ജനവർഗം, സന്തം തനിമയെ തിരിച്ചറിയുകയും
തിളക്കിക്കാട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രക്രിയയിൽ
അമാർത്ഥത്തിൽ നവോത്ഥാനം. ഈ തനിമയുടെ തിരിച്ചറിവ് ഏറക്കുറെ
താരതമ്യത്തിലുടെയാവുമെന്നിരിക്കേ, വിവർത്തനത്തിന് ഈ പ്രക്രിയ
യിൽ വിഗണിക്കാൻ വയ്ക്കാതെ സ്ഥാനമുണ്ട്. സുരോദയത്തിനുമുമ്പ് അരു
ണാദയംപോലെ, മലയാളത്തിൽ സ്വതന്ത്രകൃതികൾ നിലവാരപ്പെടുന്ന
തിരീറു ആരംഭമായി വിവർത്തനങ്ങൾ അവയുടെ പക്ഷേ നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്
എന്നതാണല്ലോ പരമാർത്ഥം. മലയാളം അതിരീറു സംവേദനവും സാധ്യ
തയ്ക്കുന്ന വ്യാപകമാക്കാൻ നടത്തിയ ആയാൾ എന്ന് ആ പക്കിനെ സംക്ഷി
പ്തമായി വിലയിരുത്താം. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നുള്ള വിവർത്തന
ങ്ങൾക്ക് ഈ പ്രക്രിയയിൽ കൂടുതൽ ഗാഡിമായ പ്രസക്തിയുണ്ടെന്നു
വ്യക്തം. സാമൂഹികമായ ഈ ലക്ഷ്യമിരിക്കേതെന്നു, ഒറ്റയാറുക്കവി
കൾക്ക് വ്യക്തിപരമായും വിവർത്തനത്തിലൂടെ ചില പുർത്തികരണങ്ങൾ
ലഭിക്കാനുണ്ടാവാം, മസ്തിഷ്കത്തിരീറു അഭ്യാസം എന്നതിന്പുറം, മന
സ്മിരീറു താഭാത്മ്യമായി മാറുന്ന വിവർത്തനങ്ങൾക്കു ഈ സുചന നിരക്കു
എന്നതു പ്രകടം. നമ്പീശൻ ആ നിലയ്ക്കാവും വിവർത്തനത്തെ വീക്ഷി
ച്ചിരിക്കുക എന്നാകുന്നു എരീറു നിഗമനം.

ഈ പ്രക്രിയയിൽ, ഭാസരീ പിരിമിവുകളുള്ള നാടകക്കെശലിയോടോ
കാളിഭാസരീ പേലവമായ കാവ്യശശലിയോടോ താൻ ഏററു താഭാത്മ്യം
നേടിയത്? ഏതു കണ്ണാടിയാൻ ഏററു വിശ്വാസ്യതയോടെ തന്നെ കാട്ടി
ക്കൊടുത്തത്? ഇതിനു കൃത്യമായ ഉത്തരം നിർദ്ദേശിക്കുക എരീറു ഉന്ന
മല്ല. ഭാസനാടകങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലാവട്ട, വിശ്വേഷിച്ചും, എനിക്ക്
അങ്ങെനെ നിർദ്ദേശിക്കാൻ ഒരുപക്ഷേ ഉപസ്ഥിതിയുമില്ല. കാളിഭാസരീ
കാര്യത്തിലോ - വ്യക്തിപരമായ ഏതോ സാധ്യജ്യം കൂടി ഉദ്ദേശിച്ചുകൊ
ണ്ടാവും നമ്പീശൻ ആ വിശിഷ്ടകവിയുടെ വിവർത്തനത്തിന് ഒരുഞ്ചിറയി
രിക്കുക എന്നു സകലപ്പിക്കാനും ഏതൊക്കെ പ്രകടിപ്പം.

ഇദ്ദേഹത്തിരീറു ശാകുന്തളം വിവർത്തനത്തിനെന്നാഴ്തിയ സംക്ഷിപ്ത
മായ അവതാരികയിൽ ശ്രീ. ഉള്ളാട്ടിൽ ശോഖിനൻ കൂട്ടിനായർ ഈ ആശ
യത്തിന് അടിവരയിട്ടുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതാനഡിജനർക്കു ശാകുന്തളവു
മായി സ്ഥലപിക്കാറാക്കുക എന്ന സ്ഥാമൂഹിക ലക്ഷ്യമേ നിറവേദ്ധംതുള്ളു
എക്കിൽ, അതിന് താനിനി എത്രെങ്കാമെന്നില്ല എന്നതായിരുന്നുവല്ലോ
നില. മലയാളം തനിക്കു മുമ്പുതന്നെ ഏസ്വാടും ശാകുന്തളവിവർത്തന
ങ്ങൾ സാധിച്ചിരുന്നതായി നമ്പീശൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ.
എന്നിട്ടും താനതിൽ നിരുത്സാഹിയായില്ല എന്നതിൽനിന്ന് ഏതുനിഗമനം
നിർവ്വരിക്കാം : 'അമാധിയും കൂടിച്ചു പാൽക്കണ്ണി' എന്നതിന്പുറം,
എന്നോ അന്തർദാഹം താൻ അനുഭവിച്ചു എന്നുതന്നെ. ഇതാണ് ശോഖി

അൻകുട്ടി നായർ വ്യാകരിക്കുന്നത് : "ശാകുന്തളം വെറും രണ്ടു ചട്ടങ്കൾ ഒളിലൊരുക്കിയ ഒരു സാധാരണ ഗ്രനമല്ല; നിത്യനുതനമായ ഒരു സഹസ്രപ്പവയമാണ്. മനുഷ്യനിൽ സൗഖ്യരൂപാദനഗിലം അവഗ്രഹിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, മാനസികോപാധികളിലൂടെ ആ മനോഹര പ്രപഞ്ചത്തെ നൃകരാനുള്ള തുഷ്ണി അനിയന്ത്രിതമായിരിക്കും. ലോകത്തിൽ ഉദയാസ്തമയങ്ങളുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിട്ടു കഴലം വളരെയായി. അവയുടെ അനുബദ്ധശസ്ത്രകുമാരുത്തിൽ സഹസ്രരാധകന്മാരുടെ ഫുദയം ഇന്നും ആകർഷിക്കപ്പെട്ടുതന്നെ വരുന്നു. ഇനിയും അതണ്ണനെ തന്നെ ആയിരിക്കയും ചെയ്യും."

ഇത്രയുംകാണ്ഡു നിർത്താതെ ശോഭിന്നകുട്ടി നായർ ഇനിയും വിശദീകരിക്കുന്നു : "വെറും ആസ്വാദനംകാണു മാത്രം സംതൃപ്തിയടയുന്ന ഓന്റു ഒരു കലാകാരന്റെ ഫുദയം. അധാർക്ക് താൻ ആസ്വാദിച്ചതെന്നോ, അതിനെ ആ രീതിയിൽത്തന്നെ ആവിഷ്കരിക്കുക കൂടി വേണം. അതാണ് കാവുമർഹംജനർമ്മാർ ആത്മാവിഷ്കാരമാണ് കല എന്നു പറയാൻ കാരണം. ഈ കാഴ്ചപ്പുടിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ, ശാകുന്തള വിവർത്തനമണ്ണയലത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ അതിമികുട്ടി പ്രവേശിപ്പാതെന്നാണു കാരണമെന്നു നാം അനേഷ്ഠിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല." വിവർത്തനവും ഒരു പ്രകാരത്തിൽ, ആത്മാവിഷ്കരണം തന്നെ എന്ന പൊരുള് അല്ലപാം പെരുപ്പിച്ചു സമർത്ഥിക്കുന്ന ഈ ഉദ്ദരണിയോട് തത്ത്വത്തിൽ യോജിച്ചുകൊണ്ട് ഒരംശം കൂട്ടി ഞാൻ ഇണക്കിക്കാളുടെട്ടു : ഏകിൽ, ശാകുന്തളത്തോളമോ അതിലാധികമോ നമ്പിശ്ശു താഭാത്മ്യം പകരാൻ വിക്രമാർവ്വശിയത്തിനും സാധിച്ചിരിക്കണം. ഇതിലെ ഓന്നാമക്കത്തിലെ ഒടുക്കത്തെ പദ്യമുണ്ടല്ലോ, താൻ നല്ല നെനപുണിയോടെ പരിഭ്രാഷ്ടപ്പെടുത്തിയ ആ പദ്യം, ഒരു പക്ഷേ, വേരോരു വിവക്ഷയിലും ചരിതാർത്ഥമാവുന്നതായി വിചാരിക്കാം. അനുരാഗത്തിന്റെ അകുരണ്ടത്തിനുണ്ടെങ്കിലും ആകാശമാർഗത്തിൽ ആപ്രത്യക്ഷയായ ഉർവ്വസിരയെ ഓർത്ത് പുരുവവല്ല സ്വന്തം അവസ്ഥ സുചിപ്പിക്കുന്നതാണ് പ്രകർണ്ണം :

"മേലേ നേസ്യമലി വഴികിവർ പോകവേ, ത-
നാലേ സ്വലാലുടലിൽ നിന്നുടന്നെന്നെന്നു ചിത്തം
ചാലേ മരാളിക മുണ്ണാളനുറുഞ്ഞിന്നിനു
നുലേതുമട്ടിലതു മട്ടിൽ വലിച്ചെടുപ്പു!"

അതെ, വിണ്ണിൽ വിഹരിക്കുന്ന കാളിഭാസകവിത എന്ന മരാളിക്കന്നിൽനിന്ന് താമരനുല്ലൂ തരളമായി വലിച്ചെടുക്കുക - ചെറുജിയിൽകുണ്ടുണ്ണിനമ്പിശ്ശേരി വിവർത്തനങ്ങൾക്കു ചെരുന്നതുതന്നെ ഈ സമാനരം.

താമരനുല്ലിന്റെ രൂപകം വിക്രമാർവ്വശിയത്തിനു വിശ്രഷ്ടിച്ചും യുക്തമാണ് എന്നും ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതിലെ നാലാമക്കില്ലോ, ഉന്നമാദത്തിന്റെ മുൻകുർജാമ്യം എടുത്തുകൊണ്ട് കവിത അനിയന്ത്രിതമായ ഉല്ലാ

എത്രയോടെ വനവിഹാരം നടത്തുക തന്നെയാണ് അവിടെ. (ഹതിനുള്ള വാസന നിലവിട്ടുപോകരുത് എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു നിയോഗമാണോ താൻ നിർവ്വഹിച്ച് ഭാസവിവർത്തനം? അവിടെ താമരനുല്ലൂ, ഉരുക്കുകവിതനെ നല്ല നിയന്ത്രണത്തോടെ ഏകകാര്യം ചെയ്യണമല്ലോ!) അതിന്റെ വിവർത്തനത്തിൽ സദ്യശമായ ഒരുല്ലാപത നമ്പിൾൻ അനുഭവിച്ചിരിക്കും എന്നതേ നമ്മുടെ സഹ്യദയത്തിനു ലഭിക്കുന്ന സാക്ഷ്യം. അവിടെത്തെ ഗാനഭാഗങ്ങൾക്ക് ഭ്രാവിധിവ്യതിജ്ഞാനം ഇംഗ്ലീഷിലും തന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നത് ഇതു അർത്ഥത്തിൽ ആലോച്ചിക്കുവോൾ തുലോം സുനിബദ്ധമായി തോന്നുന്നു.

"കാണാനിടയായ മുതൽ-
കാവാനോർ മക്കയൻ മനക്കാനിൽ
കുറിതെറ്റാതേ കൊണ്ണാരു
കുസുമശരം വഴിക്കുകൂടിപുക്കാൾ"

(2.2)

എന്ന് ഏറക്കുറെ ആദ്യമോ,

"ഈതാ, വന്നിതു നിന്നു
നിന്നെന്നകാണാൻ കൊതിക്കുവോൾ
സ്നേഹാൽ മുലചുരന്നാർഡ്-
മുലകച്ച ധരിക്കുവോൾ"

(5.12)

എന്ന് ഏതാണ് അവസാനമോ ഒക്കെ വരുന്ന പദ്യങ്ങൾ പരിഭ്രാം യുടെ ഉല്ലാപത്തെയെ ഫലപ്രദമായി ഉള്ളാഹരിക്കുന്നു.

ശാകുന്തളത്തിൽനിന്ന് ഇതുപോലെ മാതൃക കൊടുക്കുക എന്നത് കുടുതൽ കൂപ്പടമാണ്. എക്കില്ലോ, മുലതേതാടു താരതമ്പ്യത്തിനെന്നാനും മുതിരാതെ, ശ്രവണമാത്രം കൊണ്ണു നമ്മുടെ ശൈല പ്രത്യേകം പിടിച്ചു പറുന്ന, രചനയിൽ അത്രയും പ്രസാദം പൂഷ്പിച്ചുനില്ക്കുന്ന, ദണ്ഡണ്ണം, ഇത്തരമൊരവലോകനത്തിൽ വർണ്ണാശ്രമധർമ്മം അനുസരിക്കാനെ കില്ലോ, ഉള്ളരിക്കേടു - അതും, പ്രായേണ, ആദ്യം അവസാനം എന്ന ക്രമം തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പാലിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ.

- 1) ആരിവന്നുപോകിരിക്കുള്ള
നേരായ ശിക്ഷിച്ചു പഹരവൻവാഴകേ
മുറ്റും വെറിമ തുടർന്നു
മുർധകജാം മുനിക്കുമാരികളിൽ!

(1-20)

- 2) മുനിസുതാ പ്രണയസ്മൃതിരോധിയാ-
മിരുജാഴിഞ്ഞതിനു മേ ഹൃദയാന്തരാൽ;
ബലമൊരുദ്ധരുവിടുന്നതിനായ സവേ
ചിലയിൽ മാങ്ങണ ചേർത്തു മനോജനും !

(6-8)

ഇരിക്കേട്ട; പദ്യങ്ങളുടെ കാര്യം മാറ്റിവെയ്ക്കുക; ശാകുന്തളത്തിൽ ഗദ്യവും ഉണ്ടെന്നു മറക്കാതിരിക്കുക. നമ്മുടെ പേരെടുത്ത പഴയ പരിഭ്രാന്തരെക്കാണും ഈ ഗദ്യത്തിന്റെ നേരേ ശരിക്കും കണ്ണു വിചിത്രതില്ലോ യിരിക്കുമോ എന്നാകുന്നു എന്റെ പേടി. കാളിഭാസൻ്റെ കവിതയാണെ കിലോ, വ്യവസ്ഥാപിതമായ വൃത്തരൂപത്തിലല്ല, വെറും ചുർണ്ണികയിലും പ്രകാശനക്ഷമമാണ്. 'ഗദ്യം കവിനാം നികഷ്ടം വദന്തി' എന്ന പ്രമാണം ത്തിന് ആധാരമാക്കേണ്ടത് പ്രശസ്തമായ ഇതരമാതൃകകളേക്കാൾ ഈ ചുർണ്ണികയാളെ യല്ലോ എന്ന നികു പ്രലോഭനം ജനിക്കാറും ഉണ്ട്. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഗദ്യത്തോടുള്ള ശഹരവം പര്യാപ്തമാം വണ്ണും ഉഡി കുന്നതിനു മുമ്പു നടത്തിയതുകൊണ്ടോ എന്തോ, പല പഴയ പരിഭ്രാന്തരും ഗദ്യം ഇടംകേക്കുകാണ്ട് എഴുതിയപോലിരിക്കുന്നു! വള്ളത്തോളാണ്, എൻ്റെ അനിവിൽ, ആദ്യമായി വലംകേക്കുണ്ടുതനെ ശാകുന്തളത്തിലെ ഗദ്യം മലയാളത്തിന്റെ വടിവിൽ പകർന്നത്. ഇതു ധാര്യമാണെങ്കിലും കമാവണ്ണമെന്നില്ല. നമ്മുടെ ഗദ്യത്തിന്റെ ശില്പം വികസിപ്പിക്കുന്നതിൽ വള്ളത്തോളിന് നാം പൊതുവേ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതിലും ധന്യമായ പകുണ്ട് എന്നതല്ലോ വസ്തുത? നേരത്തെ സ്വപ്നശിച്ച വന്നേരിക്കളും താഴെ പ്രസ്തുത ഗദ്യ തതിന്റെ തനിമ ഒന്നു ദേവരെ തന്നെ. വി.ടി., മാരാർ, എം.ആർ.ബി. - ഇങ്ങനെ നമുക്ക് ഓർക്കാനുള്ള ഗദ്യത്തിന്റെ മികച്ച ശില്പികളുണ്ടാം ആ കളരിയിൽനിന്നു ശിക്ഷണം സിദ്ധിച്ചവരാണ്. ഇതിന്റെ ഒരു ചാരുത നസിശനിലും സ്വഹരിക്കുന്നേ?.... ഇത്തെന്നു ഉൽക്കണ്ഠം നിമിത്തം ഞാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാകുന്തളം പരിഭ്രാന്തയ്ക്കുമേൽ കുറച്ചു കുടുതൽ പണിയെടുത്തു എന്നതാണ് സത്യം. ഒരു വശത്തു വള്ളത്തോളിന്റെയും മറുവശത്തു മാരാരുടെയും പരിഭ്രാഷകളുമായി, വെറും അക്കാദമികമായ ഒരുപാസം എന്ന മട്ടിലാണെകിലും, ചില താരതമ്യങ്ങളാക്കേ സാധിച്ചു എന്നതെ മേഖി. അതിന്റെ രേഖകൾ ഇവിടെ നിരത്തുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒന്നുണ്ട് : വലിയൊരുവോളം ഇവ ഒത്തുപോവുന്നു എന്ന കണ്ണടത്തൽ എന്നു ഉൾമേശം കൊളളിച്ചു. ഈ ഒത്തുപോവലാവട്ട, തനിമയുള്ള മലയാളപദം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ മാത്രമല്ല, അവ താഴെ പ്രസ്തുതി അനുയയിക്കുന്നതിന് അക്കിഷ്ടമായ ഒരു തെളിമയരുളുന്നതിലും ഉൽപ്പുല്ലമാവുന്നു.

അമവാ, മുലഭാഷയിലെ പദത്തിന് ലക്ഷ്യഭാഷയിൽ വല്ലോരു പക്കം രവും കണ്ണടത്തലല്ലല്ലോ വാസ്തവത്തിൽ പരിഭ്രാഷ. ആ പക്കം, അവിടത്തെ തെളുപ്പിനെ ഇവിടെത്തെ സംസ്കാരത്തിലേയ്ക്ക് പറുക്കുകൂടാതെ പരിച്ചുനടാൻ പര്യാപ്തമാവണം. തെരുനിർത്താനുള്ള ദുഷ്പ്രയത്തിന്റെ ആജന്തയെ 'യമാജനാപയത്യായുഷ്മാൻ' എന്ന് ഉപചാരപുർവ്വം സുതൻ അനുവദിക്കുന്നതിനെ വള്ളത്തോളും നസിശനും 'എറാൻ' എന്ന

റുവാക്കിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഇതാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. സാമു ഹികാഡാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ പഠിക്കാൻ വകയുള്ള സംഗതിതന്നെ : മല യാളത്തിൽ ഒരു കാലത്ത് ആചാരരാഷ്ട്ര എന്നൊരു പ്രതിഭാസം പ്രച്ചരി മായിരുന്നു. അതിൽനിന്നു പൊടിക്കുന്നതാണ്, ഈ 'എറാൾ'പോലെ, വള്ളത്തേതാളിം നമ്പിശനും ഉപയോഗിക്കുന്ന 'തുക്കണ്ണപാർക്കുക' എന്ന പ്രയോഗവും. ഇതെന്നും നിലവാദുനോക്കി നിർവ്വഹിക്കുന്ന യാഞ്ഞിക മായ പരിഭാഷയ്ക്ക് ഉദിച്ചുകിടുന്നവയല്ല. 'മുലപുരുഷാവസാരേ' എന്ന സംസ്കൃതം വള്ളത്തേതാളിം നമ്പിശനും മാരാരും ഒന്നുപോലെ 'കുറ്റി മുടിയുമ്പോൾ' എന്നു തന്നെ വിവർത്തനം ചെയ്തുകണ്ടത് എന്ന വിസ്മ യിപ്പിച്ച മറ്റാരും ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ഇവിടെ 'കുറ്റി' എന്നിടത്തോളം ഉദിച്ചു കിട്ടിയതുപോടു, അതിനു പിരുകെ ക്രിയ 'അറുപോവുക' എന്നെല്ലാം ആവാമനിരിക്കേ, 'മുടിയുക' എന്നുതന്നെ ആ ഉദയം പുർത്തിയാക്കി യില്ലോ - അതാകുന്നു പ്രധാനം.

മാരാരുടെ മേലുസന്നേശം പരിഭാഷയിൽ ഒരിടത്തുണ്ട് 'തപ്പാണി കൊട്ടുക' എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നു. "തരെളു ശിജണ്ണാവലയ സുഖ്രേഖ : കാന്തയാ നർത്തിതോ മേ" എന്നതാണ് പ്രകരണം. സംസ്കൃതത്തിലെ വെറും 'താളി'മാണ് ഇവിടെ 'തപ്പാണി'യായി വിൽയുന്നത് - ഇതാണ് പരിഭാഷ സാംസ്കാരികമാവുന്നതിൽന്നേ ഏറ്റവും ലളിതമായ, സഹാവു മായ, ഒരുഭാഹരണം. 'വാനരരു' 'വണ്ണം' എന്നു മാത്രമായാലും അർത്ഥ തനിനു മതിയാവുമെന്നിരിക്കേ, ഭാവബന്ധം ആവാഹിക്കാനായി അവരെ 'വാനരതാൻ' 'വണ്ണരതാൻ' എന്നുതന്നെ നമ്പിശൻ പരിഭാഷ പ്പെടുത്തുന്നിടത്ത് ഈ സാംസ്കാരികതയുടെ ഉൾമേശംതന്നെ നാം അനു ഭവിക്കുന്നു. കുട്ടിക്കാലത്ത് വികൃതി സഹിക്കാതാവുമ്പോൾ അമു എന്ന വാസ്തവ്യപുർഖം ശകാരിച്ചിരുന്നത് 'വാനരതാൻ' എന്ന പദം എറിയാണ്. പിന്നീട് 'വണ്ണരതാൻ' കൊത്തിയെൻ ചുണ്ണിൽ ചണ്ണി നീ കരിനാക്കിതാൻ' എന്നു ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ വായിക്കുമ്പോൾ, ആ 'വണ്ണരതാൻ' സ്വപ്നം ഒന്നു സവിശേഷമായിത്തന്നെ അനുഭവപ്പെട്ടു. ഒരു പുല്ലിംഗ പ്രത്യയം ('അൻ') പുതുതായി ചേർക്കുക എന്നതാണ് ഇതിലെ വ്യാകരണപ്രക്രിയ. അതഞ്ചുചേരുമ്പോഴേയ്ക്കും അടക്കമെല്ലായ്മയുടെ, അതിക്രമത്തിൽന്നേ - എന്നൊക്കെയോ പ്രതീതി പുഷ്കലമാവുകയായി. 'കേന്ദ്ര'തന്നെ 'കേന്ദ്ര'നാക്കുന്ന വി.കെ.എൻ. ഈ ഭാഷാമർമ്മത്തിൽന്നേ സാധ്യതയെ യാണ് ചുണ്ണണം ചെയ്യുന്നത്. (ഇതിൽന്നേ മറുവശമെത്ര 'പെൺകൊടി'ക്കു പിരുകെ സ്വത്തീലിംഗപ്രത്യയം ചേർത്ത് 'പെൺകൊടിയാൾ' എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നത്. ഈ ഭാവപരമായ സാഹമ്പ്രത്തിന് 'അപ്പോഴുതണ്ടാരു പെൺകൊടിയാൾ' എന്ന 'ചണ്ണാലഭിക്ഷുക്കി' പാദവും മറ്റും സാക്ഷ്യം നല്കുന്നു) ഈ സാധ്യത നാടുഭാഷയിലൂടെ സാക്ഷ്യങ്കരിച്ചിരുന്നതി

നാലാവാം, നമ്പിശ്രേഷ്ഠ പരിഭാഷയിൽ 'വന്മത്താ'നും 'വണ്ഡത്താ'നുമൊക്കെ സ്വാഭാവികമായി സ്ഥാനം പിടിച്ചത്.

'അവിനീതൻ' എന്നു മുലം; ഇതിന് എന്നാവാം പരിഭാഷ? 'വെറിയൻ' എന്നു വള്ളത്തോൾ; ('വെറി' എന നാമരൂപം നമ്പിശ്രേഷ്ഠം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്) 'പോകിരി' എന്നു നമ്പിശ്രേഷ്ഠ. 'ഉത്തരിയം' എന്നു മുലം; 'തൃതേതാർപ്പുടവ' എന്നു വള്ളത്തോൾ; 'മേൽപ്പുടവ' എന്നു മാരാർ; 'എറാപ്പ്' എന്നു നമ്പിശ്രേഷ്ഠും! 'അസ്യാളിത്തം' 'ഇടയിളക്കം' ഇങ്ങനെ ചിലത് ഒരു വിസ്താരവും കുടാതെ, തനിമയും മധ്യരവും രൂചിക്കാനായി എടുത്തുകാട്ടുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു. ഇടയ്ക്ക് ഒരെള്ളത്തിന്റെ സ്വാദു സവിശേഷം: 'കൈയും കാലും പേരുന്നില്ല' എന്നതാണത്. (ഈ പ്രയോഗം 'പോരുന്നില്ല' എന്നു തെറ്റായി അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതാവരെട്ട്, നാം ഈ മാത്രം നാട്ടുപൊടിപ്പുകളിൽ നിന്ന് എങ്ങനെ അകന്നുപോന്നിരിക്കുന്നു എന്നാവാം തെളിയിക്കുന്നത്. 'ഇച്ചേരക്കുക' എന്നത് എനിക്കു പ്രത്യേകം പ്രിയ ചപ്പട പ്രയോഗമാണ്. എന്നാൽ ഈയിടെയായി അതു പ്രയോഗിക്കാൻ പേടി: എന്നതനാൽ 'ഇച്ചേരക്കുക' എന്നേ അച്ചടിച്ചു വരു!) ഇങ്ങനെ മലയാളത്തിന്റെ അസന്നിഗ്രഹമായ മുദ്രപതിന്ത ഇനങ്ങൾ ഏറെയുണ്ട് നമ്പിശ്രേഷ്ഠ പരിഭാഷയിൽ. അവയുടെ പട്ടിക പുർത്തിയാക്കുകയല്ല, വിവർത്തനത്തിന്റെ വിജയം നിശ്ചയിക്കുവോൾ ഇത്തരം എഴിയ ഇതുകളും നിർണ്ണായകമാണ് എന്നു ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ്.

ആർഡാട്ടങ്ങൾക്കാനും മുതിരാതെ, അടങ്കിയോതുങ്ങി, ആത്മാർത്ഥമായി തയ്യാറാട, കവിതാരംഗത്തു പ്രവർത്തിച്ച ഈ പുർവ്വസുരിയകുറിച്ചുള്ള അവലോകനം എങ്ങനെ വേണം അവസാനിപ്പിക്കാൻ?.... കുലവുത്തിയുടെ ഭാഗമായി പുവരുക്കാൻ തന്റെ കുടുംബിനി അയൽവക്കാതെ ഒരു ശോകമരത്തിൽ കയറി അതിൽനിന്നു വീണ് അവശയായി കുറെക്കാലം കുടിന് അങ്ങനെയാണതെ അന്ത്യം പുകിയത്. ഇത് നമ്പിശ്രേഷ്ഠ ജീവിതസാധാരണത്തെ വിശ്രഷിച്ചും ഫോനമാക്കിയിരിക്കാം. അമവാ, ഞാനാലോച്ചിക്കയാണ് : കുലവുത്തിയിലോ നിത്യജീവിതത്തിലോ ഒക്കെ നമ്പിശ്രേഷ്ഠ വേണ്ടിവന്നിരിക്കുമ്പോൾ അശോകമരത്തിൽ കേരം, എന്നാൽ ആവശ്യംകൊണ്ട് ഈ കൊച്ചുമനുഷ്യൻ പൊത്തിപ്പിടിച്ചുകയറേണ്ടി വന്നത് അശോകമരത്തിലെല്ല, ശോകമരത്തിലാണ് എന്നതാവാം വസ്തുത. തന്റെ അശോകമരം കവിതയായിരുന്നു. അതിലാവരെട്ട്, പൊത്തിപ്പിടിച്ചുകേരുക എന സാഹസത്തിന് അദ്ദേഹം പുറപ്പെട്ടില്ല. കൈയെയത്തുനാ ഏതൊന്നും പുക്കൾക്കാണ് സന്നുഷ്ടമായി ആ വിനിതവ്യക്തിത്വം. ആ പുക്കളിൽ പക്ഷേ നമ്പുടെ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ നിറവും മണവും അനുഭവിക്കാം. അതുകേ സ്വത്വത്വകൂളിലായാലും വിവർത്തനങ്ങളിലായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത കൈവരിച്ച ധാമാർത്ഥമനേട്ടവും.

കുണ്ടുള്ളി നമ്പിശൻ കവിതകൾ

കെ. പി. മോഹനൻ

ഒരു കവിയെന്നതിലുപരി സംസ്കൃത നാടക വിവർത്തകൻ എന്ന നിലയിലാണ് കുണ്ടുള്ളി നമ്പിശൻ അജൗകൾ ഇഷ്യൂപ്പട്ടന്തർ എന്ന തിങ്ക് നിന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടത്, ശയ്യാഗ്രഹണം കൊണ്ടും പ്രകരണ ഒച്ചി തുഞ്ചൾ കൊണ്ടുമാണ് അദ്ദേഹത്തിൽന്റെ രചനകൾ ശ്രദ്ധയാളായിത്തീ രൂന്തർ എന്നു കുടിയാണ്. നമ്പിശൻ വ്യക്തിത്വ രൂപീകരണത്തിനു പിരുകിൽ പ്രവർത്തിച്ച മുന്നു സ്കൂളുകളിൽ കൂടുതൽ സാധിനം ചെലു തതിയത് വള്ളേതോഴം സ്കൂളാശാന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പുന്നഫേറി നമ്പി നീലകണ്ണം ശർമ്മാവിൻ്റെ ശിഷ്യത്വം കോട്ടയ്ക്കൽ കവന കൗതുകവുമായുള്ള ബന്ധം, എന്നീ മറ്റു രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ കൂടി ആ വ്യക്തിത്വ രൂപീകരണത്തിനു പിരുകിൽ പ്രവർത്തിച്ചതായി കാണാം. സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽന്റെ കാര്യത്തിലായാലും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലായാലും ജാതിമതത്തിനുപേക്ഷമായ സമീപനം കൊണ്ട് തന്റെ ഉത്പത്തിഷ്ണുത്വം വ്യക്തമാക്കിയ പുന്നഫേറി നമ്പിയുടെ സാധിനം വലിയെണ്ണരളവിൽ ചെറുജിയിൽ കുണ്ടുള്ളി നമ്പിശനിൽ ഉണ്ട്. തിരുവേഗപ്പുറയിലെ നമ്പുതിരിമാരിൽ ചിലർ ഒരു മാസത്തെ സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസവും ഇരുന്നെന്നാശുതാനുള്ള സഹകര്യവും കിട്ടിയാൽ കുണ്ടുള്ളി നമ്പിശനാപ്പോലെ ആർക്കുമും കവിതയെഴുതുവാൻ കഴിയും എന്നു പറഞ്ഞതിൽ ഒരു പൊരുളും ഇല്ലെന്ന് ഈ സാധിനങ്ങൾ ആ കവിതകളിൽ അനേകംകുംവോഴാണ് വ്യക്തമാവുക. എന്നാൽ കുണ്ടുള്ളി നമ്പിശൻ നിലപാടുതനകൾ പതിശോധിക്കുവോൾ എന്നിക്കു തോന്തിയത് കോട്ടയ് കൈ ലേയ് കോ, ചെറുതുരുതിയിലേയ് കോ, വന്നേരിയി ലേയ് കോ ഉള്ള ധാത്രകളുടെ കൂടുതലിൽ അന്ന് ചെറുപ്പുക്കാരുടെ ഒരു പ്രചോദനക്രോമായിരുന്ന പൊന്നാനിയിലേയ് കും ഇടയ്ക്കെങ്കിലും അദ്ദേഹം പോയിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ ആ കവിതകളുടെ പ്രമേയ പുരക്ഷപണങ്ങളിൽകൂടി വലിയ മാറ്റങ്ങൾ സംഖിച്ചേന്ന എന്നാണ്. നമ്പിശൻ ജീവിച്ച 1899 മുതൽ 1966 വരെയുള്ള കാലാലട്ടവും, ആ കാല ഘട്ടത്തിൽ സാഹിത്യത്തോടുപ്രതിബന്ധം പുലർത്തിപ്പോന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും ചരിത്രത്തോടു പുലർത്തിപ്പോന്ന താൽപര്യവും പരിഗണിക്കുവോൾ നമ്പിശൻ കവിതകൾ കൂടുതൽ രചനാസൗക്രമ്യങ്ങളിൽ പരിമിതപ്പെട്ടപോയില്ലെ എന്നതാണ് എൻ്റെ സംശയം. ദേശീയ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ തിളങ്ങിന്നു വ്യക്തികൾ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു പോയ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം നമ്പിശൻ എഴുതിയ ചരമ്യോക്കങ്ങളെ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടാലും ഇത് പറയുന്നത്. കോൺഗ്രസ്സിനു കീഴിൽ, ഇന്ത്യയിലെ അതുപരി ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ മുഴുവൻ സമരാസൂക്തകളെയും ഏകീ

ഭവിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് മുന്നേറിയ ദേശീയസമരം, പ്രാദേശിക ഭൂമികകളിൽ രൂപം കൊണ്ട കർഷക, തൊഴിലാളി പ്രക്ഷേപങ്ങൾ മനുഷ്യാവകാശ അജൂട്ടെ നേരെ നടന്ന കുറങ്ങളായ കടന്നാക്രമണങ്ങൾ എന്നിവയാൽ നമ്പിശൻ ജീവിച്ച ഓരോ ദശകവും സംഭവവഹുലങ്ങളായിരുന്നു. കൊടിയ ഭാരിഭ്രത്തിനു നടുവിൽ ഏതൊരു വൈകാരിക വിക്ഷേപത്തിനും പെട്ടെന്നു വഴിപ്പെടുന്ന രീതിയിലുള്ള മനസ്സുമായി ജീവിച്ച നമ്പിശൻ പക്ഷേ കൊടുക്കാറു യർത്തിയ തന്റെ കാലഘട്ടത്തെ കവിതയിലുണ്ട് കാണാതെ പോരയ്ക്കാണ് ഇവിടെ സുചിപ്പിക്കുന്നത്. ധാമാസ്ഥിതിക ബോധമണ്ണത്തിനു നടുവിൽ തിരുവേഗപ്പുറയിലാണ് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചത്. എന്നുകൂടി ഓർക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇതിനർത്ഥം, വള്ള തേതാൾക്കളും സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു പുലർത്തിയ പ്രകരണങ്ങളിലോ ധാമാസ്ഥിതിയാണ് പ്രയോജന വാദങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ഉൾക്കൊണ്ടെന്ന് എന്നാണ്. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടക വിവർത്തനങ്ങളെ അസാമാന്യമാം വിധം ഉന്നിഷ്ഠിത്താകുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രകവിതകളെ ഒരു വലിയ അളവോളം പരിമിതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

ഡാഗോറിന്റെ മിസ്റ്റിക് വലയത്തിൽ പെട്ട അകീടപതംഗമായ ഈ പ്രപ സ്വത്തിൽ മുഴങ്ങുന്ന നില്ക്കുമ്പസംഗ്രഹിതത്തിന് കാതോർക്കുന്ന ഒരു കവിയായിത്തിരിക്കുന്ന നമ്പിശൻ. "ആദിമഖ്യാനവിഹീനനായ് വർത്തിക്കുന്ന ആകാശമുർത്തിയാം തമ്പുരാന്റെ മഹനഗാനത്തിന്റെ അനുരണാനങ്ങൾ തന്റെ കവിതയിൽ നിന്ത്യം മുഴങ്ങുടെ" എന്നതായി മാറി ഈ കവിയുടെ പ്രാർത്ഥന (നില്ക്കുവിട ഗീതം എന കവിത). വിരഹിണി പോലെയുള്ള കവിതകളിലാവെട്ട് "പരിഞ്ഞയശ്ശേഷം ഒരിക്കൽപ്പോലും പതിയെ കണ്ണിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വിരഹിണിയുടെ അനേഷണത്തിലും ആത്മാനേഷണ തതിന്റെ മിസ്റ്റിക് വിഷാദം ഈ കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഭേദത്തിനു തതിന്റെ പൊതിഞ്ഞു കാണുന്ന നില്ക്കാരപദാർത്ഥങ്ങളിൽപ്പോലും പ്രകൃതിയുടെ സുന്ദരമായ ശ്രീലപ്പദർശന മനിരം തുറന്നുകാണുന്ന ഒരു മനസ്സായിത്തിരിക്കുന്ന ഈ കവിയുടെതെരെ. അത്തരം ഒരു കവി മനസ്സ് ചരിത്രത്തിന്റെ നേർക്ക് ഉണ്ടാത്തതിനെപ്പറ്റി പരാതി പറയുന്നതിലെത്തു കാര്യം, എന്ന് ഒരു പക്ഷേ ചോദിച്ചേയ്ക്കാം. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ ഉത്പത്തിഷ്ഠനു മുന്നേറങ്ങേണ്ടാക്കേ സജീവമായി പ്രതികരിച്ച ഒരു രാശിയും ഈ കവിയുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് അറിവ്. പക്ഷേ കവിതയെ മറ്റാരു രാശിയിൽ മാറ്റി നിർത്തുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്.

നമ്പിശൻ "ഗുഹൻ" എന കവിത ഇടയ്ക്കുന്ന ഗാർമിപ്പിക്കുന്നു. ഹീനവർണ്ണനായ പഞ്ചമൻ ഗുഹൻ രാമചന്ദ്രനെ കാണാനെന്നതുന്നതും, അപകർഷതാ ബോധത്താൽ ഒഴിഞ്ഞുമാറി നില്ക്കുന്നതും നടുവിൽ രാമപ്രാണി സ്വന്നേഹാധികൃതതാൽ ആദ്ദേഹിച്ചിട്ടു സ്വികരിക്കുന്നതുമാണ് കവിയുടെ പ്രമേയം. കുലീനന്റെ കണ്ണിലുണ്ടയല്ല, പരാധൈനന്റെ കണ്ണിലുണ്ടാണ് കാര്യങ്ങൾ കാണുന്നത് എന്നതിലാണ് ഇടയ്ക്കുന്ന ഇടയ്ക്കുന്നതും.

പഹരാണിക് കാലകേദാരത്തിൽ ജാതിക്കെടുന്നീരെഴുക്കിനാൽ പാശ്ച സ്ത്രീ വീണുപോയയല്ലോ എന്ന വേദമാണ് ആ രാമചന്ദ്രാദ്ധ്രപ്പത്തിലൂടെ നിഞ്ഞിപ്പോകുന്നത്. തൊട്ടുകുടായ്മയ്ക്കും തീണ്ടിക്കുടായ്മയ്ക്കുമെതിരെ ശക്തമായ സ്വരമുയർത്തുന്നതാണ് ഈ കവിത. അഭൈദേവത തതിരെ സന്ദേശം എടുക്കുമാണെന്നിരിക്കു, അഭൈദേവതാധിഷ്ഠിത സമൃദ്ധത്തിൽ ജാതിചിന്ത പിറന്നതെങ്ങനെ എന്ന ചോദ്യവും ഈ കവിത ഉന്നതിക്കു നുണ്ട്. ജാതിക്കെടുത്തിരായ സന്ദേശം "ചന്ദ്രാദയം" പോലുള്ള കവിതക ഇല്ലമുണ്ട്.

"പരിയപ്പാഴ്ക്കുടിലില്ലും
മരയോഞ്ഞേ മനയ്ക്കല്ലും

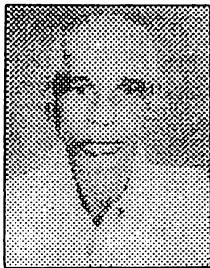
അമൃതതാപ്പം പൊഴിക്കുന്ന" ചന്ദ്രനെ വാഴ്ത്തുവോൾ ജാതിക്കെടുത്തിരായ സമഭാവന തന്നെയാണ് പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. "അസത്യതെത്തല്ലത്യ തതാല്ലും, വിദേശത്തെ സന്ദേഹത്താല്ലും, അബൈനക്കുതെത്തല്ലമണ്ഡിഡി യാല്ലും" എല്ലാൻ ആഹ്വാനം നല്കുന്ന 'ഉൽബോധന' എന്ന കവിത തില്ലും,

"അഭൈദേവതം വിളഞ്ഞതതാം ഈ -
പുണ്യക്ഷേത്രം ഒഷ്ഠിരാജ്യ-
മസമത്രക്കളുകളാൽ
മിക്കതും പാശായ്
പുണ്യമത മഹാശാഖി
ദുരാചാരങ്ങളായിരി -
ക്കണ്ണികളാലാവുതമായ് നഷ്ടപായമായ"

ജാതിക്കെടുത്തിരുള്ള പ്രതിഷ്ഠയം മുഴങ്ങുന്നുണ്ട്. ഈതിൽക്കെവിണ്ട സാമൂഹ്യപ്രേശനങ്ങളാനും നമ്പിശ്ശേരീ സത്രത്രചനകളിൽ പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. ഇടയ്ക്കരിയുടെ കുടിയിറിക്കല്ലും, പണിമുടക്കും, പുത്രൻ കലവും അരിവാളും ഒക്കെ വരുന്ന കാലത്തും നമ്പിശ്ശേരീ കവിതകൾ എഴുതുന്നുണ്ടെങ്കിലും കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിരെ സകലപം വളരെ വിശ്വനമായിരുന്നു.

"വികാസഹാസം വിളയുന്ന പുവില്ലും
വിലാസവായ്പേരിന് പുനിലാവില്ലും
വിയത്തിൽ മിനും വളർമ്മാരിവില്ലില്ലും"

വിളങ്ങുന്നതാണ് കവിത എന്ന ഒരു ധാരണ കൂൺതുള്ളി നമ്പിശ്ശേരീ കവിതകളിൽ നിന്നുതു കാണുന്നുണ്ട്. ശബ്ദമയ സ്വരൂപിണിയായ ആ കവിത കനിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ചാൽ താൻ കൂതാർത്ഥമനായിത്തീർന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം ആശിക്കുന്നു. വാങ്മയ സ്വരൂപിണിയായ കവിതയെ ആകാവുനിടത്തോളം ചമയം നല്കി അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിരെ മെച്ചപ്പെടാസ കാളിഭാസാദികളുടെ വാങ്മയങ്ങളുടെ വെളിച്ചതിൽ നില്ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു യെരും നല്കി എന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നാടക വിവർത്തനങ്ങളിലെ നമ്പിശ്ശേരീ കുടുതൽ തിളങ്ങി നില്ക്കുന്നു.

ചെറുളിയിലെ കവിമുത്തചുൻ

കുണ്ടുള്ളി നമ്പിശൻ

ശ്രദ്ധിയരുൾ കോരി

കുണ്ടുള്ളിയുടെ തീരതെത തിരുവേഗപ്പുറ ശ്രാമന്തിൽ, കൊല്ലവർഷം 1075 തുലാമാസത്തിലെ മകീരം കഷ്ടത്തിലാണ് (1899 ഒക്ടോബർ 24) ചെറുളിയിൽ കുണ്ടുള്ളി നമ്പിശൻ - എൻ്റെ മുത്തചുൻ - ജനിച്ചത്. അചുൻ ചെറുളിയിൽ വാസു നമ്പിശനും അഥവാ പാപ്പി ശ്രാമനിയമയും മഹാദേവക്ഷത്തിൽ ചെയ്തുപോന ക്ഷകം പാരമ്പര്യ ജീവിതവുംതിയായി, കുണ്ടുള്ളി നമ്പിശനും തുടർന്നു.

അഞ്ചൊം വയസ്സിൽ അചുൻ തന്നെയാണ് അക്ഷരത്തിൽ ഹരിശ്രീ കുറിച്ചത്. തുടർന്ന് ഗണാപ്തകം, ഇകുങ്ങാപ്തകം, സിഖരുപം, ബാലപ്രഭവാധം, ശ്രീരാമോദത്തം തുടങ്ങി സംസ്കൃതത്തിൽ ബാലപാഠങ്ങൾ സ്വാധൈത്തമാ കലിയതും പിതൃമേഖാശിയിലൂടെയായിരുന്നു. ചെറുകാട്ട് കുണ്ടികുപ്പശം പിശാരോട്ടി, ചെറുമണ്ണിൽ നാരായണൻ നമ്പിശൻ എന്നിവരുടെ അടുത്ത് ശ്രീകൃഷ്ണ വിലാസം, രാലുവാംശം തുടങ്ങിയ കാവ്യങ്ങളും പറിച്ചു. പതിനാലും വയസ്സിൽ ഉപനയനം, സമാവർത്തനം തുടങ്ങിയ സാമുദായിക കർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചു. പുന്നദ്ദേശി സംസ്കൃത കോളേജിൽ ചേർന്ന് പറിച്ചുവെക്കിലും, ഭാരിദ്രം കാരണം, മുന്നു വർഷത്തിനു ശേഷം പറിപ്പ് നിർന്നേന്തണി വന്നു. കഷ്ടങ്ങളിൽ പാംകം പറിയാൻ തുടങ്ങിയതും എക്കദേശം ഇക്കാല തതാണ്. കോളേജിൽ പറിക്കുന്ന കാലത്ത് കെ. വാസുദേവൻ മുസ്ത്ര് (കെ.വി.എസ്.), വിദ്യാർഥി സി.എസ്. നായർ എന്നിവരുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിക്കുവാനും കവിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. ക്ഷകവും തുടരുവോഴും, പഠിക്കാനുള്ള അഭിവാഞ്ചൽ, ആ മനസ്സിൽ നിന്നെന്നു നിന്നന്തിനാൽ, എടുക്കാവുതു നാശിക നടന്ന് പുന്നദ്ദേശിയിലെ ഗുരുനാമർഹം അടുത്തുപോയി വിദ്യാഭ്യാസം തുടർന്നു. അക്കാദമിയാണ് മാർഖം, നെന്നപ്പയം, ഭാരതം ചന്ദ്രം, രാമാധനം ചന്ദ്രം, സിഖാന്ത കൗമുഖി, കുവലയാനന്ദം തുടങ്ങിയവ പറിച്ചു. പരിക്ഷയെ ശുഭരാന്തരാനും അന്നതെത ജീവിതസാഹചര്യം അനുവദിച്ചില്ലെങ്കിൽ പോലും മാറ്റുകയുണ്ടായി നമ്പിശനെ ഒരു സംസ്കൃത പണ്ഡിതനാക്കി മാറ്റി.

സംസ്കൃത ഭാഷാപരിജ്ഞാനം, മലയാള ഭാഷാ കാവ്യങ്ങൾ വായിക്കാനും പറിക്കാനുമുള്ള പ്രചോദനമായി. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുണ്ടുകുട്ടൻ തസ്യരാഖി, കുമാരനാശാൻ, ഉള്ളൂർ, വള്ളത്താർ, തുടങ്ങിയവരുടെ കൃതികൾ വായിക്കുന്നത് ഇക്കാലത്താണ്. ചില ദ്രോക്കങ്ങളും കവിതകളും എഴുതിത്തുടങ്ങി. കല്ലുകാർ തൊടി രാവുണ്ണിമേനോൻ, ജി. ശക്രകുറുപ്പ് എന്നിവരുമായുള്ള സമർക്കം കവിതാരചനയെ എറി സ്വാധീനിച്ചു. ആറു സർഗ്ഗമുള്ള രാജസു യമന കൃതിയാണ് ആദ്യത്തെത്. ഇതു കണ്ണുകിട്ടിക്കിട്ടില്ല. അതിലെ രണ്ടു ദ്രോക്കങ്ങൾ ഒരു കടലാസ്സിൽ കുറിച്ചുവെച്ചിരുന്നത് ഇപ്പോൾ മാറ്റി.

“അമരാവതി, വാരിരാഗിയിൽ പേര്-
തഴകോട നിശ്ചലിച്ചമാതിരി
ഹരി തന്യിവാസ ഭൂമി, മുന്നം
വിലസി ദ്രാരകതയന്ന രാജധാനി

ക്ഷമയദ്ദാരവൻ നയംപെടാത്ത-
വിമതർ ക്രഷാണിപർ തന്റെ മെയ് നിന്നന്താൻ
സമരാക്കണവും സരാഗമാകി
കമനിയാംഗതയാൽ വയുമന്നല്ലൂ.”

കുഞ്ഞെല്ലിനപിശരൻ അക്കുൾപ്പെണ്ണെല്ല കോട്ടയ് കലേയ് കംബൻ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നത്. തന്യുലം കോട്ടയ് കലേ പോകാനും കവികുല ശുരൂ ശ്രീ. പി.വി. കൃഷ്ണവാരുരുമായി ബന്ധപ്പെടാനും കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം നമ്പിശരൻ കവിതകൾ തെറ്റുതിരുത്തി കവനക്കുമുടിയിൽ പ്രസിദ്ധികരിച്ചു തുടങ്ങി. പെക്കിളി, സമലാവിനി, അരുണോദയം, രാജർഷി, മംഗലോദയം, മാതൃ ഭൂമി ആച്ചപ്പതിപ്പ് തുടങ്ങിയ ആനുകാലികങ്ങളിലൂടെ നമ്പിശരൻ കവിത കൾ ധാരാളമായി പുറത്തുവന്നു.

വന്നേതിയില്ലെങ്കിൽ സഹോദരിവെന്നതിലേയ്ക്കുള്ള ധാത്ര, പുതിയ സാഹി ത്രസ്സുപറ്റിക്കുന്ന വഴിതെളിയിച്ചു. നാലപ്പാട്ടു നാരാധാര മേനോൻ, വള്ള തേതാർ, മാരാർ തുടങ്ങിയവരുമായി ബന്ധപ്പെടാനുള്ള അവസരം ഇങ്ങനെയാണുണ്ടായത്. ആ ബന്ധം കവിതകൾ പുതുജീവനും കരുതും നല്കി. പിലക്കാലത്ത് വള്ളതേം കമ്പനിയിലെ ഒരു കവിയായി അദ്ദേഹം അറിയ പ്പെട്ടു.

കാളിഭാസം ശാകുന്തളം, വിക്രമോർവ്വശീയം, ഭാസം കർണ്ണഭാരം, മധ്യ മവ്യാഡായം, ദൃതലപട്ടാർക്കച്ചം ഏന്തിവ വിവർത്തനം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധി കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മേല്പുത്തുരിഞ്ഞെ കുചേപലവുതന്ന ചന്ദ്ര, ശ്രീകൃഷ്ണ വിലാസം, മോഹസന്ദേശം, മുക കവിയുടെ കടാക്കശതകം, ജഗന്നാമ പണ്ഡിതരുടെ കരുണാവിലാസം ഏന്തിവയും വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പലതും പുർണ്ണരൂപത്തിൽ ഇന്നു ലഭ്യമല്ല. കൊല്ലുവർഷം 1099, 1116 എന്നീ വർഷങ്ങൾ ഇല്ലാണ്ടായ വെള്ളപ്പൂക്കാൽത്തിൽ വീട് പുർണ്ണമായും നശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അക്കുട്ടത്തിൽ പല കാവ്യങ്ങളും നഷ്ടപ്പെടാനിടയായി. മുകതാവലി, കാവ്യം സംജലി എന്നീ കവിതാ സമാഹാരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധികരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കുടുംബപ്രാരാഘ്യങ്ങൾ, കവിജിവിതത്തെ ദുരിതപൂർണ്ണമാക്കി. പത്തി ദേവകി ബ്രാഹ്മണിയയും അസ്വലത്തിലേയ്ക്കു മാലകെട്ടാൻ പു പറിക്കു സ്നേഹം, അശോകമരത്തിൽ നിന്നു വിണ്ണു കിടപ്പിലായി. ഭാര്യയുടെ പികി സ്വയ്ക്കു പണം കണ്ണത്തേണ്ണ ഭാരംകൂടിയായി. കിഴക്കുത്തിയും പാടകവും കൊണ്ടുള്ള ജീവിതത്തിൽ ഭാരിദ്വം സന്തതസഹചാരിയായിരുന്നു. മകനെ ഏടാന്തരം വരെ മാത്രമേ പറിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. വാസുദേവൻ, അമ്മിണി, ശാരദ, ബാലാമൺ എന്നീ നാലു മകളും വാസുദേവനും ബാലാമൺയും മാത്രമേ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ളൂ. സാന്സ്കൃത പണ്ഡിതനായിരുന്ന ആനുജൻ കുഞ്ചു നമ്പിശരും മരണപ്പെട്ടു. 1965ൽ പ്രിയതമയുടെ വേർപ്പാട്, ആ മന ലീനെ വല്ലാതെ ഉലച്ചു. ദുഃഖം സഹിക്കാനാവാതെ, 16 ഫ്രോക്കങ്ങളുള്ളൂ ഒരു വിലാപകാവുവും ഏഴുതിയിരുന്നു. ഇതു കവനക്കുത്തുകും മാസികയിൽ പ്രസി ഡിക്കിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുഞ്ഞെല്ലി നമ്പിശരൻ അവസാന നാളുകളിൽ പ്രമേഹവും ബധിരതയും ഉണ്ടായിരുന്നു. 1966 ഡിസംബർ 24നു അദ്ദേഹം മഹാലോക വാസം വെടിഞ്ഞു.

*എന്ന് സ്വന്തം പ്രീയതമ

ചെറുളിയിൽ കുണ്ടുള്ളി നവീനകൾ

നീ മമ സ്വപ്ന നഭ്ലീൽ കളിപ്പാരു
കോമള സാധാഹന മേലഭേദ
എന്നനർഹലാനുരാഗങ്ങളാലാവോളം
നിന്നെ ഞാൻ ചായമിടുന്നു നിത്യം
എന്നുമെൻ സ്വന്തം നീ, ദയനുമെൻ സ്വന്തം നീ-
ദയനപാരസ്വപ്നവാഹിനി നീ
നിൻ പാദമെന്നഭിലാഷത്തിൻ കാന്തിയാൽ
ചെസനീർപ്പു പോലരുണ്ടായി
എണ്ണിത്തവേദരാമചുരസത്തിനാൽ
നിശ്വാടിയേറ്റം മധുരമായി
സാധാഹനത്തികലുജ്ജീനുടെ ശാന്തതിൻ,
സാരള്യം സംഗ്രഹിച്ചീടുവോളെ
എന്നുമെൻ സ്വന്തം നീ എന്നുമെൻ സ്വന്തം നീ
എൻ മോഹന സ്വപ്നവാഹിനി നീ
എന്നുടെ കാമവികാര നിശ്ചൽകളാൽ
നിന്നേതെ യുഗ്മം കരുതുകാണു
എന്നുടെ സുക്ഷ്മ കടാക്ഷാവലോകന-
മെന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുവോളെ
എന്നുടെ സംഗീത ജാലത്തിലോമലേ,
നിന്നെപ്പിടിച്ചു കുടുകിനേൻ ഞാൻ!
എന്നുമെൻ സ്വന്തം നീ, എന്നുമെൻ സ്വന്തം നീ-
ദയനന്ത സ്വപ്നവാഹിനി നീ!

* അപകാശിതം. കവിയുടെ മകൻ ചെറുളിയിൽ വാസുദേവൻ നവീനകൾ അയച്ചുതന്നത്.

എൻവി കൂഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
യുവകവികൾക്കു വേണ്ടി 1996ൽ നടത്തിയ
കവിതാ ക്യാമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ച കവിതകളുടെ
സമാഹാരം -

“ചുവടുകൾ”

വില 20.00

പ്രസാധനം :

എൻവി കൂഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

എൻവി കൂഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
യുവകവികൾക്കു വേണ്ടി 1997ൽ നടത്തിയ
കവിതാ ക്യാമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ച കവിതകളുടെ
സമാഹാരം -

“പടവുകൾ”

വില 20.00

പ്രസാധനം :

എൻവി കൂഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

കോളനീകരണംകൊണ്ട....

"അപകോളനീകരണത്തിലെ സാമ്പർക്കാരിക പ്രശ്നങ്ങൾ" എന്ന വിഷയത്തിൽ 9-10-99 ന് തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ എൻവി കൂഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ് സംഘടിപ്പിച്ച സമിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

മിച്ചൽ ഭാനിനോ 1956 ത്ത് ഫ്രാൻസിൽ ഹോൺഫ്ലോ (Hon flour) എന്ന സ്ഥലത്ത് ജനിച്ചു. 16-ാം വയസ്സിലേ, ഇന്ത്യയിലേയക്ക്, വിശ്വാസിച്ചും ശ്രീ അരവിന്ദനിലേയക്കും 'അമ്മ' യിലേയക്കും, ഭൂമുഖത്ത് നമ്മുടെ നിലനില്പിന് പുതിയ അർത്ഥതലങ്ങൾ നല്കാൻ പോന്ന അവരുടെ ദർശനങ്ങളിലേയക്കും ആകർഷിക്കേപ്പുട്ടു. 1977 -ൽ തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെത്തി; കോട്ടഗിരിയിൽ (നീലഗിരി) 'മദ്ദേശസ്സ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്�ൂട്ട്' ഓഫ് റിസർച്ച്'ൽ താമസിച്ചുവരുന്നു.

ഒൻപതിലെ മദ്ദേശസ്സ് ഇൻസ്റ്റിറ്റുട്ട്, മെസുരിലെ മീര അദിതി, പാരിസിലെ ഇൻസ്റ്റിറ്റുട്ട് ഡി റിസർച്ചസ് ഇവാല്യൂട്ടീവൻ എന്നീ സ്ഥാപനങ്ങളുമായി സഹകരിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. "മദ്ദേശസ്സ് അജൻസ" (Mothers Agenda - 13 Volume) "ഇൻഡ്യാസ് റീബർത്ത്" (India's Rebirth) "ഇൻഡ്യ ദ മദർ" (India The Mother) തുടങ്ങിയ നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയിലും പ്രസാധനത്തിലും പങ്കുവഹിച്ചു. ശ്രീ അരവിന്ദൻറെ കണ്ണടത്തലുകളിലും സമീപകാലപുരാവസ്തു ഗവേഷണവിജ്ഞാനങ്ങളിലും മുന്നി ഇന്ത്യയുടെ പുരാതന ചരിത്രവും സംസ്കാരവും പരിക്കുന്നതിനായി ഏറെവർഷം ചെലവഴിച്ചു. "ദ ഇൻവേഷൻ ഭാഗ് നവർ വാസ്" - The Invasion That Never Was - എന്ന ഗ്രന്ഥം സുജാതാ നഹാരുമായി (Sujatha Nahar) ചേർന്ന് രചിച്ചു. അടുത്തകാലത്ത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്, "ശ്രീ അരവിന്ദോ ആൻഡ് ഇൻഡ്യൻ സിവിലിസേഷൻ" - Aurobindo And Indian Civilization -)

കോളനികരണം കൊണ്ട് ഇന്ത്യൻ മനസ്സിനു സംഭവിച്ചത്

മിച്ചൽ ദമൈനോ

ഈ സെമിനാറിൽ തെരഞ്ഞെടുത്ത വിഷയം വളരെ സമുച്ചിതമായ ഒന്നാണ്. ഒരു നൃജാണ്ഡുകാലം ബൈഡ്രീഷ് അധിനിവേശത്തിന്റെ നുകം പുമന ഇന്ത്യ, സാത്രേയത്തിനു ശേഷം ആ വിദേശസാമ്പിയുത്തിന്റെ ആലാതവുമായി രഹ്യപ്ലേറ്റ് - ആ സാമ്പിയും ഇന്ത്യയുടെ തന്ത്രായ മനോഘടനയ്ക്ക് ഒരുപക്ഷേ കടകവിരുദ്ധമായിരുന്നിട്ടുകൂടി. ഒന്നുപറി ണ്ണാൽ ഇത്തരം ആര്ഥപരിശോധന അടുത്തകാലത്ത് കൂടുതൽ അഗ്രാധികാരിയായി പ്രകടമാവുന്നു. പട്ടിയാറിൽ സംസ്കാരം (അതിന് സംസ്കാരം എന്ന നല്ല പേരിന് അർഹതയുണ്ടെങ്കിൽ) ലോകത്തിലെവാടും ആകു മണ്ണാദ്യുക്തമായി പടരുന്നതു നിർത്തമാവാം. അർത്ഥപുർണ്ണമായ ഏതെങ്കിലും അപകോളനികരണം നടക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ - അങ്ങ നെയ്യാൻ ഏതെങ്കണ്ട് നല്ലതാണെന്നു കണ്ണടത്തണമെങ്കിൽ കൂടി - നമുകൾ കോളനികരണത്തിന്റെ ആലാതങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സത്യാവസ്ഥ അതിന്റെ കടപ്പേരോടു കൂടിത്തെന്ന കാണ്ണണ്ണിയിരിക്കുന്നു. അത് ഇന്ത്യൻ മനസ്സിലും ആത്മാവിലും ഏതെന്നല്ലാം കാര്യങ്ങൾ ഏതെങ്കണ്ട് അഗ്രാധികാരിയിൽ അവഗ്രഹിപ്പിച്ചു എന്നും. ഈ പ്രഖ്യാതത്തിൽ ണ്ണാൻ ചുരുങ്ഗിയ തോതിൽ അതിനാണു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത് ഇന്ത്യയുടെ ജീവിതം പോലെത്തെന്ന വിശാലവും സക്രീണ്ണവും ആയ വിഷയമാ ണ്ണല്ലോ. ഇവിടെത്തെന്നയുള്ള പലർക്കും ഉള്ളതുപോലെ ഈ വിഷയ തത്തിൽ ഏറിക്കു പാണ്ടിത്തുമില്ല. ണ്ണാൻ ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ച് പറി കുറഞ്ഞ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിമാത്രം.

ചരിത്ര പശ്ചാത്യലാം

ആദ്യം ഒരു മുൻകുറിപ്പുതരട്ട് - ണ്ണാനിവിട ബൈഡ്രീഷ് അധിനിവേശ തത്ത്വപ്പറ്റി മാത്രമാണ് പരാമർശിക്കുക. മുസ്ലീം ആകുമണാത്തപ്പറ്റിയല്ല. രണ്ടാമതേതതാണ് കാലബൈശ്വല്യം കൊണ്ടും ഇന്ത്യൻ സംസ്കാര തത്തിന്റെ മേലുള്ള ഹിന്ദസാമകമായ ഏറ്റുമുട്ടൽകൊണ്ടും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധി കാനുള്ളത് ഏകില്ലും അതിവിട മാറ്റിനിർത്തുകയാണ്. സവിഗ്രഹണമായ ഒരു കാര്യം - അവരുടെ നിർദ്ദേശികരിക്കു ഏങ്ങനെന്നയിരുന്നാലും, നിർബന്ധിച്ചുള്ള മതപരിവർത്തനത്തിന് ഹിന്ദസാമാർഗം നിതാനമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടും, ഇന്ത്യൻ മനസ്സിനെ കയ്യടക്കുവാൻ, മുസ്ലീം ഭരണാധികാരികൾ അവരുടെ അഹരകാരത്തിനിടയ്ക്ക്, ശ്രമിച്ചില്ല. ആ മനസ്സിനെ ചവുട്ടിയര ചുകളാണൊന്ന് കൊറാനിലെ അനുശാസനങ്ങളെ വിശദംതയേണ്ട അനുസരിച്ച അവർ മുതിർന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ അവർ വിജയിച്ചില്ല എന്നത് മറ്റാരു കമ.

ബൈട്ടിഷുകാരും ഈ ചവുട്ടിയരച്ചുകളാലിനെപ്പറ്റി സകല്പിച്ചിരുന്നു. പകേഷ കേവലം ഭൂജബലംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല. അവരുടെ അത്യാവശ്യ ലക്ഷ്യമായ കൊള്ളൽയടക്കത്തെ കുടാതെ അവർക്കുണ്ടായതും അവർത്തന നൃായീകരിച്ചതുമായ ഉദ്ദേശ്യം, തങ്ങൾ "രെഡ് വം അയച്ചിട്ടു വന്ന" പരിപ്പകാരംപ്പറ്റാളുണ്ടാരെന്ന് എന്ന ആശയം പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. "ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ജോധാതിർമ്മയിയായ ഏറ്റവും മനുഷ്യസ്വന്നേഹ നിർഭരമായ, രാജ്യം ബൈട്ടിൻ ആണെന്ന് അവർ പ്രസംഗിച്ചു. " ഏറ്റവും ഉയർന്ന മാതൃകയിലുള്ള പരിപ്പകാരം പരത്തുക എന്ന മഹനിയകർമ്മ ഏറ്റെടുത്ത് സംരക്ഷിതരാജ്യമുണ്ടാക്കുന്ന പുണ്യപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്ന തിൽ ആ പരിപ്പക്കൂത് ജനതയ്ക്കുള്ള അഭിമാനം അവർ അർഹിക്കുന്ന തുതനെ (സിഡ്ജ്വിക് - 1907 ജൂൺ 19ലെ "വന്നേമാതര"ത്തിൽ ശ്രീ അരവിന്ദൻ ഉദ്ഘാടനത്തിൽ "ഭാരതത്തിന്റെ പുനർജ്ജനനം" എന്ന ശ്രേണം (പേ. 24). ഇത്തരം വാഗ്ജാലം സ്വന്തം നാട്ടിലെ ബൈട്ടിഷുകാർക്കുവേണ്ടി കുടക്കുന്ന ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നത് ഇക്കാര്യത്തിൽ അവർക്കു മനസ്സാക്ഷിയുടെ ശല്യം ഉണ്ടാകാതിരിക്കാനായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ ജനതയോടു കാട്ടിയ സ്ഥിരമായ ക്രൂരതകളാവട്ട മരിച്ചുപിടിക്കുകയും ചെയ്തു.

തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി ബൈട്ടിഷ് ഭരണാധിപത്യാർ രണ്ടു സമീപന്തങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു. ഒന്ന്, പ്രസിദ്ധമായ മെക്കാഞ്ചേ സിഖാന്തപ്രകാരം ക്രിസ്തുവല്കർച്ച ആംഗലവിദ്യാഭ്യാസത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഇതിൻപ്രകാരം യുറോപ്പ് ശോഭനമായ, ജനാധിപത്യ സുന്ദരമായ, ഒരു പുരോഗമന സ്വർഗരാജ്യമാണ്. രണ്ടാമത്തെ മാർഗം ഇന്ത്യൻ സംസ്കാര തന്ത്യയും പുരാണതന്ത്യയും ആചാരതന്ത്യയും പാരസ്യതന്ത്യയും കലാ യേയും കുടിൽവ്വവസായതന്ത്യയും സാമൂഹികസ്ഥാപനതന്ത്യയും, വിദ്യാഭ്യാസ സ്വന്ദരായതന്ത്യയും ആസൂത്രിതമായ രീതിയിൽ പുല്ലും പറ എന്തുകൊണ്ടിരിക്കുക. അക്കാദമിയെന്ന ഫിന്സ് സമൂഹത്തിന്റെ നിശ്ചലവും പലപ്പോഴും ജയിഭൂതവും ആയ മട്ട പുർണ്ണമായി മുതലെടുത്തുകൊണ്ടായിരുന്നു ഈ നടപടി. വ്യക്തികൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് ബൈട്ടിഷുകാരിൽ ഏതൊന്നും പേരു ഇതിനെപ്പാദമായി നിന്നു - വില്യം ജോൺസ് മുതൽ സിസ്റ്റർ നിവേദിതവരെ : ആനിബേബസൻസ് വരെ. എന്നാൽ ഭരണരംഗത്ത് ഇങ്ങനെ ആരും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 1835 ലെ തന്റെ പ്രസിദ്ധ മിനുക്സിൽ തോമസ് ബി. മകാഞ്ചേ പറഞ്ഞത് വീണ്ടും ഓർക്കുക - "ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ പ്രധാനവിഷയങ്ങളിലോക്കെ ദയക്കരമായ തെറ്റുകൾ നിറഞ്ഞവയാണ്; - അതോന്നും യുദ്ധതിക്കുചേരുന്നതല്ല, സന്മാർഗ്ഗത്തിനിന്നാണുന്നതുമല്ല. പിശാചിന്റെ അസ്വിശാസനങ്ങൾ മാത്രം" "ഹിന്ദുക്കൾക്ക് ആകെ പറയാനുള്ളത് ഒരു കളിച്ച റിത്രവും, കളിച്ച ജോധാതിരൂപസ്ത്രവും കളിച്ചവെദ്യവും അതിന്റെയൊക്കെ കുടെ ഒരു കളിച്ചമതവും" എന്ന് അദ്ദേഹം ചക്രവർത്തനാടെ പ്രവ്യാപിച്ചു.

(ഇൻ ബൈട്ടിഷ് പാരമഹണ്ട് സി ആന്റ് ഇന്ത്യൻ റിനാസർസ് വോള്യം 10. ഭാരതീയ വിദ്യാവേൾ പേ. 83-84). സ്ഥാഭാവികമായും നിർദ്ദോഷിക ജായ ഇന്ത്യക്കാർ - അവർ ഇന്നും പൊതുവെ അങ്ങനെന്നെന്ന - ഇതിൽ അടങ്കിയിരുന്ന ചതിയുടെ അളവ് അറിഞ്ഞില്ല. ഒന്നും ശക്തിചുമില്ല. കോഴി നിമേലാളമാർ അവരുടെ പണി തുടർന്നു. 1857ലെ വിപ്പോവത്തിന്റെയി ട്രംഗൾ ഗവ. ജനറൽ കാനിങ്ഡ് പ്രഭു ഒരു ബൈട്ടിഷ് ഉദ്ഘോഗസ്ഥന് ഇങ്ങനെ എഴുതി:

നമുക്ക് വിരിലിലെണ്ണാവുന്ന കുറേപ്പേരെക്കാണ്ട് പതിനഞ്ചുകോടി ജന അഭൈ ഭരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതു നമ്മൾ ചെയ്യേണ്ടതെന്നെന്നെയന്ന് തിട്ടപ്പെടുത്തിയ ഒരു നല്ല മാർഗമുണ്ട്. അവരെ വിഭജിച്ച് അകറ്റി നിർത്തുക. മതത്തിന്റെയും ദേശിയവികാരത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ഇപ്പോൾത്തെന്ന അവർ പലതട്ടുകളിലാണ്. നമ്മുടെ ശക്തിയെപ്പറ്റി അതിനെക്കരം മാധ്യമായവിധ തത്തിൽ അതഭൂതക്ഷതിബഹുമാനങ്ങൾ അവർക്കുണ്ടാക്കണം. നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നെന്ന് അവർ അറികയുമരുത്. (ഒ മുസ്ലീംസ് ഓഫ് ബൈട്ടിഷ് ഇന്ത്യ - പേ. 72)

എൽഫിൻ റോണിനെപ്പോലെരു ഉദാരനായ ഗവർണ്ണർ പോലും 1859ൽ എഴുതി : "വിഭജിച്ചു രേഖകുക എന്ന പഴയ രോമൻ രിതി നമ്മൾ സ്വീകരിക്കണം" ("ബൈട്ടിഷ് പാരമഹണ്ടസി ആന്റ് ഇന്ത്യൻ റിനാസർസ്" പേ. 321)

രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങളുടെ ഇരു സംഘടനത്തിൽ യുറോപ്പിന്റെ ചെറുപ്പം, ചുറുചുറുക്കും വാശിയും ആർത്തിയും ഉള്ളത്, ഭൂമിയും പണവും കയ്യടക്കാൻ തീർപ്പെപ്പെടുത്തിയത്. ഇന്ത്യയുടെത് പകുതിജീറണം, ആദ്യ നാരകലഹം കൊണ്ടും ആവർത്തിച്ചുള്ള ആക്രമണംകൊണ്ടും പുർണ്ണമായി ഉറങ്ങിപ്പോയത്. ആദ്യത്തെതായിരിക്കുമ്പോൾ ജയിക്കുക. ഈ വ്യത്യാസം ഭീമമായ തോതിലായതിനാൽ ആർക്കും അതെപ്പറ്റി ശക്തിയില്ല. ഇന്ത്യൻ മനസ്സിനെന്നും ജീവിതത്തെന്നും വളരെ വേഗം അവർ കയ്യടക്കി. 1836ൽ തന്റെ അപ്പുന്ന എഴുതിയ കത്തിൽ മെക്കാളെ അതു ചുരുക്കിപ്പിറഞ്ഞു:

"നമ്മുടെ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകൾ കൈകേക്കമമായി നടക്കുന്നു. ഈ വിദ്യാ ഭ്യാസരിതി തന്നെ പിന്തുടർന്നാൽ മുപ്പതുകൊല്ലത്തിനുശേഷം ബംഗാളിൽ ഒറ്റ വിഗ്രഹാരാധനക്കാരെനും ബാക്കികാണില്ല എന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്കു വിശാസമാണ്." ("പോളിറ്റിക്സ് ഓഫ് ഹിസ്റ്റർ" - എൻ.എസ്. രാജാറാം. പേ. 105)

എന്നാൽ ബൈട്ടിഷ്കാർക്കു മനസ്സിലാക്കണ്ട ഒരു കാര്യമുണ്ടക്കിൽ അത് ഇന്ത്യക്കാരുടെ ഹൃദയമാണ്. അവർക്കു ഹൃദയവ്യാപാരമാണ് കൂടുതൽ, ബഹികവ്യാപാരമല്ല. ആ ഹൃദയത്തെ സ്വപർശിക്കാൻ സ്വാധീനിക്കാൻ - തങ്ങളുടെ ഉപരിപ്പുവമായ മതവും സയൻസുംകൊണ്ടു സ്വാധീ-

നിക്കാനാബന്നകിൽ പ്രത്യേകിച്ചും - ഭരണവർഗകാർക്ക് കഴിയാതെ പോയി. ബഹുഭികരംഗത്താബന്നകിൽ സാമാന്യം വിപുലമായ ഒരു 'വിദ്യാ സംസ്കാരവർഗത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ അവർ വിജയിച്ചു. എപ്പോഴും തങ്ങളുടെ യുറോപ്പൻ മാതൃകാ പുരുഷന്മാരെ ആദർശമാക്കിയ, ആംഗ ലവത്തേക്കരിക്കപ്പെടുകയും ഭാഗികമായി ക്രിസ്തവവൽക്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത ഈ വിഭാഗക്കാരായിരുന്നു സാമാജ്യത്തിന് ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ യമാർത്ഥം അടിസ്ഥാനം.

സ്വാത്രന്ത്യം വന്നു. ഭീമമായ വിലകൊടുത്തും രാഷ്ട്ര ശരീരത്തെ വിപ്പേഡിച്ചും രാഷ്ട്രീയ സ്വാത്രന്ത്യം നേടിയെക്കിലും ചിന്താരംഗത്ത് സ്വാത്രന്ത്യം ലഭിച്ചില്ല. അതിനു ശ്രമിച്ചുമില്ല. ഏലീത്തുവർഗം എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരുടെ മനസ്സ് രൂപപ്പെടുത്തിയത് കോളനിയധികാരികളാണ്. അവർ അതിനെ മാസ്മരശക്തിക്കു വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്തു. പാശ്വാത്യമായ എന്തും മേഖലക്കിടയിൽ; സമസ്തരംഗത്തുമുള്ള അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ഇന്ത്യ യുറോപ്പൻ ചിന്തയെ പിന്തുടരുകയേ വേണ്ടു; ശാസ്ത്രവും രാഷ്ട്രീയ സംഖ്യാനവും അതേപടി ആവശ്യമാണ് - എന്നാക്കേയായി ഉറച്ചവിശ്വാസം. വിവേകാനന്ദസാമിയായിരുന്നു ആദ്യ മായി ഈ പ്രഭോധനം നൽകിയത്: "ഹോ, ആധുനിക ഹിന്ദുക്ക്രൈ, ഈ മയക്കത്തിൽനിന്ന് നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ വീണ്ടുടുക്കുക."

രോമലക്ഷ്മണദാശ

ഈ കണ്ണടത്തൽ എത്ര യമാർമ്മമായിരുന്നു എന്ന് നുറുക്കാലുത്തി നുശേഷം നാമിനു മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നിട്ടും കോളനിയുടെ മുദ്ര മായാ തതകിടക്കുന്നു, പല രംഗങ്ങളിലും. നിത്യജീവിതത്തിലെ ഒരു റംകറ മായ കാര്യം മാത്രം ഇവിടെ പറയുക്കേണ്ട. പുനരൈ ചിലർ "കിഴക്കൻ ഓക്സഫോഡ്" എന്നു പറയാറുണ്ട്. അഹമദാബാദിനെ "ഇന്ത്യയിലെ മാഖേരൂർ" എന്നും. ചിലർക്ക് കോയപ്പത്തുർ തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ മാഖേരൂർ ആണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാരെക്കാൾ ഏററയാണ് നമുക്ക് മാഖേരൂർ പ്രേമം. നീലഗിരിയെ പുക്കംത്തണ്ണമെങ്കിൽ സ്കോട്ടലൻഡ്യുമായി തുലനം ചെയ്യണം. (ഞാൻ താമസിക്കുന്ന കോട്ടാഗിരിയെ റണ്ടാം സ്വിറ്റസർലൻഡ് എന്നു വിളിക്കുന്നത് സാരമില്ലെന്നു വയ്ക്കാം!) നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം ആലപ്പുഴയെ പാരന്ത്യവെന്നീസ് എന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ടു പോതൽ ചില സമ്പ്രാരിഗൈഡ്യുകൾ. പോണ്ടിച്ചേരിയും സമ്പ്രാരികളെ ആകർഷിക്കാറുണ്ട്. അത് ഇന്ത്യയുടെ ലാലു ഫോർസ്! അല്ലെങ്കിൽ കിഴക്കിന്റെ ഫോർസുമോടെ! ഇന്ത്യയുടെ ഭൂപടം ഇങ്ങനെ യുറോപ്പൻ സ്ഥല നാമങ്ങൾക്കാണു നിരിഞ്ഞാലോ. കിഴക്കൻ എന്ന് - ഏതിന്റെ കിഴക്ക് എന്നു കുടക്കത്തിൽ ചോദിക്കുക്കേണ്ട, ഇത് ഇന്ത്യയിലെ ഒരു കിഴക്കൻ വിദ്യാ സ്ഥാപനമാണ് (ഓറിയൻറൽ) എന്നു പറയുന്നോളുക്കില്ലും - കിഴക്കൻ എന്നു നാം പറയേണ്ടത്, ഒരു പക്ഷ, തായ്ലന്റോ ജപ്പാനോ ഒക്കെ യാണോ?

കാര്യം കുടുതൽ വഷളാവുന്നത് കാളിഭാസനെ 'ഇന്ത്യയുടെ ഷേക്സ്പിയർ' എന്നുവിളിക്കുമ്പോളാണ്. ബക്കിം ചാറ്റർജിയെ സ്കോട്ടി നോടോ ടാഗോറിനെ ഷൈലിയോടോ ഘട്ടപ്പിക്കണം? നമ്മുടെ സന്നം മാക്കിയവില്ലിയായിട്ടല്ലോ കൗടില്യപുരി പറയുക? നമ്മുടെ കോമ്പള്ളുകുത്തുന്ന കേന്ദ്രപബിന്ദു യുറോപ്പുതന്നെ എപ്പോഴും. ഷേക്സ്പിയറു ബീട്ടിഷ്യൂകാർ 'ഇംഗ്ലീഷ്കുണ്ട് കാളിഭാസൻ' എന്നു വിളിക്കുമോ? വടക്കു പടിഞ്ഞാറൻ ഇംഗ്ലീഷിലെ കോയപത്തുർ എന്നു മാഞ്ചേരിനെ വിശ്വ ഷിപ്പിക്കുന്ന കാര്യമോ!

എന്നാൽ ഇത്തൊന്നുമല്ല, വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തുതന്നെന്നയാണ് ഇന്ത്യൻ മന്ദിരങ്ങൾ കോളനീകരണത്തിന്റെ അപകടകരമായ സൃചനകൾ ഏറെ യുള്ളത്. ഇംഗ്ലീഷ് ശിശുശാനം നമ്മുടെ കുട്ടികളെ ധാരാളമായി പറിപ്പി കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇന്ത്യയെപ്പറ്റി എന്നെങ്കിലില്ലെങ്കാരു കാര്യം അറിയുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ നമ്മുടെ കുന്തുങ്ങൾ 'ഹംടി ഡംടി' എയും രാജഞ്ഞിയെ കാണാൻ ലണ്ടനിൽ പോയ ആടിന്റെയും കാര്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട തുണ്ട്! ഇവരിൽ ചിലർ പ്രായമെത്തുമ്പോൾ പാശ്ചാത്യരുടെ മന്ത്രാസ്ത്രം ആയിരിക്കും പറിക്കുക. യോഗശാസ്ത്രത്തിലെ അശാധമായ മനോവി അണ്ടാനീയം അവർക്ക് അജഞ്ചതമായിരിക്കും. ചിലർ ഭൗതികമോ ചികി സയോ പരിശാമമോ ഒക്കെ പറിക്കുമ്പോഴും ഇള രംഗത്ത് പ്രാചീന ഭാരതത്തിനു കൈവന്ന നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി അറികയില്ല. ഏതെങ്കിലും അധ്യാ പകൾ പറിയു കൊടുക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ ഇന്ത്യൻ മന്ദിരങ്ങൾ അടിത്തട്ടിൽ ഡാർവിന്റെ പരിശാമ സകലപ്പെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് - ദശാവതാര ക്രമയുടെ പടിപടിയായുള്ള പോക്കിൽ അക്കാദ്യമുണ്ടെന്ന്? ഒരേദശം സാധാരണമായി അഭ്യന്തരാസ്ത്രം പ്രകാശവേഗതയെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ടെന്ന്? ബേഹാവിരംഗൾ ഒരു ദിവസം 432 കോടി കൊല്ലുമാണുന്നു പറയുമ്പോൾ ആ സംഖ്യ കുറിക്കുന്നത് ഭൂമി യുടെ പ്രായത്തെന്നാണ് എന്നത് ആക്കസ്മികമായി സംബന്ധിച്ചതാണോ? കണക്ക്, ജ്യോതിഷം, ക്രാണം ഫിസിക്സ് തുടങ്ങി ഭാഷാശാസ്ത്ര ത്തിലും ലോഹ നിർധാരണങ്ങളിലും നഗരനിർമ്മാണങ്ങളിലും ഒക്കയുണ്ട് ഇങ്ങനെ ഏടുത്തു പറയത്തക്ക സംഭാവന കൾ. തങ്ങളുടെ സ്വന്നം സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി അധ്യാപകർക്ക് ഇതു കഠിനമായ അജന്ത ഇല്ലാ തിരുന്നുവെക്കിൽ അവർക്ക് വിദ്യാർത്ഥികളോടു പറയാൻ കഴിഞ്ഞെന്നേ "ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണം" എന്നത് ഭാരതത്തിന് പുതതരിയല്ലെന്ന്. ഒപ്പം ധത്തിന്റെ മേഖലയിൽ പോലും നമുക്കരിയാം, 'എല്ലാവർക്കും ആരോഗ്യം' നല്കാൻ ഒരേയാരു മാർഗം ആയുന്നിക ഒപ്പം മാരുമാണ് എന്ന വ്യാമോ ഹത്തിൽപ്പെട്ട് ആയുർവേദത്തിനെന്നയും സിദ്ധവെദവ്യത്തെന്നയും വിസ്മരിച്ച കമ.

സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ആസുത്രിതമായി തടങ്കുവയ്ക്കുകയായിരുന്നു നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസനയം. ഇത് മെക്കാളേയോടുള്ള വിധേയതമാണോ ആവോ! തനിക്ക് ആ ഭാഷ ഒട്ടും അറിഞ്ഞുകൂടായെങ്കിലും അതു മുഴുവൻ തരിശുഭൂമിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഉപയോഗമുള്ള ഒരു വിജ്ഞാനവും അതിൽ ഇല്ലെന്ന്. അപ്പോൾ വേദം, ഉപനിഷത്ത്, പുരാണങ്ങൾ ഇവയ്ക്കൊന്നുംതന്നെ രക്ഷയില്ല. പാഠശാലയിലെങ്ങുംതന്നെ കൂട്ടികൾ ഇവയെപ്പറ്റി കേൾക്കാൻ ഇടവരികയില്ല. ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്കുതന്നെ, സുത്രശാലികൾ രണ്ടാം സ്ഥാനമേ നല്കിയിട്ടുള്ളൂ. ഇതിന്റെ ഫലമായി, സ്വന്തം മാതൃഭാഷയിൽ മാത്രം എഴുതുന്ന അശായപണ്ഡിതന്മാരും സാഹിത്യകാരന്മാരും അറിയപ്പെടാത്തവരായി അവഗണിക്കും. (ഇതു പറയുമ്പോൾ തീർച്ചയായും എന്റെ മനസ്സിൽ എൻ.വി.കുഷ്ണാവാരിയർ ഉണ്ട്.) ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയ വെറും രണ്ടാംതരം ലേവകാരക്കാണ്ട് പാഠപുസ്തകങ്ങൾ നിന്നെന്തിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

ചരിത്രം പരിപ്പിക്കുന്ന രിതി ഒന്നാലോച്ചിച്ചാൽ മതി ഇതിനെക്കാളാക്കുക കഷ്ടമായ രംഗം കാണാൻ. സ്കൂളുകളിലും സർവകലാശാലകളിലും ഇന്നു നമ്മൾ പരിപ്പിക്കുന്ന നമ്മുടെ എല്ലാ ചരിത്രങ്ങളും തന്നെ കോളനി രേണ്ടായിപ്പന്നാരുടെ കാഴ്ചപ്പാട് മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്.

മനോബൈക്കുതങ്ങൾ

നമ്മൾ സമേധയാ ചിന്തിക്കുന്നവരല്ലാതായിത്തീരെന്നു എന്നതാണ് ഈ സമസ്യയുടെ പേര്. കരണ്ടിയിൽ കോതിത്തന്നു വളർത്തുന്നു; തരുന്നത് പലപ്പോഴും സ്വലാൽക്കാരമായിട്ടും. നമ്മുടെ ചിന്തകളിൽ ഏതെന്തൊന്തു തതാല്പര്യം ഇങ്ങനെയുണ്ടായതാണെന്ന് വ്യക്തമായും. ചിലതൊന്നും ചിന്ത ഏന്ന പേരിനുതന്നെ അർഹമല്ല - ചിന്താഭാസമാണ്. സ്വതന്ത്രമായ വിജ്ഞു വിചാരത്തിന് ഏതും ഉട്ടില്ലെന്നും അകുശമിട്ടുന്നു; പ്രത്യേകിച്ചും നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ.

എങ്ങിലും ഇന്ത്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം കലർപ്പിപ്പാത്ത തിരുന്നയായിരുന്നു എന്നു എന്നാൽ പറയുന്നില്ല. ആവശ്യമായ, ഒരു പക്ഷേ അനുപേക്ഷണായിമായ തിരുന്ന എന്നു പറയണാ. ആധുനികലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാനും അത് ഉയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളികൾ ഏറ്റുടക്കാനും ഇന്ത്യയെ അതിന്റെ അലസതയിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കിയെ പറ്റി എന്നു വന്ന പ്രോഫീസി അതിനുവേണ്ടി നിർബന്ധം ചെലുത്താനുള്ള കുറുക്കുവഴി അതായിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറൻ ലോകത്തിൽ നിന്നുള്ള സട്കിയമായ ചിന്താതരം ഗണങ്ങളെ ഇങ്ങനെ ഉൾക്കൊണ്ടത് തീർച്ചയായും ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള തരംഗയെ ഗണ്യമാംവണ്ണം വർധിപ്പിച്ചു. ഇക്കാര്യം പലരും ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ചിലപ്പോൾ ഒരു വിഷയത്തിനു ചികിത്സയായി മറ്റാരു വിഷയം ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നേക്കാം. എന്നാൽ രോഗം

ഭേദമായിക്കഴിഞ്ഞും വിഷദ്വീറി തുടരുന്നതിന് യാതൊരു നൃായീകരണവുമില്ല. ദെഹരൂപവും ഹന്തുയുടെ തനി വിദ്യാഭ്യാസരിൽ ആസുത്രണം ചെയ്യാനും നടപ്പാക്കാനും സ്വാത്രത്രയ്ക്കിനു ശേഷം സാധിച്ചില്ല എന്നത് ആത്മനാശം എന്ന വലിയ ദുരന്നമായിത്തന്നെ കാണണണ്ടുണ്ട്. രാജ്യത്തിന്റെ ആദ്യകാല വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിമാർക്കും അതിലും കുടുതലായി പ്രധാനമന്ത്രിക്കും ആണ് ഹതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം. ആധുനികത എന്ന പ്രസ്ഥാനമോടിക്കുവേണ്ടി ഹന്തുൻ സംസ്കാരത്തെയും പാരമ്പര്യത്തെയും നിന്നിക്കുന്നതിൽ എപ്പോഴും ഉഷാറുകാട്ടിയിരുന്ന ജവഹർലാൽ നെഹർറു സ്വയം ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അസ്ത്രപ്പതിപ്പായിരുന്നു.

ഹന്തുൻ മനസ്സിനെ ദത്തിച്ചുമാക്കുക, അതിനെ ഹന്തുൻ സംസ്കാരത്തിൽ നിന്നു വിഖടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുക, എന്നതിനേക്കാൾ കവിഞ്ഞനിൽക്കുന്ന ദുരന്നമാശം പാശ്വാത്യസ്വാധീനത്തിന് അടിപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്നത്. അടിസ്ഥാനപരമായ സമീപത്തിൽ, ചിന്താരീതിയിൽത്തന്നെ ഗുരുത്വരമായ വൈകല്യമുണ്ടായിപ്പോവുന്നു. തങ്ങളുടെ വ്യക്തവും ധീരവുമായ ചിന്തയിലൂടെ, പതിനേക്കാം നുറ്റാണ്ടുതോടുള്ള പാശ്വാത്യചിന്തകൾ, ക്രിസ്തുമതം സുഷ്ടിച്ച അന്യയുഗത്തിൽനിന്ന് തങ്ങളുടെ നാടിനെ കരകയറ്റി എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. ഈ പരിവർത്തനത്തിനുവേണ്ടി അവർക്കും കുറുക്കുവച്ചികൾ സീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. അവർക്ക് കുർത്തുമുർത്ത ബഹുഭിക ആയുധങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നു. അതിനാൽ നാനാത്വത്തിന്റെയോ സാർവലഭകിട്ടത്തിന്റെയോ സമന്വയത്തിന്റെയോ നന്ദകൾ വികസിപ്പിക്കാൻ അവർക്കു സമയമില്ലാതെവന്നു. ഇപ്പറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു മുതൽ ഹന്തുൻ മനസ്സ് വളർത്തിയെടുത്തിരുന്നു. പാശ്വാത്യരൂപം ചിന്ത തുടക്കം മുതൽ അന്തും വരെ വിഭാഗീയമാശം, സ്വാർമ്മ പ്രേരിതമാശം. ദൈവം ഒരിടത്ത്, സുഷ്ടി മഹറാരിടത്ത്. ഭൂതവസ്തുവും ആത്മാവും അനേവ വിഭിന്നങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ. ഓരോ ഒന്നുകിൽ വിശ്വാസി, അല്ലെങ്കിൽ നിരീശരൻ. ക്രിസ്ത്യാനി, അല്ലെങ്കിൽ പ്രാക്കുതൻ. പഴങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ ആധുനികൾ. വിധിയിൽ വിശ്വാസിക്കുന്നവർ അല്ലെങ്കിൽ വിധിയെ നിരാകരിക്കുന്നവർ. ഒന്നുകിൽ അനുഭവപ്രമാണക്കാരൻ അല്ലെങ്കിൽ യുക്തിപ്രമാണക്കാരൻ - വലതൻ അല്ലെങ്കിൽ ഇടതൻ. ഇങ്ങനെന്നപോവും വ്യക്തമായ തരംതിരിവ്. പതിനായിരക്കണക്കിന് 'ഇസ'ങ്ങളുള്ളതിൽ ചിലതിൽപ്പൊതു പാശ്വാത്യരൂപം ബുദ്ധിക്ക് നിലനില്ക്കാൻ പ്രയാസം. ആദർശവാദം, ധമാതമവാദം, വിധ്യാത്മകവാദം, നിലനില്പായം, അങ്ങനെ പോകുന്ന 'ഇസ'ങ്ങൾ. സത്യത്തിനെ ചെറിയ ചെറിയ അറകളിലാക്കി വെള്ളം കയറാതെ വിഭേദിക്കുപോൾ ഓരോ വിഭാഗവും ഒരു തലനാരിച വാദഗതിയിൽ, ഒരു നേരിയ തത്ത്വചിന്താസ്വന്ധാത്യത്തിൽ

ഒംഗിയായി പേരെഴുതിയൊടിച്ച് മരുബുദ്ധ വിഭാഗത്തിന് വിരുദ്ധമായി പ്രവർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുന്നു.

വിഭാഗീയതയുടെതായ ഈ പാശ്വാത്യരോഗാത്യരത ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിട്ടെത്താളം മാരകമായ ഫലമാണ് ഉണ്ടാക്കിയത്. ഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങൾ സ്വയം ആരു യഥാരേണ്ടോ, ദ്രാവിഡയഥാരേണ്ടോ അതുരം വാക്കിൽനിന്ന് വർഗ്ഗപരമായ അർമ്മതിൽ ഒരിക്കലും കരുതിയിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും അവർ ഈ വിധത്തിൽ വിജേഷിക്കപ്പെട്ടു. തങ്ങൾ ഹിന്ദുക്ക്ലോണെന്നും അവർ ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല - എന്നിട്ടും ഈ പുതിയ പേരിടൽ അവർ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. തങ്ങൾക്കുള്ള ലോക വീക്ഷണാത്മക ഒരു മതം എന്ന് അവർ കരുതിയില്ല. ഈ വാക്കിന് സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ ഒരു പദമില്ല. എന്നാൽ അവർക്ക് ഒരു മതം നൽകപ്പെട്ടു - ഹിന്ദുമതം എന്ന. സംജന വെടിപ്പോടെ അവർക്കുമേൽ ഒടിച്ചു. ഒറ്റ ലേബൽ മതിയായില്ല. സത്യത്തിനെ സമീപിക്കുന്നത് അസംഖ്യം മാർഗ്ഗത്തിലും ദൈവങ്ങളിലും പോന്നു. ഇതിനെന്നയാണ് തെറ്റായിട്ട്, എന്നാൽ സർവസാധാരണമായിട്ട്, സഹിഷ്ണുത എന്നു വിളിച്ചുപോരുന്നത്. എന്നാൽ പടിഞ്ഞാറൻ അരഞ്ഞുവെട്ടത്തിൽനിന്ന് പ്രദയിൽ ഈ സമീപനമോരോന്നും ഓരോ 'ജാതി' ആവുകയാണുണ്ടായത്. അവ തമിൽ പൊരുതുനവധാരണനും വന്നു - ഏതാണ്ട്, കത്തോലിക്കരും ഫ്രോട്ടസ്റ്റുകളും തമിൽക്കലപിക്കുന്നപോലെ! ഹിന്ദുമതത്തെ അങ്ങനെ സൗകര്യപ്രദമായ കൂൺ സാങ്കൊലയി മുറിച്ചുമാറ്റി - വേദമതം, ബ്രാഹ്മണ മതം, ശക്തി, താന്ത്രികം, എന്നിങ്ങനെ. ഇതിനെപ്പറ്റി ഇന്ത്യക്കാർ തന്നെ പൊതുവേ അജന്തരായിരുന്നു. തീർച്ചയായും കഷണിച്ചുണക്കി ഇങ്ങനെ വകതിൽ ചുവയ്ക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അജന്തരായിരുന്നു. ബുദ്ധമതം, ജൈനമതം, സിവംമതം എന്നിവ കേവലം പുതിയ പന്മാവുകളായി മാത്രം കരുതിപ്പോന്നവയാണെങ്കിലും പ്രത്യേക മതങ്ങളായിട്ടാണ് മുട്ടുകൂത്തപ്പെട്ടത്. അങ്ങനെ ചണ്ണലസ്വഭാവികളായ അനേകായിരം കൂട്ടായ്മകളെ പട്ടികയന്നുസരിച്ചു നിരത്തി പ്രത്യേക വിഭാഗങ്ങളാക്കി, സ്ഥിരമായി ഉന്നിം വിച്ച ജാതികളാക്കി, തിരിക്കാൻ ബൈട്ടിഷു ഭരണാധികാരികൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

ആദരണീയനായ ഒരു സമൂഹശാസ്ത്രജ്ഞൻ, ഡോക്ടർ മീനാക്ഷി ജൈയ്സ് ഇങ്ങനെ എഴുതി, "അയവില്ലാത്ത വിവിധ തലങ്ങളിലായി സമൂഹത്തെ വിജേഷിക്കലും അവയുടെ ഉച്ചനീചപദവികളും ബൈട്ടിഷുകാരുടെ ഒരു സൂഫ്ട്ടിയാണെന്ന കാര്യം പൊതുവെ പലർക്കും അറിഞ്ഞുകുടാ. സമൂഹവു വസ്ത്രയുടെ സുകരമായ നടത്തിപ്പിന് പ്രാണബലം ഉണ്ടാക്കുന്ന അനുകൂലന ശേഷിയെ അവർ (ബൈട്ടിഷുകാർ) നശിപ്പിച്ചു. കാനേഷുമാരിക്കണക്കുകൾ ജാതിയമായ വേർത്തിരിവിനെ മുർധയ്ക്കാക്കി ജരാ

വസ്തമയിലെത്തിച്ചു. ജാതികൾ തമിലുള്ള സ്വപർധയകൾ ഇടം നല്കി. വേദത്തിനിവ് അങ്ങനെ ഉറച്ചുവന്നു, ദേശമെന്നാടും തന്നെ, കർമരംഗത്തെ സ്വാടും തന്നെ. ഭാരതീയ സമൂഹവ്യവസ്ഥയിൽ ബോധവാദികൾക്കുള്ള നിർണ്ണായക സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി ഏതു തുറയിലുള്ള ബൈട്ടിഷുകാരനും, അവരുടെ മതപ്രചാരകരും ഭരണകർത്താക്കളും പാരസ്ത്ര പണ്ണിത നാരും ഒക്കെ വേഗത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി. സമൂഹത്തെ തമിൽ കുട്ടി സംയോജിപ്പിക്കാൻ അവർക്ക് സാധിച്ചിരുന്നു. ശിമിലീകരണം ഉന്നംവച്ചു പ്രവർത്തിച്ചവർ അതിനാൽ ബോധവാദികമായും ലക്ഷ്യ മാക്കിയത്. ആ വഴിക്ക് ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തെ അഞ്ചുപ്രായമാക്കി വിജയ ടിപ്പിക്കാമെന്ന് അവർ കരുതി. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ മുസ്ലീം ഭരണാധികാരികളും ഇന്തെ മാർഗ്ഗം തന്നെയാണു ഒക്കെക്കാണ്ടത്. ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തെ അഞ്ചുപ്രായമാക്കൽ, സംസ്കാരത്തെ പുർണ്ണമായി നശിപ്പിക്കൽ എന്നീ രേഖ ജോഡികളും ബൈട്ടിഷുകാർ തുടങ്ങിവച്ചത് നാം ഇനി ചെയ്തുതിന്റെക്കും മുമ്പ് നമുക്കു സ്വന്ധമായിരുന്ന് ധാമാർമ്മത്തെ ഒന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയണം - അതിനുള്ള സമയമാണിത് ("ഇന്ത്യൻ എക്സ്പ്രസ്" 18 & 26 എപ്പ് : 1990)

ദില്ലാഡ്യുമെന്നു പറയുടെ, തങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യത്തെ ഇഷ്യവിധിയം വക്കിതിച്ചു ലേബലാട്ടിച്ചുവച്ചത് ഇന്ത്യക്കാരുടെ ഉപഭോധമനസ്സ് ഒരു നിസ്തർക്കമായ സത്യമായി അംഗീകരിച്ചു. തങ്ങളുടെ വൈദേശിക യജമാന്യാർ തങ്ങളെ അറുത്തുമുറിച്ച് ഓരോനിന്നും നിർവ്വചനം നാശകയിൽ ഉദാസീനതയോടെ സ്വീകരിച്ചു. തങ്ങളുടെതന്നെ പട്ടിഞ്ഞാറൻ ദൃഷ്ടിയിലും കണാൻ അവർ ശീലിച്ചു. പാശ്വാത്യ ചിന്തയിലെ ഒട്ടതാനും നല്ല വശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക, അതിലേറെ വരുന്ന ദ്രുഷ്ട് തളളിക്കേണ്ടുക എന്ന ശ്രമപൂർവ്വമായ ജോഡി ചെയ്യുന്നതിന് അശക്തമാംവണ്ണം ഓരതീയ മനസ്സ് തളളുന്നപോയിരുന്നു. കിട്ടിയതൊക്കെ വിശുദ്ധി. ദഹിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പുതിയ പ്രസ്താനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ആദ്യകാലത്തുണ്ടായ ശ്രമങ്ങൾ - പ്രത്യേകിച്ചും ബൈഹമസമാജം തുടങ്ങിയ നവോത്ഥാന ചലനങ്ങൾ പലതും - കോളിളിക്കമുണ്ടാക്കി എന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രയോജനകരമായി രൂപുന്നു; എന്നാൽ യുറോപ്പൻ മാനദണ്ഡങ്ങളുടെയും നിഗമനങ്ങളുടെയും മുമ്പിൽ മാപ്പേക്ഷിക്കുന്ന വിധത്തിലായിരുന്നു അവർ എടുത്ത നിലപാട്. ഉദാഹരണത്തിന് അവരോടു പറഞ്ഞിരുന്നു - ഹിന്ദുക്കൾ നാനാദേവ വിഗ്രഹാരാധനക്കാരാണെന്ന്. ഇത്തരമൊരു കുറിമാനം അബുദ്ധപ്പണ്ഡാം ശമാഖണ്ണു ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനു പകരം അവർ ചെയ്തത് പിന്നാക്കം തെളിമാറി തങ്ങളുടെ പുതിയതരം ഒരു ഏക ദൈവത്വത്വം - യഹുദ കീസ്ത്യൻ സാമ്പദാധനത്തിൽ, - ഉണ്ടാക്കാൻ ശൈക്ഷകയായിരുന്നു. ഇത്തരമൊരു മനോഭാവത്തിന്റെ അർത്ഥവത്തായ മുഴക്കം നാം ഇഷ്യിട കേട്ടു. നമുടെ സ്വന്തം രാഷ്ട്രപതി തന്നെ, അടുത്തകാലത്തു കേരളത്തിൽ വന്നപോൾ ആരെയോ സന്നോഷിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി പറയാൻ

നിർബന്ധിതനായത് ഓർക്കുക - ആദി ശക്രാചാര്യരുടെ അഭേദത്തെത്തു ഇന്നുമിരുള്ള ഏകദൈവത്വം സ്വാധീനിച്ചിരിക്കാം എന്. ഈത് ബുദ്ധിപരമായ പാപ്പരത്തതിരുൾ്ള മകുടോദാഹരണമാണ്.

അലക്സാഡ്ര സോൾസൈനിത്സൻ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു : പാശ്വാത്യരാജ്യങ്ങൾ, വ്യത്യസ്ത സംസ്കൃതികളെ അളക്കുന്നത് ആ സംസ്കൃതികൾ പാശ്വാത്യസംസ്കാരവുമായി ഏതെമാത്രം അടുത്തു വരുന്നു എന്നു പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടുത്തുവരുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ സംസ്കൃതികളാകെ അറുപിനിതിപ്പുൾ, വെറും അസംഖ്യയം, ഓനിനും കൊള്ളൽരൂതാത്തത്. (24.7.89 ലെ ദെം മാസിക ഇൻഡ്രവ്യു)

ഹിന്ദുസമൂളു ഇന്ത്യക്കാർ ഫലത്തിൽ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുകയാണുണ്ടായത്, തങ്ങൾ അറുപിനിതിപ്പുനും വെറും അസംഖ്യയും ഓനിനും കൊള്ളൽരൂതാത്തവനും ആണെന്ന്. ഇതിൽനിന്ന് മുക്തിനേടാൻ യുറോപ്പിനെത്തെനെ ആശയിക്കണമെന്നും ഉറച്ചു. അവിടത്തെ ജനാധിപത്യത്തിൽ, അവരുടെ മതേതരത്താത്തിൽ, പ്രതീക്ഷയർപ്പിക്കാൻ നിർബന്ധിതനായ ഇന്ത്യക്കാരൻ ആ സ്വന്വദായം യാദ്ഗികമായി ഇങ്ങനോട് ഇരുക്കുമതി ചെയ്താൽ ഇവിടെ നാശത്തിരുൾ്ള ചുടലനുതമാവും എന്നു എല്ലാ മുന്നറയിപ്പുകളേയും അവഗണിച്ചു. ഇതേക്കാൾ പരിതാപകരം - സ്വന്നം പാരമ്പര്യത്തെ കരിതേച്ചുകാണിക്കാൻ അവർ തങ്ങളിൽ മതാർച്ച. ഇന്നു പോലും ഒരു പാശ്വാത്യ പത്രപ്രവർത്തകനോ പ്രോഫസറോ "ജാതി" "സതി" "ഹിന്ദു-മഹാകവാദം" (ഹിന്ദുമതത്തിരുൾ്ള മഹാകവിഖാനം എന്നെന്ന് അധാരോടു ചോദിക്കാൻ എനിക്കു തോന്നുന്നു) എന്നാക്കെ പറയുന്നോൾ അധാരോട് ആശയേയും ആശയേയും കാട്ടി നേന്ത്രത്തിക്കുന്ന ഒരു പാട ഇന്ത്യൻ ബുദ്ധിജീവികളെ നമുക്കുകാണാം. അവരുടെ പാശ്വാത്യസമൂഹത്തിലെ മാരകമായ ടേംഗങ്ങളുടെ നേർക്ക് തങ്ങളുടെ കണ്ണട യക്കുന്നു. തൊല്ലാറുകൊല്ലം മുമ്പുതെനെ ശ്രീ അരവിന്ദൻ നിരീക്ഷിച്ചു : "യുറോപ്പൻ ധാരണകൾക്കു വിരുദ്ധമായ ഏതു കാര്യവും ഏത് ആശയവും അസംഖ്യസമായിട്ടു മാത്രമേ, ഉപദ്രവകാർഡിയായ ഹീനകാരുമായിട്ടു മാത്രമേ, വിനാശലക്ഷണമായിട്ടു മാത്രമേ, യുറോപ്പുകാർ കരുതുകയുംല്ല. യുറോപ്പിൽ കീർത്തിക്കപ്പെടുന്നതും അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്നതും എന്നായാലും അതോക്കെ പ്രചോദനകരവും യുക്തിദ്വവും ആണെന്നും." ("ഭാരതത്തിരുൾ്ള പുനർജനനം" പേ. 61)

ഇതിരുൾ്ള ഫലമായി 'ആധുനിക'രായ പല ഇന്ത്യക്കാരും - (ഞാൻ തെനെ അവർ പറയുന്നതു കെട്ടിട്ടുണ്ട്) നമ്മുടെ സ്വാമിമാരിൽ ചിലർപ്പോലും - അവർക്ക് പാശ്വാത്യഗിംഗ്രേജെങ്കിൽ പ്രത്യേകിച്ചും - തങ്ങൾ 'ഹിന്ദുകളല്ല' എന്നു പറയും. അങ്ങെനെ പറയുന്നതിൽ അവർ അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു. ഇതോരു ഫാഷൻ എന്ന നിലയിൽ തുടങ്ങിയത്

കഴിഞ്ഞ നുറ്റാണ്ടിൽ കേശവ് ചട്ടമെന്ന് ആയിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് അവർ അർമ്മമാക്കുന്നത് എന്തും ഏതും, പ്രത്യേകിച്ച് പാശ്വാത്യമായ എന്തും ഏതും, അനുഭവിച്ചുകൊടുക്കാൻ തങ്ങൾ തയ്യാറാണെന്നും അതിനാൽ അവരുടെ വിശാലമനസ്കത അവരെ ഹിന്ദുവായി തുടരാൻ അനുഭവിക്കുന്നില്ല എന്നും ആകുന്നു. അതിന്റെ ധമാർത്ഥ രൂപത്തിൽ ഹിന്ദുമതം സനാതനധർമ്മം ആണെന്നും ഈ ധർമ്മം പ്രപഞ്ചത്തോളം തന്നെ വിശാലമാക്കയാൽ ഏതു പന്മാവിനെന്നും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നും ഉള്ള സത്യത്തെ ഇക്കുട്ടർ മറന്നു കളയുന്നു. ഏതു പന്മാവിനെന്നും എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് പന്മാവുതനെന്നയാവണമെന്നും സെമറിക് മതങ്ങളിലെപ്പോലെ ആവരുതനെന്നും മാത്രമെയുള്ളൂ. മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളെ അംഗീകരിക്കാത്ത ഒറ്റ മാർഗ്ഗമാണാല്ലോ സെമറിക് മതത്തിന്റെ ഏതിരെ നീന്തിയ ഒരാളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർഭീകരിക്കായ വാക്കുകൾ:

"ഹിന്ദു എന്നും ഹിന്ദുമതം എന്നും ഉള്ള വാക്കിന് സ്ഥിരമായി ഒരു കറ പുരണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. തങ്ങളുടെ രക്തവും വിയർപ്പും നല്കി, തങ്ങളുടെ കണ്ണീരിലുടെ, കോടിക്കണക്കിനു ഹിന്ദുകാർഷി ആരെ ചയാക്കെയാണോ അധികാരത്തിന്റെയും അന്ത്യീന്റെയും ശിൽശൂംഗത്തിലേക്കുയർത്തിയത്, അതെ ഉൽഖ്യംവർഗത്തിന്റെ നാവിൽനിന്നുതനെ ഹിന്ദു എന്ന വാക് അവഹേളനമനോണം കേൾക്കേണ്ടിവരുന്നു". (ഹിന്ദുയിസം ടുഡേ റിപ്പോർട്ട് - ഓഫീസ് 1998)

പാശ്വാത്യാധിനിവേശത്തിന്റെ രണ്ടുനുറ്റാണ്ടത്തെ സാഭാരിക പരിണാമം, ഇന്ത്യൻ മനസ്സിലുണ്ടാക്കിയത്, ഈ വ്യമയാണ്.

ഭാവിയിലേക്ക്

ഈ ഇരുളണ്ട ഇടവേളയുടെ ആന്തരാശ്മം ശ്രീ അരവിംബൻ ഇങ്ങനെ സംകേഷപിച്ചിരിക്കുന്നു:

"ഭാരതത്തിന്റെ ചെതന്യവും ആദർശങ്ങളും ഒരു മുശയ്‌ക്കുള്ളിൽ ഒതുക്കിവച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് വന്നുകൂടിയത്. ഈ മുശ അതീവസുന്ദരമാണ്; എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭാവി സകല്പത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ വയ്ക്കാതിവിധം നേരിത്തതും മെലിഞ്ഞതുമാണ്. ഇങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ഈ മുശയെ പൊട്ടിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആദർശം തല്കാലഭ്യതയ്ക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടില്ലോ, നിയന്ത്രണവും പരിമിതിയും ഈല്ലാതെ അതിനെ പിന്നീടു വീണ്ടെടുക്കുവാൻ കഴിയണം" ("ഭാരതത്തിന്റെ പുനർജനനം" പേ. 61)

ഭാരതത്തിന്റെ അ പഴയ മുൻ പൊട്ടുകയാണ് എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. പകരം ഉണ്ടാവുന്നത് എന്നതാണ് ചോദ്യം. ഒരു പുനരുത്ഥാനത്തിന്റെയും, ബഹുഖിക സാംസ്കാരിക അപചയത്തിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷപ്പെടലിന്റെയും ആശാവഹമായ, 'ശുഭാദർക്കേ'മായ, ലക്ഷ സാങ്കൾ അധികമയിക്കുന്ന വ്യക്തമാവുകയാണ്. ഈ പ്രതീക്ഷ നിറവേറ്റ പ്പെടുന്നതിനെപ്പറ്റി അറിയാൻ ബുദ്ധിമിശ്രയലത്തിന്റെതിലും അശായമായ തലത്തിലേയ്ക്ക് നാം എത്തേണ്ടതുണ്ട് എന്നാണ് എനിക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഭാരതത്തിനെ സഹസ്രാബദാജായി നിലനിർത്തിപ്പോന്ന അക്ഷയമായ ശക്തിസ്രോതസ്സിനെ നാം ആശ്രയിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. വിവേകാനന്ദസാമി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞുവള്ളോ 'ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ മാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതി - ബാക്കി കാര്യങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി നടന്നു കൊള്ളും' എന്ന്.

അപ്പോൾ മാത്രമേ സ്വന്നമായ അനുകൂലന വൈദിവവും മാനസിക സ്വാതന്ത്ര്യവും നമുക്കു വീണ്ടെടുക്കുവാൻ കഴിയു; പാശ്ചാത്യരാജ്യ തത്യയും ഇന്ത്യയെയും ഒരേപോലെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ - ഭൂതഭാവികക്കളും പോലെ പരിശോധനയ്ക്കു വിധേയമാക്കാൻ - നമ്മൾ പറിക്കു; വളർന്നു മുറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തമസ്സിന്റെയിടയ്ക്ക് നമുക്കുസാധ്യമായ ഒരേയാരു പ്രകാശക്രേം ഉജലിപ്പിക്കാനും വിവേകം വീണ്ടെടുക്കാനും നമുക്കു സാധിക്കു.

ഒരിക്കൽകൂടി ശ്രീ അരവിന്ദന ഉള്ളതിക്കെട്ട്: "യാതൊരിടത്തുനിന്നും, ഒരു കാരണവശാലും, വെറും വിശ്വാസത്തിന്റെ പേരിൽ നന്നാം തന്നെ സ്വീകരിക്കുകയില്ല എന്ന നിലപാടിൽ നിന്നുവേണ്ടം നമുക്കു തുടങ്ങാൻ. ഏതിനേയും കൃത്യമായി പരിശോധിച്ച് നമ്മുടെ സ്വന്നം നിഗമനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയാണു വേണ്ടത്. ഇതിലൂടെ നാം ഇന്ത്യക്കാരല്ലാതാവു മെന്നോ ഹിന്ദുമതത്തെ ഉപേക്ഷപ്പേണ്ടെങ്കിൽ അപകടാവസ്ഥയിലേയ്ക്കു വഴുതിവിഴുമെന്നോ ലേശവും പേടിക്കേണ്ടോ. ഭാരതത്തിന് ഒരിക്കലും അഭാരതീയമാക്കാൻ; ഹിന്ദുമതത്തിന് അപാരിഷുവാകാനും സാധ്യമല്ല. നാം സ്വന്നമായും നമ്മുടെ അസ്മിതയിൽത്തന്നെ ഉറച്ചു നില്ക്കേണ്ടും. നമുക്കുവേണ്ടി ചിന്തിക്കാൻ നാം യുറോപ്പിനെ അനുവദിക്കുമ്പോഴാണ് ഇന്ത്യ അപകടത്തിലാവുന്നത്, യുറോപ്പിന്റെ നിർമ്മകവും വകുത്ത വികുതവും ആയ ഒരു അനുകരണപ്പതിപ്പ് എന്ന അപകടാവസ്ഥയിലേക്കു തെന്നിവിഴുന്നത്" ("ഭാരതത്തിന്റെ പുനർ ജനനം" പേ. 88)

ഒരു പുതിയ ശരിരത്തിൽ ഭാരതത്തിന്റെ പ്രതിഭയെ വീണ്ടെടുക്കുക എന്ന മഹാകൃത്യമാണ് ഇന്ന് ഭാരതത്തെ അഭിമുഖിക്കാനും. ഇത് ഭാരതത്തിനു വേണ്ടി മാത്രം ഭാരതം ചെയ്യേണ്ടുണ്ട് കാരുമല്ല. ലോക

തിനു വേണ്ടിയുള്ള ധർമ്മമാണ്. കാരണം, പാശ്ചാത്യലോകം ഈന്ന് അതിക്രമിച്ച തന്നെ ആന്റരമായ പൊള്ളുത്തരത്തിലേയ്ക്ക് വലിച്ചട്ടുകൾപ്പെട്ടുകയാണ്. മനുഷ്യൻ്റെ ഈ ഉന്നാദാവസ്ഥയ്ക്ക് അങ്ങേപ്പറ്റിതെങ്ക് അനീ മമായ അഭ്യർത്ഥിനുവേണ്ടി അനേകിക്കുന്ന ഏതാനും ചിന്തകരാർ ഉണ്ടെന്നു പറയാനുള്ളൂ. "യുറോപ്പ് നാശോന്നുവമാണ്, അവിടത്തുകാർ ആത്മഹന്താക്കലാണ്" എന്ന് 1936ൽ ആദ്ദേഹം മാർഗ്ഗരോക്സ്, എഫ്‌റൂവി നോടു പറഞ്ഞു. 1960കൾ വരെ നേഹർവിനെ പല പ്രാവശ്യം കണ്ണ് ഇന്നാത്തത ലോകത്ത് ഇന്ത്യയുടെ ആത്മീയദർശനത്തിന്റെ പ്രസക്തി മന മൂലിലാക്കിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം വൃഥാ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ യാണ് ചിന്തിച്ചത്.

ക്രിസ്തുമതക്കാരനായാലും നിരീശരവാദിയായാലും പാശ്ചാത്യ ലോകത്തിലെ ഒരാൾക്ക് അടിസ്ഥാനപരമായി വ്യക്തമായിട്ടുള്ള സത്യം മരണം ആകുന്നു. അതിനുകൊടുക്കുന്ന അർത്ഥം എന്തുതന്നെയായാലും അതാണ് അവർക്കു പ്രധാനം. എന്നാൽ അടിസ്ഥാനപരമായി ഭാരത തിനു വ്യക്തമായിട്ടുള്ള സത്യം ജീവിതത്തിന്റെയും കാലത്തിന്റെയും അനന്തരയാണ്. ഈ അനന്തരയെ ആർക്കാണു കൊല്ലാൻ കഴിയുക?

("ആൻഡി മെമ്മയേഴ്സ്" - പാരിസ്, ഗാലിമാഡ് 1967 പേ. 339)

ഈ ദർശനത്തിന്റെ പ്രമുഖഭാവങ്ങൾ പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റിയും നമ്മളെ പ്രറ്റിയും ഉള്ള അശായമായ അവബോധമാണ്. വസ്തുവും ആത്മാവും തമിലുള്ള ഈ ബന്ധമാണ് ഈന്ന് ലോകത്തിന് ആവശ്യം. ഈത് തത്ത്വം ശാസ്ത്രമല്ല. ഒരു പ്രായോഗിക സമീപനം മാത്രം. സിസ്യൂട്ടടസാസ്കാരം മുതൽ മഹരൂകാലം വരെയുള്ള ആ പുരാണിക ചരിത്രം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട് ഭാതികവും ആത്മീയവും ആയ വികാസങ്ങൾ എങ്ങനെ പൊരുത്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പോകാം എന്ന്. ഈ മാർഗ്ഗം ഭാരതത്തിനു മാത്രമേ കാട്ടിത്തരാനാകു. അനന്തരപ്പോലെ ഇന്നും. സമുഹം നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ ഇതിൽ ഒന്ന് മറ്റേതിന് അനുപരുക്കമാവണം. പാശ്ചാത്യർ അത്യന്തികമായി മരണത്തിൽ മാത്രം വിശ്വസിക്കുന്നതിനാൽ അവർ മനുഷ്യനെ നശിപ്പിക്കുകയും ഭൂമിയെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭാരതം ആത്യന്തികമായി അനേകിച്ചുചൂത് ജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യം മാത്രമായതിനാൽ, ഭൂമിയുടെയും മനുഷ്യനുശപ്പേടയുള്ള സർവ്വചരാചരണ ജൂഡയും ദൈവികത്വം വീണ്ടെടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതിനുള്ള കഴിവാണ് ഭാരതം നേടിയത്. കഴിഞ്ഞ ശതകത്തിൽ ഒരു ഫ്രഞ്ചുചരിത്ര കാരൻ, മിച്ച് ലെറ്റ്, ഇങ്ങനെ അതഭൂതപ്പെട്ട്:

"ഞങ്ങളുടെ പാശ്ചാത്യനാട്ടിൽ പരിശുശ്കവും നിർവ്വീര്യവും ആയ മനസ്സുള്ളവർ പോലും പ്രകൃതിയുടെ മുമ്പിൽ സ്വന്തം വിരും പ്രവൃം കവനക്കുമെണ്ടി

പനം ചെയ്യും; ഏറ്റവും സമ്പന്നവും സൃഷ്ടിപരമായ സിഡിനേടിയതും ആയ ഒരു ഭാരതീയ പ്രതിഭയാകരട്ട് ചെറുതേത് വലുതേത് എന്നു വേർത്തി റിക്കാതെ സാർവലഹകികമായ സാഹോദര്യത്വത്വ ഉദാരതയോടെ ആലിം ഗനം ചെയ്യുന്നു - എല്ലാ ആത്മാവിശ്വയും ഏകുദ്ധത്വത്വരെ ! "

ഈ ഇന്ത്യൻ പ്രതിഭ പാശ്വത്യലോകത്വത്വകൾ ഇന്നു പതുക്കെ വ്യാപ റിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അവിടെ പുതിയ സമീപനത്വത്വ, അശാധനിരീ ക്ഷണാത്വത്വ, ഉത്തരജിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മാറ്റം വരുത്താനുള്ള ശക്തിമാത്രം വ്യാപരിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു പക്ഷേ അധിനിവേശത്വരംഗം ഇനി ഗതി തിരിഞ്ഞു ആകും എന്നു വന്നൊക്കാം. അത് അക്കമമാർഗ്ഗത്വത്വം ദയില്ലതാനും.

എപ്പീൽ 1941ൽ റവീന്ദ്രനാഥഡാഗുർ, തന്റെ മരണാത്തിന് മുന്നുമാസം മുമ്പ്, പ്രകടിപ്പിച്ച ആദ്ധ്യാത്മിക ഒരുവേഴ്ത നിറവേറ്റപ്പെടാം:

"പാശ്വാത്യരുടെ മനസ്സിൽ പൊതുവായിട്ട് ഉറങ്ങിക്കിടന്ന അക്കമാ സക്തി, അവസാനമായി സ്വയം ഉണ്ടാകയും മനുഷ്യാത്മാവിനെത്തന്നെന്ന നിഗഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു."

"ഞാനൊരു കാലത്വത്വ യരിച്ചത് പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഉറവ യുറോപ്പിന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് ഒഴുകുമെന്നായിരുന്നു. ഇന്ന്, ലോകത്തോടു ഞാൻ യാത്ര പറയാറാവും ബോർഡ്, ആ വിശ്വാസം അംഗേ വേരുപോയിരി കുന്നു."

"ഇന്നു ഞാൻ ജീവിക്കുന്നത് രക്ഷകൾ വരുന്നു എന വിശ്വാസത്തി ലാണ്. അവൻ ജനിക്കുന്നത് നമ്മുടെയിടയിൽത്തന്നെ - ഈ ഭാരിദ്വീപി ഡിതമായ ചെറുപ്പുരകൾ നിറഞ്ഞ ഇന്ത്യയിൽനിന്ന്. അവൻ കൊണ്ടുവരുന്ന പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ദിവ്യസന്ദേശം കേൾക്കാൻ ഞാൻ കാത്തി തിക്കും. ആ പ്രഭാതം ഈ ദിക്കിൽ നിന്നാവും ഒരുപക്ഷേ ഉണ്ടാവുക. സുര്യൻ ഉഡിക്കുന്ന കിഴക്കുഭിക്കിൽനിന്ന്" ("ശൈക്ഷണികൾ ഇൻ സിവിലി സേഷൻ" പേ. 22)

മലയാള വിവർത്തനം : പി. നാരായണകുറുപ്പ്

ഇവിടെ പരാമുഖ്യമായ 'ഭാരതത്വിന്റെ പുനർജ്ജനനം' ഹിൽ, മലയാളം, തെലുങ്ക്, കുറയ റേഖകളിലുമുണ്ട്. മീരാ, അദിതി, 62 ശ്രീരംഗാ, 2nd മെത്തൻ, 1st കേകാസ്, ടി.കെ. ലേ ഒറ്റ്, സരസ്വതിപുരം, മെമസുരി - 570009

ദാലിയ രവികോവിച്ച്

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

ഹംഗേരി കവിതാൻ ദാലിയ രവികോവിച്ച് (Dahlia Ravi Kovitch). എൽ അവിവിഞ്ജ് പ്രാന്തപ്രദേശത്തു കിടക്കുന്ന രെത് ഗൻ (Ramat Gan) ഫീന സ്ഥലത്ത്, 1936ൽ ദാലിയ ജനിച്ചു. ജറുസലേമിലെ ഹീബ്രോ യൂദി വേഴ്സിറ്റിലായിരുന്നു അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം. അഖ്യാപികയും പത്ര പ്രവർത്തകയുമായി ജോലി ചെയ്തു. സാഹിത്യത്തിൽ അവരുടെ വിഹാരംഗം, കവിതകൾ, നോവൽ, ബാലസാഹിത്യം എന്നീ മേഖലകളിൽ പരന്നു കിടക്കുന്നു.

നിരവധി സമാഹാരങ്ങളിലായി ദാലിയയുടെ കവിതകൾ സമാഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹംഗേരിൽ ഒട്ടേറെ സാഹിത്യപുരസ്കാരങ്ങളും അവ നേടിയിട്ടുണ്ട്. മഹലികമായ ഭാവാത്മകതയാണ് അവരുടെ കവിതകളുടെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവം. ചില പ്ലോൾ സ്വപ്നിലങ്ങളുമാവും അവ. കാലം ചെന്നാറെ, അവരുടെ കവിതകൾ, ഭാഷയിലും ഭാവത്തിലും കുടുതൽ കുടുതൽ ശ്രാമ്യ സ്വഭാവം വരിച്ചു. ആദ്യകാല കവിതകളിലെ പരിമുറുക്കത്തിനും, പിന്നീട് ഏഷ്മയിലും വരുന്നതായിക്കാണാം. പല പ്ലോഴും വിഭ്രാമകങ്ങളായ വെളിപാടുകളായി, തീവ്രതയോടെ അവർ പ്രതീക അഭ്യർഥ കൊരുതെത്തടക്കുന്നു. ഈ ശശ്രദ്ധിവിശ്വാസം അവരുടെ കവിതകൾക്ക് വ്യതിരിക്തത നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലബനൻ ആക്രമണം നടന്നത് 1982ൽ. യുദ്ധക്കെടുത്തിക്കളുറിച്ച്, ലബനൻ ആക്രമണത്തിന്റെ പേശാചികതകളുറിച്ച്, ബലാത്കാരങ്ങളും മർദ്ദനങ്ങളുറിച്ച്, പീഡാനുഭവങ്ങളുറിച്ച്, അമർഷങ്ങളുറിച്ച് എല്ലാം ഉറക്കപ്പാടാൻ തുടങ്ങി ഹംഗേരി കവികൾ. ഈ കവിസംഘത്തിൽ ദാലിയയുമണായിരുന്നു. പ്രതി-യുദ്ധകവിതകൾ (Anti-war Poems)കൾ, സാധാരണഗതിയിൽ, ദീർഘായുള്ളില്ല - അവയ്ക്ക് പട്ടാട്ടുകളുടെ നിലവാരമെ കാണു. എന്നാൽ, യുദ്ധത്തിൽ പൊരിഞ്ഞ ദുരന്തം ഒരു നിമിത്തമായെടുക്കുകയും അതിനെ മനുഷ്യമഹാ ദുരന്തത്തിലേയ്ക്കെന്നായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നോൾ ആ കവിതകാലംതെ കടന്നുനില്ക്കുന്നു. ഈ വകുപ്പിൽപ്പെട്ടതാവുന്ന കവിതയാണ് ദാലിയയുടെ 'താഴ്ന്നു ചുറ്റിപ്പറക്കൽ' - ("Hovering at a low altitude"). മൺതുമുടിയ ഒരു മലയിടുക്കിൽ വെച്ച് ഒരു ഇടയകന്നുക പട്ടാട്ടക്കാരൻ്റെ ബലാത്കാരത്തിനിരയാകുന്നതാണ് സംഭവം. പദങ്ങളിലും അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ചിത്രം ഇഴപേരിത്തടക്കുന്നതിൽ കവി കാണിച്ചി

ടുള്ള നെനപുണി ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. വാക്കുകളുടെ ധനനശക്തി പരമാ വധി ചൂഷണം ചെയ്യാൻ കവിക്കു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'അവളുടെ രൈകകൾക്കു പിനിലെ ഹിമാഭിഹതി' (Frost life on the back of her hand) അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒറവൻ, ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രം. ബലാർഡം ഗതിരേൾ മുഗ്ഗീയതയും പെശാചികതയുമൊക്കെ വിശദികരിച്ചേയ്ക്കു മെന്ന് ദേപ്പെടുന്ന വായനക്കാരനോട്, 'വിശദികരിക്കേണ്ടതില്ല' ("No need to Elaborate") എന്നാണ് കവി പറയുന്നത്. പക്ഷേ, അങ്ങനെ നിസ്സംഗത നടിക്കാമോ?

"എനിക്ക് സ്ഥലം വിടാം;
ഇങ്ങനെ പറയുകയും ചെയ്യാം:
ഞാനോന്നും കണ്ടിട്ടില്ല."

എന്നെന്നുതിയതിനെത്തുടർന്നുള്ള ഭീകര ചിത്രം:

"ആ പെൺകുട്ടി,
കലപ്പാട്ടുപോലെ വരണ്ട അവളുടെ അണ്ണാക്ക്,
ആ കണ്ണുകൾ തുറിക്കുന്നു."

വാക്കുകളിൽ വ്യക്തമായി വിശദികരിക്കാതെ സംഭവത്തിലെ പെശാ ചികത വായനക്കാരിൽ ആണ്ടുതരിയ്ക്കുന്ന ഇള കലാരേനപുണി പ്രശം സന്നിധിയാണ്. രൈകയേറ്റത്തിരേൾ ഭാരുണ ചിത്രം ഏറെ നിസ്സംഗതയോ ദെയാണ് കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നത് എന്നതും കാണാതിരുന്നു കുടാ. ഇള ക്രൈറ്റും, പേടിസ്വപ്നംപോലെ നമ്മ വേട്യാടിക്കാണഡിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഭാലിയ രവികോവിച്ചിരേൾ പ്രമുഖ രചനകളിൽ ഒന്നാണ് "Hovering at a low altitude"!

“സ്ത്രീക്കിരേൾ വീട്ടിൽ കവർച്ചു”, “പുഞ്ചകൾ”, “ആനവാൻ”,
“കോഴിക്കോട്” തുടങ്ങി എൻവിയുടെ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ
ഇരുപതിൽപ്പരം കവിതകളുടെ സമാഹാരം -

“പുഞ്ചകൾ”

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ

വില: 30.00

പ്രസാധനം :

മാതൃഭൂമി, കോഴിക്കോട്

സമാഹാരണം നിർവ്വഹിച്ചത് :

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകട്ടീസ്

HOVERING AT A LOW ALTITUDE

DAHLIA RAVIKOVITCH

I am not here.

I am on those raggy eastern hills
streaked with ice,
where grass doesn't grow
and a wide shadow lies over the slope.
A shepherd girl appears
from an invisible tent,
leading a herd of black goats to pasture.
She won't live out the day,
that girl.

I am not here.

From the deep mountain gorge
a red globe floats up,
not yet a sun.
A patch of frost, reddish, inflamed,
flickers inside the gorge.

The girl gets up early to go to the pasture.
She doesn't walk with neck outstretched
and wanton glances.
She doesn't ask, whence cometh my help.

I am not here.

I've been in the mountains many days now.
The light will not burn me, the frost
won't touch me.
Why be astonished now?
I've seen worse things in my life.

I gather my skirt and hover
very close to the ground.
What is she thinking, that girl?
Wild to look at, unwashed.

For a moment she crouches down,
her cheeks flushed,
frostbite on the back of her hands.
She seems distracted, but no,
she's alert.

She still has a few hours left.
But that's not what I'm thinking about.
My thoughts cushion me gently, comfortably.
I've found a very simple method,
not with my feet on the ground, and not flying—
hovering
at a low altitude.

Then at noon,
many hours after sunrise,
that man goes up the mountain.
He looks innocent enough.

The girl is right there,
no one else around.
And if she runs for cover, or cries out—
there's no place to hide in the mountains.

I am not here.
I'm above those jagged mountain ranges
in the farthest reaches of the east.
No need to elaborate.
With one strong push I can hover and whirl around
with the speed of the wind.
I can get away and say to myself:
I haven't seen a thing.
And the girl, her palate is dry as a potsherd,
her eyes bulge,
when that hand closes over her hair, grasping it
without a shred of pity.

Translated from the Hebrew by Chana Bloch and Ariel Bloch

യാത്രാമോഴി

മുസ്തക്കാ കമാൽ

പൊടുനന്നവ സഭാതലം ശബ്ദമുഖരിതമായി. മുൻകിരയിൽ ഉറക്കം തുണിയിരുന്ന മദ്യവയസ്കൾ ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് ഉറക്ക ചോദിച്ചു.

‘ഈ പാതിരാനേരത് എത്ത് പണ്ഡാരാ അവിട?’

‘നാശം’ അയാൾ പിന്നയും പിന്നയും പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

നാടകത്തിരെ ഒഴുമാക്കണമായി ബഹുശ്രദ്ധരായ കാണികൾ കാരുമ റിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

നായകൻ ഉറക്ക ഉറക്ക ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു ഹൃദയസ്തംഭന താൽ മരിക്കുന്ന രംഗം.

അഭിനയജീവിതത്തിലെ അന്വയരമുണ്ടിത്തോ.

നടന്നും നാടകസംഖിയായകുമായ ഉള്ളാനാടിക്കാരൻ സാവധാനം മെക്കിനട്ടുതേക്ക് നീങ്ങിനിന് വിരയാർന്ന സ്വരത്തിൽ കാണികളോ കായി പറഞ്ഞു.

കലാപ്രേമികളായ സുഹൃത്തുക്കെള്ള, എങ്ങളുടെ ഏല്ലാമായ ബാലേ ട്രൻ എന്നെന്നുകുമായി നഷ്ടപ്പെട്ട വിവരം എങ്ങൾ വ്യസനസമേതം അറിയിക്കുന്നു.

നിയുഖ്യതയെ കീറിമുറിച്ച് കുവലിന്റെ അപശുദ്ധികളുയർന്നു.

‘നായിരെ മകൾ, കിടന്ന് കുവാൻ കണ്ണ നേരം’ രാമൻകുട്ടിയുടെ മനസ്സിൽ അമർഷം നുരത്തുപോന്നി.

‘കുണ്ണേത ഓധിയൻസ് എഗ്രണ്ടീവിംഗാകാതെ നോക്കേണ്ടത് നമ്മളാ’ ചട്ടശേഖരൻ സതസിഖമായ ഗൗരവത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘കാണികളുടെ സജീവമായ പ്രതികരണം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടുത്തുണ്ട്’ മോഹൻഡാസ് പറഞ്ഞു.

‘പോടാ.... ഒരു ശർദ്ദുഭഗ്യിരിവാണം’ രാമൻകുട്ടി രോഷം പുണ്ഡു.

നിങ്ങള് കെടന്ന് സഹജം വെച്ചിട്ട് വല്ല കാര്യംണ്ണോ? ചട്ടശേഖരൻ അനുനയസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ഉള്ളാനാടിക്കാരൻ വീണകും മെക്കിലുടെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘ദയവുചെയ്ത് കാണികൾ ശാന്തരായിരിക്കണാം.... നാടകത്തിരെ രണ്ണം ഭാഗം അവതരിപ്പിക്കാനാവാത്തതിൽ എങ്ങൻക് അതിയായ വേദ മുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ സഹായസഹകരണങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.’

‘പു, എന്തിനാ സകായം.... നിന്റെ ഒരു പരീക്ഷണ നാടകം.... ഒടു കൈത്തെ പരീക്ഷണമാണോടാ തുൽ? ശിവക്ലാൽ ഉള്ളാനാടിക്കാരനോട് കയർത്തു.

‘ആടരിയുമോ അങ്ങാടി വാണിം?’ രാമൻകുട്ടി നേരെ ചൊരു കാര്യം പറഞ്ഞു.

‘എടാ നീരെയാക്കു അന്ന് ഇത്രേം പോന്ന കൊച്ചു.... എന്നും വർക്കി സ്ഥാറും....’ ശിവക്ലാൽ ഗതകാല സ്മൃതികളിൽ മുണ്ടി.....

‘മതിയേ പഴംപുരാണം’ രാമൻകുട്ടി കാതകച്ചു പിടിച്ചു.

‘ഇതോടെ നാലുമത്തെ നാടകമാ പൊളിഞ്ഞത്.... നിന്നക്കരോടാ ഇങ്ങന്നുയേൽ എൻ തെണ്ടിപ്പോവും എൻ്റീശരം....’ ശിവക്ലാൽ നിസ്സഹാ യന്നായി സകടമുണ്ടാർത്തി.

‘സാറേ, തെണ്ടിപ്പോയാലും നാടകം കളിക്കണം’ ശിവരാമൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

‘നാട്ടുകാരെ ഉത്സോധിപ്പിക്കാൻ, അല്ലോടാ?’ ശിവക്ലാൽ ചുടായി.

‘സംയമമം പാലിക്കണം സാറേ’ കൃഷ്ണപ്രസാദ് പറഞ്ഞു.

‘രോഗിയാണെന്നാറിയാത്തവരും കുട്ടതിലുണ്ട്.’ ഉഖാന്താടിക്കാരൻ കുട്ടിച്ചേര്ത്തു.

‘രോഗിലിറങ്കി നടക്കാൻ വയ്ക്കാണോയത് നിന്നെപ്പോലുള്ള രോഗികൾ കാരണമാ.... നിന്റെയെയാക്കു നാടകപ്രേമം നടപ്പിരാന്താണെന്ന് അറിയാത്തിട്ടോ’ ശിവക്ലാൽ പറഞ്ഞു.

‘സാറേ, ക്ഷമയുള്ളവരെ സ്വർഗ്ഗപ്രവേശം സുവകരമാവുമെന്നാ രൈവ വചനം’ മോഹൻദാസ് അവസരത്തിനൊന്നുയർന്നു.

‘എടാ നിന്റെ സുവിശേഷം പറിച്ചില്ല എന്നോട് വേണ്ട’ ശിവക്ലാലിന്റെ മുഖം ചുവന്നുതുടങ്കു. കണ്ണുകളിൽ തീ നിരഞ്ഞു. നാടകക്കവനിയുടെ നടത്തിപ്പ് നഷ്ടത്തിലാണെന്ന് നാലാൾ കേൾക്കേ വിളിച്ചു കുവന്നുമെന്ന നിർബന്ധംബുദ്ധി ഒരോഴിയാബാധായി അയാളുടെ മനസ്സിനെ ആവേശിച്ചത് ഇന്നോ ഇന്നലെയോ അല്ല.

‘ഇങ്ങനെയും ഒരു ദുരന്തം’ ഉഖാന്താടിക്കാരൻ പരേതാന്മാവിനെ കുറിച്ചോര്ത്തു ദുഃഖിച്ചു.

‘അരങ്ങാത്ത ആളു ചാവാന് വെച്ചാ പിന്നെന്തു കുന്തമാ?’ ശിവക്ലാൽ ചോദിച്ചു.

ഉഖാന്താടിക്കാരൻ ഉത്തരം മുട്ടി. മനസ്സ് പരലോകത്തേക്ക് പായുന്നു. ധ്യാനനിമശനനായി നിൽക്കു മറുപടി നാവിന്ത്യവിലെത്തി.

‘റിമോട്ട് കൺട്രോൾ ടെക്നോളജി’

‘എന്ന വെച്ചാ?’ ശിവക്ലാൽ അക്ഷരമറിയാത്തവനെപ്പോലെ പകച്ച നിന്നു.

‘ഒരുനിശ്ചയമില്ലയെയാനിന്നും’ ഉഖാന്താടിക്കാരൻ പദ്ധരുപത്തിൽ പ്രതികരിച്ചു.

‘എന്താന് വെച്ചാ... തെളിച്ചു പറ ആശാനേ?’

‘ജീവാന്മാവും പരമാന്മാവും ലഭിച്ചോന്നാകുന്ന നിമിഷം... മനുഖൻക്കും കവനക്കുമുണ്ടി’

എന്നും പ്രകൃതിയും ഒരാത്മാവാകുന്ന ശാപമോക്ഷത്തിന്റെ സാക്ഷാത് കാരം‘

‘ഓ, നിന്റെ സാഹിത്യസ്ല്യാപം നാടകത്തിൽ മതി’

‘സോറി, ബാലചന്ദ്രൻ ഇനി അഭിനയിക്കില്ലോന് വെച്ചു. അതെ തന്നെ’

‘ഇനിയൊരിക്കലും?’

‘ഇനിയൊരിക്കലും’

‘എന്നാലും എനിക്ക് അത്രയ്ക്കണ്ണെങ്കിൽ വിശ്വാസമാവുന്നില്ലു്’ ശിവക്കലാൽ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കും’ ഉള്ളാന്താടിക്കാരൻ യോജിപ്പു രേഖപ്പെടുത്തി.

‘മഹാ മാർ ഒരേപോലെ ചിത്രിക്കുമെന്ന് ആരോ പറഞ്ഞില്ലോ?’
കൃഷ്ണപ്രസാദ് സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

‘മരണം, ദുരന്തനാടകങ്ങളിൽ നിത്യസംഭവമാണ്’ രാമൻകുട്ടി നാടകപുരാണാത്മിലേക്ക് ശ്രദ്ധക്ഷണിച്ചു.

മല്ലാക്കട്ട, ദുരന്തനാടകമാണോടാ ഇത്?

ദുരന്തം നാടകങ്ങളുടെ സ്ഥായിഭാവമാണ്. ദുരന്തങ്ങളുടെ പ്രത്യേക്ഷാനുഭവം നാടകങ്ങളെ അർത്ഥവ്യത്വാക്കുന്നു. കലയെ ജീവിതത്തോടടുപ്പിക്കുന്നു - ചട്ടഗ്രാഹിക്കുന്നു - ചട്ടഗ്രാഹിക്കുന്നു.

‘ബാലേട്ടൻ കമാപാത്രത്തോട് നീതി പുലർത്തി എന്ന് കരുതിക്കുടേ? മോഹൻഡാസിന്റെ ചോദ്യം ശിവക്കലാലിന് തെള്ളം രസിച്ചില്ല.

‘ബാലേട്ടൻ അനിവാര്യമായ ദുരന്തത്തിന്റെ അനേകം രക്തസാക്ഷികളിലോരാൾ ആണ്’ ചട്ടഗ്രാഹിക്കുന്നു.

‘രക്തസാക്ഷി നാടിന്റെ പൊതുസ്വത്താവുന്നതിലുടെ അനേകം കുട്ടം ബജാർ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നു.’ കൃഷ്ണപ്രസാദ് അർത്ഥഗർഭമായ മഹന്തതിലുടെ വാക്സംഘർഷത്തിന്റെ വേരുത്തു.

‘ട്രാജിക് ഇൻസിറ്റിയാൻ പ്രശ്നം... ദുരന്തഭോധം സജീവമായി നിലനിർത്തുന്നതിന് ഏത് മാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കാനുള്ള സ്വാത്രന്ത്യം നാടകക്കൃതിനുണ്ട്.’ ചട്ടഗ്രാഹിക്കുന്നു.

‘എന്ന എന്നയണ്ണെങ്കൊന്നുകുടോ?’ ശിവക്കലാൽ ചോദിച്ചു.

‘പാടില്ല. നരബലി പാപമാണ്.’ രാമൻകുട്ടി പറഞ്ഞു.

‘ഒരു വിശുദ്ധബലിയുടെ ഓർമകൾ എന്ന വേദയാടുന്നു’

‘മരണാത്മിലുടെയേ ദുരന്തമാവു എന്ന വിശ്വാസം അറിവില്ലായ്മയാണ്’ രാമൻകുട്ടി സ്വാഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തി.

‘സുക്ഷിച്ചോ ഇനിയും ചിലച്ചോ നിന്റെ നാവരിഞ്ഞുകളും ഞാൻ’ മേലാസകലം വിറച്ചുനിന്ന ശിവക്കലാൽ മലർന്നടിച്ച് തീയിൽ വീണ്ട കണ്ണെങ്കിൽ ഒരിക്കുടി. വായിലുടെ വെള്ളത്തെ നുറ കിനിഞ്ഞിരഞ്ഞി. കൈയും കാലും വില്ലുപോലെ അൽപ്പനേരം ഉയർന്നുനിന്നു.

‘ചെച്ചത്താൻ വരത്താ, ശരിരം തൊടാണ്ടിരുന്നാ മതി’ രോഗനിർണ്ണയം നടത്തിയ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടെ കാണികളിലോരാൾ പിരുക്കോട്ട് മാറി നിന്നു.

‘സാരല്യം, ടെൻഷൻ കുടുമ്പോ പതിവു ഇള്ളതാ.... അഞ്ചുമിനുക്ക് കഴിഞ്ഞാ നോർമ്മലാവും’ ഉള്ളാന്താടികാരൻ നിജസ്ഥിതി വെളിപ്പേ ടുതി.

രംഗം ശാന്തമായപ്പോൾ സംസാരം വീണ്ടും പരേതാത്മാവിനെക്കുറി ചൂഡി.

‘ബാലേടുന്ന നാടും വീടുമില്ലാത്തതാ’ ചൃദ്ധഗ്രേഖരൻ പറഞ്ഞു.

‘നാടകമേ ഉലകം എന്ന സിഖാനക്കാരനാ’ രാമൻകുട്ടി തിരുത്തി.

‘ജീവിതം തന്നെ അഭിനയമാക്കിയ ദുരന്തനായകനാണ്’ സംഗീതസം വിധായകനായ സുഖേപമണ്ണം നാവനക്കി.

‘നിർഭാഗ്യവാനായ സ്വപ്നാടകനാണ്’ മേക്കപ്പ് ആർട്ടിസ്റ്റ് രാജൻ ബാബു പ്രതികരിച്ചു.

ക്രമേണ ഒരുപോഴോചന യോഗത്തിൽന്നെങ്കിൽ ഒഹചാരിക്കത കൈവന്ന അര അഭിലോക്ക് ഓരോരുത്തരായി വന്ന് ഓർമ്മകളുടെ തിരികൊള്ളുത്തി.

സഹപ്രവർത്തകരെ സമൃദ്ധികളിൽ നിന്നുർജമുഖ്യക്കൊണ്ട് ഉള്ളാന്താടികാരൻ വാചാലനായി.

ബാലേടുൻ്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു. മൺമറണ്ട ആ മഹാപ്രതിഭ നമുക്ക് വെളിച്ചുമാവെട്ട.... സർവ്വത്ര നിറുപ്പംഡത പരന്നു

സംസാരം പിന്നെന്നും നീണ്ടുപോയി.

‘സയം തീർത്ത വഴിയില്ലെട ഏകാക്കിയായി നടന്നുപോയ മനുഷ്യ സ്വന്നേഹിയായ ആ കലാകാരൻ നമ്മളിലോരാരുത്തരായിരുന്നു. ജീവിതത്തെ മുല്യാദജുടു ചട്ടക്കുടിലോരാതുകൾ വിധിയെയുത്തു നടത്താൻ അയാളജാരു വിപ്പിയായിരുന്നില്ല’..... അവസാനത്തെ ഉള്ളം രാമൻകുട്ടി യുടേതായിരുന്നു.

നീണ്ടുനിന്ന കരണ്ണാഷമുയർന്നപ്പോൾ രാമൻകുട്ടി ഇടക്ക് വെച്ച് നിർത്തി.

ആളെജാഴിഞ്ഞ അര അഭിൽ ഓരാൾരുപം നിറ ഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത് തെളിഞ്ഞു കാണായി.

സുവസുഷ്ടപ്പതിയിലായിരുന്ന പരേതാത്മാവ് പത്രുക്കെ ഏഴുനേര് നിന്നത് കാണികളിൽ കൗതുകമുണ്ടായിരി. സഹപ്രവർത്തകരെ അഭിമുഖികരിച്ച് സംസാരിക്കുന്നോൾ മുഖത്ത് ഏതോ അലഹകിക്കപ്പകാശം കളിയാടിയിരുന്നു.

അരങ്ങിലെ അരംബ വെളിച്ചത്തിൽ പത്രുക്കെ ആ ശമ്പദവും നഷ്ടപ്പെടുന്നോൾ കാണികൾ ദിക്കുകളിയാത്ത കുട്ടിയെപ്പോലെ പകച്ചുനിൽക്കുകയായിരുന്നു.

ഭാഗവതകമകൾ

കരിസ്യു രാമചന്ദ്രൻ

വക്തിരിവുകെട്ട്

തൻ മരുമക്കന യേകദാ
‘തനികഴുത’ !
എന്നാരമ്മാൻ പഴിച്ചു
ഇത്തിരിയൊരല്ലൂർ
പിന്തയ്ക്ക് ഭാഗവത-
മുർക്കൊള്ളുവാനും
ടിയാൻ വിധിച്ചു !

പുണ്യകൃതി അലസമായ്
നോക്കിയാ ഗർദ്ദം;
പിനേയൊരു നാളി-
ലാവേശമോടെ
കാർവർണ്ണനും താനു
മൊനുതാൻ! എന്നാർത്തു
കാരണവർ കംസൻ
കമ കഴിച്ചു!

പഴയ കമയാണി;തി-
നാത്തെ മരുമകനുമൊരു
കഴുത! പുതുമാതുലനു-
മപലപിക്കേ
വക്തിരിവിനല്ലൂർ
ഭാഗവതമുള്ളുവാൻ
പഴയപടി
മുപ്പിലാനും വിധിക്കേ....
അഭിനവമന്തിരവനും
കൃതിയിലാണ്ണു മുൻ
കദന കമ തൻ കമയു

മോർത്തിരിക്കേ
അരിയ ചിരി! അന്തരാ
ഭാവരസമാനിക്കു
അനുരസന. മിങ്ങനെ
യുദ്ധിക്കയായി:

കംസര്ക്ക് കമ കഴി
ചീടവേ ക്യപ്പണനൊ-

രാവതു വയസ്സായി-
രുന്നുവണ്ടെ!
എൻ്റെ വിധി! അഖ്യാതമ
ഭാഗവതമേ! തൊഴാം!
അപതിലുമെൻ നിലപ്
നിർവ്വികാരം!

സാരമേഖം

കെ.ടി. ക്യപ്പണവാരിയർ

ഇരുമ്പികളും മുടി, തിരുള്ളിൽ ഗുഹയ്ക്കൈ-
ത്തിവിട തതനിച്ചുറങ്ങുമ്പോൾ,
എങ്ങനിനെന്നാഞ്ഞനിന്നുപ്പെട്ട സ്വർഗ്ഗമൊ-
നെനെന്നപ്പതുക്കൈയുണ്ടത്തി?
പിനെ വാൽ പുട്ടിച്ചുരുണ്ടു മിച്ചിച്ചിണി എം-
നെന്നിലേയ്ക്കാണ്ടിരഞ്ഞുമ്പോൾ,
പെട്ടുനുരുണ്ടിക്കിലുക്കും, ഒരു കാലോച്ച
ഞെട്ടിപ്പിടിഞ്ഞെന്നൈറുത്തി,
തപ്പിതടഞ്ഞു എന്നിരുൾക്കൊരുമെരാരു കിരണ-
മെത്തിപ്പിടിക്കുവാനാണ്ടു.
അങ്ങകലെ മറയുന്നു, തിരളുമിടി മിനലായ
മിണ്ഡാതെ കാത്തു എം നിൽപ്പു.

കവനക്കുമ്പാർ

സപ്താശുക്കൾ

പി.എം. പള്ളിപ്പാട്

വിലാപകാവ്യം മലയാള ഭാഷാ-
കപോല പാർശ്വങ്ങളിലുടെച്ചകൾ,
ആത്മാവിലീൻ നിന്നവുംവിപ്പി-
ച്ചാരാദ്യമീ ഏകരജിയേ സ്തുതിച്ചു?

2

യുവത്രമാർ വേണ്ടതിലേരെ നന്നായ്
കാവ്യാർപ്പണാസക്തിരയാടർത്ഥപുർണ്ണം,
അഹർന്നിശംസാഹിതിയെബ്ജിക്കാൻ
ഉഴിഞ്ഞു വെച്ചു മലബാറിലേകൻ?

3

വയാള്ളാരീരേം തിക്കണ്ണ കാലം
മുതൽക്ക് കാവ്യങ്ങൾ രചിച്ചു കൊണ്ടെ,
കവിത്രയത്തിനുമതിതമായ
വിയത്തിലാർ ശ്രോഡപരത്തി പാരിൽ?

4

ദേവീസ്തവം, മാലതി ദേവി സുക്ത-
ചിന്താമന്മീ, യിന്മതീ വിവാഹം
തുടങ്ങിയെക്കൈ വിരചിച്ചു തന്നു
നില്ക്കാത്ത കാവ്യാമൃതരാഗസാരം?

5

പത്രാധിപൻ, വാഞ്ചി, വിശാലചിത്രൻ,
ശാസ്ത്രീയ സാഹിത്യ നിരുപകാശ്യൻ
കള്ളീരിലീ വിസ്തൃത വിശരൂപം
ദർശിച്ചവൻ വേരെയൊരുത്തനുണ്ടോ?

6

വിടർത്തിയാർ സർഭു സുമങ്ങൾ, പുത്രൻ
പുടങ്ങേജ്ഞാനമു സുഗമസമോടെ,
ശബ്ദഭാദ്രി മാധ്യരു രസങ്ങേജ്ഞാടും
വെള്ളാട്ടിച്ചും ചെന്വലശേരി മണ്ണിൽ?

7

എല്ലാം കഴിഞ്ഞിട്ടിരുപത്തിയാറാം
വയന്തിലാർ വിടുപിതിഞ്ഞു പോയീ,
ക്ഷത്യാദരാൽ ആ പ്രതിഭ*ക്കിതാ ഞാൻ
സപ്താശു വർഷിച്ചു നമസ്കരിപ്പു!

* വി.സി. ബാലകൃഷ്ണപുണികൾ

നി

ആർ. മനോജ് വർമ്മ

ഉച്ചയായ്, വഴിമരച്ചോടുകൾ തോറും തളർ-
നിതിരിത്തണലുകളുറകകം പിടിക്കുന്നോൾ
സാദവും വിഷാദവും വാറ്റിയ കാറ്റിൻ മുളൽ
കാതിൽ വന്നല്ലക്കുന്നോൾ കണ്ണുകളടയുന്നോൾ
വെയിൽപ്പോളകൾ കണ്ണപോളയ്ക്കകം നൃത്യംവച്ച്
നിശ്ചൽ നീലത്തെ നീകൻ നിർത്തിയൊട്ടാരുന്നേരം

വെയിലിനുരുകുന ചുടഴിവതായ്‌തോനീ
വഴി കാലടികളിൽച്ചുരുങ്ങുന്നതായ്‌തോനീ
നട നിന്നതായ്, നാഡി സിരകൾക്കകം നോവിൻ
പുഴ മെല്ലേയെന്നായ് ഞാൻ കണ്ണുകൾ തുറിക്കുന്നോൾ
ഇരുവം പെയ്യും മഴ തോർന്നതുപോലെ വെയിൽ-
ത്തിള മണ്ണതരികളിൽ വറുന്നു പത്രക്കെന.

നീശവഴി ദുരങ്ങളിൽ മങ്ങുന്നു നിശലോളം
നീരവമട്ടതേയയ്ക്കു നന്നഞ്ഞാത്തുന്നു, മിഴി
നീരവേ മലകൾ തൻ ഹോമകോടീരം നീകൻ
നീല നീശ മുടിനിരയശിച്ചിട്ടതായ്‌ക്കാണ്മു
മല വിട്ടിരണ്ടിയ കരുമാടികൾ പോലെ
ഇരുൾ നീലമായ്ത്തരുന്നിര, ഗാസ നീലമായ്
നിശ്ചൽത്തൊത്തുകൾ, ഗാസതര നീലമായ് ജജല-
പംക്തി, ദീർഘ നിശാസം പോലെ കണ്ണുയരുന്നോൾ
വിണ്ടലം ഐനശ്യാമ നീലമായ്! ഇതെന്നന്ന
വെസലോ വിതുസലോ കണ്ണ നനയക്കുന്നോൾ, ഏതോ
ദുരത്തിലാഭത്തിൽ നിന്നുറിയെത്തിയോ കാതിൽ
ദുര നേരങ്ങൾ മായ്‌ക്കും മുരളീ ഗളൻഗ്രാനു?

നെഹ്രു ട്രോഫി

എം.റി. സേരി

(ആലപ്പുഴ പട്ടണത്തിന്റെ കിഴക്കേ തീരത്ത് പുന്നമടക്കായലിൽ ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിലെ രണ്ടാം ശനിയാഴ്ച അന്നേകം ചുണ്ണൻ വള്ളങ്ങളും ചെറു കളിവള്ളങ്ങളും പങ്കെടുക്കുന്ന നെഹ്രു ട്രോഫി ക്ലൗഡ് മത്സര വള്ളം കളി ആലപ്പുഴയുടെ പ്രാദേശികോസ്റ്റവും കേരളത്തിന്റെയൊരു പ്രധാന ടൂറിസം മേഖലയും ലോകപ്രശസ്തമായ ഒരു ജലകാർയികമേളയുമായി വളർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 1952ൽ പ്രധാനമന്ത്രി ജവഹർലാൽ നെഹ്രു ആലപ്പുഴ സംഘർഷിച്ചതിന്റെ സ്മരണ നിലനിർത്തുന്നതിനു വേണ്ടി ആലപ്പുഴ ജില്ലാഭരണ സാധികാരികളും പബ്ലിക്കുമുഖ്യമായ ചെർക്ക് ‘നെഹ്രു ട്രോഫി’യെ എക്കാല തേയും അവിസ്മരണയി സംഭവമാക്കി മാറ്റാൻ മത്സരിക്കുന്നു. കോട്ടയത്തുനിന്നു ചുണ്ണൻവള്ളങ്ങളുടെ അക്കന്നടിയോടെ ആലപ്പുഴയിലേയ്ക്കാനയിക്കു പ്ലാറ്റുമോഡ് ആവേശംമുതൽ പണിയിട്ട് നെഹ്രു നടപ്പാണം ചുണ്ണന്റെ അമരത്ത് ചാടികയറിയേണ്ടും, ‘To the winners of the Boat Race which is a Unique feature of community life in Travancore - Cochin - Jawaharlal Nehru - Dec. 1952’ എന്നെങ്കിലും കൈഞ്ഞാപ്പിടിക്കുവെള്ളിയിൽ തിരിത്ത ചുണ്ണൻ വള്ളത്തിന്റെ മാതൃക വള്ളംകളി ജേതാക്കൾക്കു സമ്മാനിക്കുവാനായി, ദൽഹിയിൽക്കെ നശേഷം, കൊടുത്തയച്ചുവെന്നും ചരിത്രം.

ജില്ലാകളക്കുർ ചെയർമാനും, ആർ.ഡി.കെ. സൈക്രട്ടറിയുമായ കമ്മിറ്റിയാണ് ‘നെഹ്രു ട്രോഫി’യുടെ ചുക്കാൻ പിടിക്കുന്നത്. ആലപ്പുഴ പട്ടണത്തിലെ തോട്ടുക്കളെ ആറാടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ‘കനാൽ കാർണ്ണിവൽ’, വൺപിപ്പാട്ടു മത്സരം, ഭാഗ്യ ചിഹ്നം വരയ്ക്കുന്നതിലും അതിന് പേരിടുന്നതിലുമുള്ള മത്സരം, പട്ടണപ്രദേശത്തെയും മരുമുന്തരുമ്പും വർണ്ണപ്പെട്ടിട്ടു ചാർത്തുന്നതിലുള്ള മത്സരം, നഗരവീമികകളെ പുള്ളക്കമണിയിക്കുന്ന വിളംബര ജാമയും ആശോലാഷങ്ങളുടെ പരുവസാനം കൂടിക്കുന്ന, ആലപ്പുഴ പാരാവലിയാക്കെ പങ്കുകൊള്ളുന്ന, കണ്ണ ശിഖിക്കുന്ന സാംസ്കാരിക ജാമയും, മറ്റു കലാ-സാംസ്കാരിക പരിപാടികളും എല്ലാം ഈ ജലമേളയെ പ്രാഥ്യാജ്ഞാലമാക്കുന്നു.

പതിനാറു ചുണ്ണൻ വള്ളങ്ങളും അൻപത്തൊള്ളം ഇരുട്ടുകുത്തി, വെപ്പ്, ചുതുളൻ, പരുത്തുവാലൻ തുടങ്ങിയ പേരുകളിലായിപ്പെട്ടുന്ന, മറ്റു കളിവള്ളങ്ങളും പങ്കെടുത്ത 47-ാമത് നെഹ്രു ട്രോഫി, പുർണ്ണാധികം ഭാഗിയിൽ, 99 ആഗസ്റ്റ് 14ന് നടന്നു. കഴിഞ്ഞ വർഷം രാഷ്ട്രപതി ശ്രീ. കെ. ആർ. നാരായണൻ ചന്ദ്രകുമാരം ചുണ്ണനു സമ്മാനിച്ച നെഹ്രു ട്രോഫി മുതൽവണ്ണ എൻപിത്തിയേഴു തുച്ഛ ചീൽകാരും അഞ്ചുമരകാരും അപ്പത് താളകാരും ചെർക്ക് കുമരകം ടേബിൾ ബോട്ടുകളും തുച്ഛന്ത ആലപ്പുടാൻ പ്രയത്നം ചുണ്ണൻ, ശവർണ്ണൻ ശ്രീ. സുഖാൻഡ്രു കാംഗിൽ നിന്ന് ഏറ്റുവാങ്ങി. അന്നും പുന്നമടക്കായലിന്റെ കുന്നേതാളങ്ങൾ അമ്മകരയുടെ കരലാളനമേറ്റു മയ്യങ്ങി, മറ്റൊരു നെഹ്രു ട്രോഫിയുടെ വരവോടെ കരഞ്ഞുന്നതുനാർക്കുന്നിക്കാൻ.)

അലപ്പുഴയുടെയമരത്താരു ചെറു
 കൊടിയായ് പാറും പുന്നമട
 കയറുപിരിക്കും കളക്കർപരിക്കും
 കകകകൾ കുമിയും പൊന്നുമട
 അചക്കിനാറുകൾ തോണികൾ തോറും
 തോറും തീർക്കും നാളുകളിൽ
 അണമുറിയാതെയാഴുകും പുഴയിൽ
 ആവേശം ജലകേളികളായ്.
 ആയിരമഡ്വാനത്തിൽ ഏകകൾ
 അലയായൊഴുകും താളത്തിൽ
 ആഗ്രഹിക്കും ശനി കർക്കിട മാസാ-
 ലസ്യം വെടിയും ലാസ്യത്തിൽ
 അങ്ങു വടക്കൻ മലയുടെ മുകളിൽ
 ഗാഗ, അമുനയിൽ വിന്ധ്യനില്യം
 നമ്മുടെ ചാച്ചാജീയുടെ യാത്രാ
 വോളക്കുത്തുകൾ തീർക്കുനോൾ
 കരിനാഗങ്ങളിച്ചയും പുഴയിൽ
 മാണിക്കും മൺിമുത്തുകളായ്
 ആകാശങ്ങളിലോളിമിനിക്കൊ-
 ണ്ണയരും കുരവയുമാർപ്പുകളും
 ‘രൂമയിലോടം പായും വേഗം,
 ഇന്ത്യയും’ ആദോ പാടുകയും....
 ആയിരമണി ശലാകകൾ പൊള്ളും
 സിരയിൽ കളിയൊരു ജുരമാക
 മുഷ്ടിയിലും ഷട്ടികരവിരുതൊരുതിരു-
 നാളിൽ തെല്ലാനിളവേല്ലക്കേ
 ചിന്തയിലുണിലുറിക്കത്തിൽ കുളിർ
 കോരും സ്വപ്നനിശാന്തത്തിൽ
 പനി ബാധിച്ചാരു പാണൻ തോണി-
 പ്ലിയിൽ പാടും രാഗങ്ങൾ
 വയലിൽ പാടും രാഗങ്ങൾ
 വയലിൽ വലയിൽ, പള്ളി, പള്ളി-
 ക്കുടവരാന്തയിലുടെല്ലാം
 നാടുകടനലമാലയിലുടെ
 നാടുകൾ തെടും ഓളംത്തിൽ
 ഓർമ്മപുഴയിൽ നട്ടോഗത്തിൽ
 അമരപ്രിയനായ് ചാച്ചാജി.

കവിതയുടെ സുര്യതേജസ്സ്

അമ്മസ്രൂപൻ (ഖന്യകാവ്യം), അക്കാദിക്കാ, സർവ്വോദയമേള കമ്മറ്റി തിരുവന്നായ, വില 50-00

എൻ.പി. വിജയകൃഷ്ണൻ

ഈ നുറ്റാണ്ടിൽ മധ്യത്തിൽത്തന്നെ നുറ്റാണ്ടിനെ നിർവ്വചിച്ച കവിയാണ് അക്കിത്തം. അദ്ദേഹം രണ്ടാമത്താരു ഈരുപതാം നുറ്റാണ്ടിൽ ഇതിഹാസം കൂടി ചീഴ്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇതിഹാസപുരുഷനായ മഹാത്മാഗാന്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള വസ്ത്യകാവ്യം. 'കർമ്മമാണ് യർമ്മമെന്നും' 'സത്യം വദ യർമ്മം ചര' എന്നും പ്രചരിപ്പിച്ച ഗാന്ധിജിയെക്കുറിച്ചുള്ള കാവ്യത്തിന് യർമ്മസുരൂൻ എന്നാണ് അദ്ദേഹം പേരിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഗാന്ധിജിയുടെ ജീവിതത്തിൽ മർമ്മമുഹൂർത്തങ്ങൾ സ്വപർശിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇതിലെ രചന. അക്കിത്തത്തിൽ വിക്ഷണത്തിലുള്ള ഒരു ഗാന്ധിചരിതാനുസന്ധാനം എന്ന വിഷണുനാരായാൺ നമ്പുതിരി ഈ കാവ്യത്തെ വിശ്വാസിപ്പിക്കുന്നു. കർമ്മ ചാരണ എങ്ങെനെ യർമ്മസുരൂനായി എന്ന അനേകണമാണ് ഈ കാവ്യത്തിൽ ഉള്ളടക്കമെന്ന് അക്കിത്തം ആമുഖത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. തിരുനാവായ സർവ്വോദയമേള കമ്മറ്റിക്കു പ്രസാധനത്തിനു നൽകി എന്നതും ഈ കൃതിയുടെമേൽ അക്കിത്തത്തിനുള്ള സത്യസന്ധ്യതയെക്കാണിക്കുന്നു.

ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ശ്രീബുദ്ധൻ, യേശുദേവൻ തുടങ്ങിയ മഹത്തുകളുടെ അന്ത്യം തികച്ചും സമാധാനപരമായിരുന്നില്ല. ഈ ഭയാരു അനുഭവമാണ് ഗാന്ധിജിയെ സംബന്ധിച്ചും ഉള്ളത്. ഒഴിയവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചില പണ്ഡിതന്മാർക്കും ഇതു കാവ്യത്തിൽ ഉള്ളടക്കമെന്ന് അക്കിത്തം ആമുഖത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഭാരതാംബയുടെ അനുഗ്രഹാശില്പകൾ നേടുന്ന ഒരു ശിശുവിനെ രണ്ടാം അധ്യായത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഗാന്ധിയൻ ആദരശാഖാളും സിഖാന്താഖാളും രൂപപ്പെട്ടതിൽ പശ്ചാത്തലത്തെ കുറിച്ച്, ഗാന്ധിജിയുടെ പാഠാലയെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവി എഴുതുന്നത്. ഒരിക്കും ജലം തന്നവനെ സൽക്കരിക്കുക, ഒരു കാശിന് ഒരു വരാഹൻ തിരികെന്നൽകുക, തുടങ്ങിയ സുക്തങ്ങൾ കേട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു ഗാന്ധിജിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസം. സുര്യനാരായാൺ പ്രത്യേകം നാവാൻ ജലപാനമുപേക്ഷിച്ച് മഹാവരതം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന അമ്മയിൽ നിന്നു ഗാന്ധി പാഠങ്ങൾ പറിച്ചു. ഏഹാംകുർശി വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തോടു കൂടി പരിശോധനയ്ക്കുവന്ന അധ്യാപകൻ കോപ്പിയടിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതിൽ ആശ്വാസം ഗാന്ധിജി ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്. മാത്രകാഗുരുവോ

വ്യാജം, പരിപ്പിക്കുന്നു ശിഷ്യതെന? എന്നാണ് കവിയുടെ ചോദ്യം. അച്ചൻറെ ശനമഗ്രഹത്തിൽ നിന്ന് ശ്രവണാർഥ കമാമുത്തം കണ്ണടക്കത്തു വയന തുടങ്ങിയപ്പോൾ പുതിയ വെളിച്ചും ലഭിച്ച ഗാസിജി, അച്ചൻ ദേന്തര മഹാ രോഗം ബാധിച്ച കിടന്നപ്പോൾ പതിനെഞ്ചാം വയസ്സിൽ പ്രപഞ്ച ദുഃഖത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയും വിസ്തൃതിയും അറിഞ്ഞ ഗാസിജി, അസ്ഥാനും കളവും ബോധപൂർവ്വം ചെയ്തിരുന്ന ഗാസിജി, പ്രിട്ടോറിയയിലെ ക്ഷുരക്കടയിൽ അധികനായ ഇന്ത്യകാരനെന്ന് തിരഞ്ഞകൃതനായ ഗാസിജി, കസ്തുർബായുടെ ഭർത്താവായ ഗാസിജി ഇന്ത്യയുടെ വിളിക്കേട്ട് മാത്യു ഭൂമിയിലെത്തിയ ഗാസിജി - ഇങ്ങനെ ഗാസിജിയുടെ വൈവിധ്യങ്ങളുടെ അക്ഷരലേവനമാണ് കർമ്മസുരൂന്.

അക്കിത്തം കവിതയിൽ കടന്നുവരാറുള്ള അക്കിത്തദർശനങ്ങൾ ധർമ്മ സുര്യനിലുമുണ്ട്. “ഓരോമാതിരി ചായം മുക്കിയ കീറത്തുണിയുടെ വേദാന്തം” ഇപ്രകാരത്തിലുള്ള ഒരു ദർശനമാണ്. പ്രിട്ടോറിയയിലെ ക്ഷുരക്കടയിൽ സുയം മുടി മുറിക്കേണ്ടിവന്ന ഗാസിജി ‘തരക്കേടില്ല മുൻഭാഗം’, പിനിലെക്കമ സംശയം’ എന്ന് നിരീക്ഷിക്കുന്നു. അടുത്ത വരികൾ അക്കിത്തത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണ്. “പിനോട്ടു കണ്ണില്ല മർത്തു-/ന, തണ്ണൻ നിസ്സഹായത! (അക്കിത്തംകവിതയുടെ സജീവതയ്ക്കും പുതുകാഴ്ചയ്ക്കും അടിസ്ഥാനം ഇത് നിസ്സഹായതയാവുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇത് നുറ്റാണ്ടിന്റെ ഭാവി പകുതിയിൽത്തനെ പ്രവചിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സധിച്ചതും. ഒരു കവിക്കും പിനോട്ട് കണ്ണുപാടില്ല എന്ന ഫിലോസഫിയും ഇവിടെ വയിക്കാം) ‘ഭാഷയെക്കാർ ശക്തമല്ലോ മഹാമ നാറിത്തു ഞാൻ’ എന്നതാണ് മറ്റാരു ദർശനം. ഇതെയാരു മഹാനം ഗാസിജി മറ്റാരു തരത്തിൽ പകർത്തിയിരുന്നു. വിപരിതങ്ങളുടെ സമന്യമായിരുന്നു ഗാസിജിയുടെ വിജയരഹസ്യം. ലംഘിക്കുക, ഫിംസിക്കാതിരിക്കുക, ബഹിഷ്കരിക്കുക തുടങ്ങി എതിരാളിക്കെള്ളെ നിസ്സഹായരാക്കുന്ന സമരത്ത്രണങ്ങൾ. ഇത് തന്റെങ്ങൾ നേരിട്ടുള്ളവയായിരുന്നു.

“അസുകരജ്ഞനുതേ
പാപമാണെന്നാൽ, ഒളി-
യസുപോൽ ഒടുഞ്ഞാത
പാപമില്ലാനും വേഠോ!”

എന്ന് അക്കിത്തം എഴുതുന്നു.

ഗാസിസുക്തങ്ങളുടെ പൊരുളിലേയ്ക്കുള്ള തീർത്ഥാടനമാകുന്നു ഈ ശനമപാരായണം. അക്കിത്തത്തിലെ ഗാസിയനായ കവിയുടെ കാവ്യ തേജസ്സിന്റെ സുര്യവെളിച്ചും ഓരോ അധ്യായത്തിലും പ്രസരിക്കുന്നു മുണ്ട്.

ചുള്ളിക്കാടിന്റെ പദപ്രയോഗങ്ങൾ

ഉള്ളി അമ്പാറയ്ക്കൻ

ദുഃസവപ്നപീഡിതനായ ഒരു തെരുവുകുട്ടി ഉണ്ണർന്നു കരയുന്നതു കൈർക്കാൻ കുർപ്പിച്ചുവെച്ച കാതുകളുമായിരിക്കുന്ന കവി എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട ശ്രീ ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട് സമകാലീന യാമാർത്ഥ്യങ്ങൾക്കുമുന്നിൽ ഉൽപ്പൂജ്യനേത്രനായി മുഖാമുഖം നിഭക്കുന്നവനാണ്. കാടും കടലും കൊള്ളലചെയ്യുന്നവരോട് ചേർന്നുനില്ക്കുകയും വെള്ളിവെട്ടത്തിൽ വന്നരോദനകവിത പാടുകയും ചെയ്യുന്നവൻ്റെ നീതിബോധമല്ല, കാടുകൊഞ്ചുന്നവൻ്റെ തലകൊഞ്ചുമെന്നു ചൊല്ലുന്നവൻ്റെ തന്ത്രശാസ്ത്രമാണ് ഈ കവിക്കുള്ളത്. കടുത്ത സത്യങ്ങളെ കാരിന്നും ചോർന്നു പോവാതെ വീജിച്ചോതുന്നവൻ്റെ കവിതയാണ് ചുള്ളിക്കാടിന്റെ.

"മനുഷ്യൻ മുഗഞ്ജലോ യന്ത്രഞ്ജലോ ആയി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സമുഹത്തിൽ കവിത ഒരുപക്ഷേ, മനുഷ്യത്താത്തിന്റെ അവസാനത്തെ താവളപ്രദേശമാവാം" (മുവവുരു - അമാവാസി) എന്നു പ്രസ്താവിച്ച കവി മർത്ത്യജീവിതത്തിലെ കാണാപ്പുറങ്ങളിലൂടെ നമ്മുടെ നടത്തുന്നു. അവിടെ കുരിരുട്ടും മർമ്മരവും മാത്രമല്ല തെളിനിനിരിന്റെ അവധിക്കത്തു രവും നിക്ഷകാസിത്തിന്റെ മുർശച്ചയും നാം ശ്രവിക്കുന്നു. ജീവിതം പരുഷവും കല്പക്ഷവുമാകുമ്പോൾ,

"എൻ്റെ കുലത്തിൽ
അവസാനത്തെ ജന്മദിനം
എൻ്റെതായിരിക്കുടെ"

(ജന്മദിനം)

എന്നു പറയാതിരിക്കാൻ കവിക്കാവുന്നില്ല. നേരുകൾക്കുനേരെ പുറം തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നില്ല; അവ എത്ര തീക്ഷ്ണാമായിരുന്നാലും.

"ആർത്തിരബ്യനു കടൽ; ഒരു കാലത്തു
കാറുകൊള്ളാൻ നാം നടന്ന തീരങ്ങളിൽ
നോക്കു, പുഴുത്തു പകുതിയും മീൻ തിന്നു-
തീർത്ത ശവങ്ങൾ, ശവങ്ങൾ, ശവങ്ങൾ... "

(ഒരു പ്രസാധനിതം)

ഈതാരു വർത്തമാനകാലജ്ഞന്മാണ്. ജീവിതത്തെന്നരന്തരയുത്തിന്റെ വിപരിണാമങ്ങൾ പേബവങ്ങളില്ലെന്നും തപ്തങ്ങളായ സ്പർശമാണന്നും ചുള്ളിക്കാട് ബോല്പുപ്പെട്ടുത്തുന്നു.

മലയാളത്തിലെ ആധുനിക കവികളിലും തന്നെ സവിശേഷചെപ്പത്തു പേരുന്നവരാണ്. ഇതിവ്യുതപ്പരമായ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഭാഷാ

പരമായും അവർ ആപമസഞ്ചാരികളാണ്. അനുഭവത്തിൽ ചുട്ടും ചുരും ചോർന്നുപോവാതിരിക്കാൻ ഉതകുമാറുള്ള പദങ്ങളും വാക്കുങ്ങളുമാണ് ആധുനികർ പ്രയോഗിക്കുന്നത്. ബിംബയോജനയിലും മുകളിലും മുൻഗാമികളിൽനിന്നു സഹൃദാരം അകന്നുന്നില്ലെങ്കുന്നു. ആധുനിക കവികളിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധയായ ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാടിൽ പദപ്രയോഗവെച്ചിട്ടും സവിശേഷ ശ്രദ്ധാർഹവും മറുള്ളവരിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ വ്യതിരിക്കുന്നതുമായ ഘടകമാണ്.

"പുശകനാം നീ പുശകനിനിമേൽ,
മുഷികനാം ഞാൻ മുഷികനിനിമേൽ"

എന്നു ചൊല്ലിയ മഹാകവിയോട് 'പുശകൻ' എന്നാൽ പുച്ചയാണെന്നു മനസ്സിലായെന്നും എന്നാൽ അതിന് നിലപാടു തെളിവേകുന്നില്ലെന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ, പുച്ചയാണെന്നു മനസ്സിലായിപ്പോൾ, അതെന്നേ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടാണ്ടു എന്നു പ്രതികരിച്ച കമ വിദ്യരസമരണയല്ല. ആ മഹാകവിയുടെ പിൻമുറക്കാരൻ തന്നെ നമ്മുടെ യുവകവിയും.

ഉപമാരുപകങ്ങളുടെ പിൻബലത്തിൽ പുത്രൻ പ്രയോഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിചെടുക്കുന്നതിൽ അതിനിപുണനാണ് ചുള്ളിക്കാട്. അധികവും രൂപകാലകാരപ്രയോഗങ്ങളാണ്. പദപ്രയോഗവെവിലും കവിതയിലെ സവിശേഷസാനിഖ്യമായനുഭവപ്പെടുന്നു.

പദങ്ങൾ നാമങ്ങളായാണ് ഏറെയും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അന്യവേഗം, ആശോയനിർവ്വൃതി, പ്രേതവർഷം, ജരുപ്പവാഹം, വേതാളമുഹൂർത്തം, ബീജസങ്കീർത്തനം, കാലമാതൃത്വം, നക്ഷത്രജാലകം, പ്രേതപ്രഹസനം, കാലലോഹിനി, ഗാനലായിനി, അസ്ത്രഭാഷ, കാവൽത്താളം, പനിവെളിച്ചം, ലവണഗാനം, മൻതിഷ്ക്ക ശാല, പിച്ചുമുറ്റം, ജലജംരം, ലോഹലായനി, ചക്രവേഗം, കുംഘമരനം, സാന്ദ്രകനൃക്ക, നശനിഡി, മൺതുചോര, തമോബീജം, ഹരിതാൻ, സ്തനമണ്ഡപം, പട്ടണപാതാളം, പ്രണയാഗി, നാദനരകം, നീചപ്രശ്നതി, പ്രേതകകാഴ്ച, മരണവേഗം, ഭൂതായനം, ദൂരിതദുർമ്മിന്ദം, അശനിപീഠം, സ്ത്രാവുഗ്രഹമുദ്രം, ഗ്രീഷ്മമസകടം, കനൽച്ചില്ല, ചോരഫൂളം, നരീവേഗം, ശൃംതിപീഠം, രൂഡിരജാലകം, സമ്പതിജലം, ഭൂതയാത്രി, ചിത്രചടകനാഡി, സംഗരസകടം, തമ്മുംമും, പ്രേതപ്പരുസ്വരം, ഒസനികലാവണം, നരഭാവദളം, ആലക്കികസനസ്യം, സംഗീതസർപ്പങ്ങൾ, ഗമകഗ്രാമം, സമുദ്രവാസലും, തീരത്താവുകൾ, കഷ്ടകാണം, പിതസായനനം, വൈദ്യുതാലിംഗനം, നിയോൻ വസന്നം, നഗരാർത്ഥങ്ങാഗരം, വരപ്രവാഹം, ഭാന്തരുപകം, ജനിതകഗോവണി, രാസസന്ദേശം, നരകതീർത്ഥം, സർപ്പസാനിഖ്യം, ചുള്ളാവുപുവുകൾ, കുരിശുരാത്രി, ആശോയസഞ്ചയം, ധ്യമവസന്നം, കാമകംബളം, ഹിംസസംഗിതം, തിക്തസാന്തരനം, ജയാന്തരസത്ത്, ശവഗ്രഹത്യം, ഘനവേദന... ഇങ്ങനെ പോവുന്നു ചുള്ളിക്കാടിൽ പദപ്രയോഗങ്ങൾ.

കീയാപദങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിലും കവി അനന്തസാധാരണത പുലർത്തുന്നു. ഉദ്ദിഷ്ടവികാരത്തെ പ്രസ്തുപ്പിക്കുന്നതിനുതകുന്ന പദ വിന്യാസമാണ് ചുള്ളിക്കാടിന്റെ. തികച്ചും വിരുദ്ധങ്ങളായ പദങ്ങളെ ചേർത്തുവെച്ച് വാക്കുകൾക്കുമ്പുറത്തുള്ള വൈകാരികതലത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുന്നു. ഒരു തരം മാന്ത്രികതയാണിവിടെ പ്രകടമാവുന്നത്.

മരയ്ക്കുക, കിടുകിടുക്കുക, ഡിനിയിനിക്കുക, ചാറിച്ചുവപ്പിക്കുക, മധുരിച്ചറിയുക, കിനാവുണക്കുക, കമ്പംപുംപിക്കുക, കാച്ചപത്രേടുക, കേൾവിച്ചുംബിക്കുക, ഗർഭമുറുകു, ചുംബനം കൊളുത്തുക, താളമുരുളുകു മുണ്ടം കുടിക്കുക, ദയചുരക്കുക.... തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ ചുള്ളിക്കാടിന്റെ കീയാപദവൈചിത്രങ്ങൾക്ക് നിജാനങ്ങളാണ്.

ഉത്തരം പദങ്ങളുടെ അർമ്മതലം ആസ്വാദനത്തിന് പോരാലേൽപ്പിക്കുന്നില്ല. മരിച്ച് അനിർവ്വചനീയമായ ഒരു വൈകാരികതലം സരുപിച്ചട്ടുകാൻ അവയ്ക്കു കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു. 'അറിയാതെ ജനനിയെ പരിണയിച്ചു അവന്തരുണ്ടെന്നു കമ' ആസവിച്ചവരാണ് നാം. അവിടെ യുക്തിയേക്കാൻ കലാമേഖലാണ് നാം പ്രാധാന്യം നൽകിയത്. അറിയേണ്ടി ലിംഗം ഭാഷയിൽ വികാരിവേചനം സാധ്യമാക്കുന്നുവോ എന്നതാണ് പ്രസക്തം. അയുക്തികമെന്നു തോന്നുന്ന പദവിന്യാസത്താലും മറ്റും നമ്മിലെ മഹാത്മ, ദ്രോധരത്തെ, നിർവ്വികാരത്തെയെല്ലാക്കിവിടാൻ ചുള്ളിക്കാടിനു കഴിയുന്നു. ഉത്തരങ്ങളിലൂടെ പോവുമ്പോഴും ചോദ്യങ്ങളാവർത്തിക്കപ്പെട്ടുകയാണിവിടെ ചെയ്യുന്നത്. ചോദ്യങ്ങളാവട്ട ഏറ്റവും ബൃഹത്തായ ഉത്തരമായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദീർഘസമാസങ്ങളാണ് ഈ ശ്രേണിയിലെ മറ്ററാറു സവിശേഷത. കവിതയ്ക്ക് കൃതിമമായ ഒരു പ്രഭാശിയും ഗാംഡീര്യവും നല്കാൻ ഉത്തരം പ്രയോഗങ്ങളാൽ കവിക്കാവുന്നു. കവി രേക്കകാരും ചെയ്യുന്നത് രൂക്ഷസത്യങ്ങളാണ് എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അവയുടെ കൃതിമതു തിന്റെ ചുരുളിയുകയും നേന്നസർഭിക്കതയും തലത്തിലേക്ക് നിവർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജഗത്പ്രാണവാതപ്രവാഹം, സമുദ്രാദിതേജോ ജലാംഗം, ഇതുഭാന്തപുമാരി ഹൃദയം, പ്രശാന്തശ്രോണരാശി, ഹിരണ്യാശിരേതഃപ്രകാശം, ജീവിതവിഷാന്തകമാക്ഷായം, ഉധുജാലസുര്യസോമപ്രകാശകിരണാവലി, ഉദിതാന്തര സ്വാഷ്പവപ്പാർണ്ണമി, മന്ത്രരംഗമുദംഗം, നാദപ്രവാളപ്രവാഹം, അക്ഷിദ്വയപ്രേമരവെദ്യുതി, ജ്യോതിർലിംഗസംഗവേദന, ജ്ഞാനധനഗണിതം, ഭൂതപാതാളഗമനം, നാദചദ്രോദയം - തുടങ്ങിയ സമാസപ്രയോഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്.

എന്തുകൊണ്ട് കവി ഉത്തരത്തിലുള്ള അത്യപുർവ്വസമാസങ്ങളും, വിസ്മയങ്ങാതകങ്ങളായ കീയാപദങ്ങളും, പദവൈചിത്രങ്ങളും തെരുണ്ണെടുക്കുന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതതന്നെ ഉത്തരം

നൽകുന്നു. ജനനംതന്നെ മരണവും ജന്മതിനവുമായി മാറിയ ആധുനിക ചുറ്റുപാടിൽ ജീവിക്കുക എന്നാൽ പൊരുതുക എന്നും വിജയിക്കുക എന്നാൽ വെട്ടിവിഴ്ത്തുക എന്നുമായിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ സത്യങ്ങൾ വിളിച്ചുപറയാൻ യുക്തിയുടെ കുടുക്കെട്ടാവശ്യമില്ല. ജീവിതം താഴം തെറ്റുമ്പോൾ കവിതയും താളരഹിതമാവാതെ വരു. മുനിൽ നീണ്ടുകിടക്കുന്നത് പുഷ്പവിതാനരമ്യയല്ല, അമാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ മുർമ്മുനകളാണ്.

"അകലങ്ങളിലതിവ്യഘട്ടിക, ഉത്യുഷ്ണാങ്ങൾ.

അഭയാർത്ഥികളുടെയാർത്ഥമാം പ്രവാഹങ്ങൾ-

അകലങ്ങളിലഗിംബാധക, ഇംഗ്ലാത്തങ്ങൾ.

അണ്ണവിൻ സംഹാരോർജ്ജ സംപുഷ്ടസംഭാരങ്ങൾ

അകലങ്ങളിൽ മദം, മത്സരം, മാഹരോധം,

അനധിനമാം ജീവിതേച്ചതൻ പ്രതിരോധം"

(ഗസൽ)

ഈതരം ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ "നിർത്തുക നരലോകദർശനം" എന്നാം ക്രോഡിക്കാതിരിക്കാൻ കവിക്കാവുന്നില്ല. പരുഷയാമാർത്ഥ്യങ്ങൾ പാരു ശ്രൂകലുഷിതമായ പദങ്ങളെഴുതും പ്രയോഗങ്ങളെഴുതും പ്രസവിക്കുന്നു. അഭിഗാമവും അതുതനെ.

"ഒരാൾ തുലയുമ്പോ-

ഡയാളുടെ പിണ-

മൊരാൾക്കു തോൺഡിയാം

.....

.....

തുഴയുകപെണ്ണു

തുഴയുക. കാല

പരിണാതിയോളം

തുഴയുകില്ല നാം"

(സ്റ്റേപ്പാം)

"അതിനാൽത്തോഴാ

ഞാനീകവിത കുറിക്കുമ്പോൾ

മരുഖൈകൈകാണഡൻ മാറിൽ

കാരയിരക്കുന്നു"

(ഹംസഗാനം)

തുടങ്ങിയ വരികൾ ഭവത്സ്കാല ദുർദ്ദിപാകത്തിന്റെ സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളാണ്. ദുരിതങ്ങളുടെ സുചിമുനയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് കവിത രചിക്കുമ്പോൾ അതിൽ സുഷ്ടിയുടെ നോവും ജീവൻ്റെ നേരും പ്രതിഫലിക്കുക സ്വാഭാവികം മാത്രം. അപ്പോൾ എന്നുകൊണ്ട് ഇത്തരം പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും എന്ന സന്ദേശം അപ്രസക്തമാവുന്നു.

‘എവിടെ ജോൺ’ എന്ന കവിതയിലാണ് പദപ്രയോഗവൈവിധ്യം ഏറെ പ്രകടമാവുന്നത്. ആ കവിതയ്ക്ക് ഒരു അമാതമ ജീവിതത്തിൻ്റെ പിൻബെ ലമ്പുണ്ടെന്നിയും അതിന്റെ കാരണം സ്വയം തെളിഞ്ഞുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ‘വൃഥതമാസത്തിലെ കഷ്ടരാത്രി’, ‘ഗസൽ’, ‘ആദ്യരാത്രി’, ‘താതവാക്യർ’, ‘സപ്പനസക്രീംതനന്’ തുടങ്ങിയ കവിതകളും പദവിന്യാസത്തെപുണ്ണ്യത്തിൻ്റെ സ്വപ്രശ്ന സുവമേറ്റവയാണ്.

“അന്യകാരത്തിൽപ്പുരസ്പരം കൊല്ലുന
ബന്ധങ്ങൾതൻ മഹാഭാനാലയങ്ങളിൽ,
കുന്തിരിക്ഷപ്പുക ഭൂണബലിയുട
ഗന്യം മറയ്ക്കും വിവാഹരംഗങ്ങളിൽ,
എങ്ങുമെന്നാടുങ്ങാത്ത ജീവിതാസക്തികൾ
തുങ്ങിമരിച്ച വഴിയവലങ്ങളിൽ,
കാരമുള്ളിൻ്റെ കിരീടവും ചുടി നാം
തേടിനടന്നു സഹവ്യമോ മുത്യുവോ?

(ഒരു പ്രസാധനിതം)

എന്ന ചോദ്യം ഉത്തരമെന്നിയേ ഇവിടെ മുഴങ്ങുകയാണ്. ചുള്ളിക്കാടിന്റെ പദപ്രയോഗങ്ങളും അത്തരമൊരു മുഴക്കത്തിന് ബീജാവാപമാകുന്നു.

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയരുടെ കവിതകളെ സമഗ്രമായി
വിലയിരുത്തുന്ന വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പുതിരി,
ഡോ. എറു.ആർ. രാഘവ വാരിയർ,
ഡോ. ആർ. വിശ്വനാഥൻ, ആത്മാരാമൻ എന്നിവർ
തയ്യാറാക്കിയ നാല് പ്രബന്ധങ്ങളും
“സഹസ്രയത്തിലേയ്ക്ക് വീണ്ടും” എന്ന കെ.പി. ശക്രൻ്റെ
എൻ.വി. അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന
പ്രാധാന്യമം -

“എൻവികവിതയുടെ അന്തർമണ്ണയലം”
വില : 20.00

പ്രസാധനം :

കേരള റോഷ്ടാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് തിരുവനന്തപുരം

സ്ഥാപനം :

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

വാക്കിന്റെ വഴികളിലുടെ*

കെ.ജി. കാർത്തികേയൻ

എരു വിപുലവും സക്കിശണവും വൈവിധ്യപൂർണ്ണവുമാണ് ഭാഷാ ശാസ്ത്ര പഠനത്തിന്റെ മേഖല. ലളിതവത്തുകരണവും സാധാരണവത്തുകരണവും ഭാഷാ ശാസ്ത്രമേഖലയിൽ കാണുക അപൂർവ്വം. സാങ്കേതികതയാണ് അതിന്റെ മുഖമുദ്ര. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഈ മേഖലയിൽ പഠനങ്ങൾ വളരെയൊന്നും മലയാളത്തിലെക്കിലും ഉണ്ടാവാത്തത്. ഇതുകൊരു ധാരണയോടെ വേണം ഇവിടെ പരാമർശവിധേയയമാകുന്ന പുസ്തകത്തെ നോക്കിക്കാണാൻ.

ഒരു വാക്കിന് ഒന്നിലേറെ അർമ്മവും (നാനാർമ്മം) ഓർമ്മത്തിന് ഒന്നിലേറെ വാക്കും (പര്യായം) ഉണ്ട്. പദങ്ങൾക്ക് സമാന്യാർമ്മവും വിശേഷാർമ്മവും കുറിക്കുന്ന സ്വഭാവവും ഉണ്ട്. ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ നിന്ന് ഉഭാ ഹരണങ്ങൾ എടുത്ത് വിശദീകരിക്കുകയാണ് ‘മൊഴിയും പൊരുളും’ എന്ന ആദ്യപ്രവർത്തനത്തിൽ. അതോടൊപ്പംതന്നെ മലയാളപദങ്ങളുടെ മറ്റാരു സ്വഭാവവും - തന്നെപദങ്ങൾക്കു പരിചയക്കൂറവും കടംവാങ്ങിയവയ്ക്ക് സ്വാഭാവികതയും അനുഭവപ്പെടുന്നു എന്നത് - ചർച്ച ചെയ്യുന്നു.

‘മേൽക്ക്’, ‘കീഴ്ക്ക്’ എന്നീ പദങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവിധ സിഖാനങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, കഴിഞ്ഞ കാലം താഴെയും (കീഴ്)വരും കാലം മേലെയും (മേൽ) ആഭ്യന്തരം ഭാവനയാണ് കീഴ്ക്കുമേൽക്കുകൾക്ക് പ്രവൃത്തി നിയമം എന്ന് സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ‘മേലും കീഴും’ എന്ന ലേവ നത്തിൽ. ലിപി വിചാരത്തിന്റെ വഴിക്കു ചെന്നാൽ പാംനിർണ്ണയത്തിന്റെയും ഉച്ചാരണ പുനഃസ്വഷ്ടിയയും കുരുക്കുകൾ അഴിക്കാമെന്നാണ് ‘പാംനിർണ്ണയവും ലിപി വിചാരവും’ എന്ന ലാല്യ നിരീക്ഷണത്തിലുള്ളത്. ഭാഷയിലുള്ള ഭാരതവർക്കരണത്തിനു നല്ല ഉദാഹരണമാണ് ഇന്ത്യാനെ സ്വയിലെ സമ്പർക്ക ഭാഷയായി ഉടലെടുത്തിട്ടുള്ള ‘ബഹാസ ഇന്ത്യ നേരുസ്’ എന്ന് അതേ പേരിലുള്ള ലേവനത്തിൽ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

* വാക്കിന്റെ വഴികൾ വേണ്ടും ഗോപാലപ്പണിക്കർ ശുകപുരം, വള്ളത്തൊൻ വിദ്യപീഠം 1999, പുറം 106, വില 40 രൂപ

ഹോക്ക്‌ലോറും ഭാഷാശാസ്ത്രവും

വിപുലമായ പഠനസാധ്യതയുള്ള മേഖലയാണ് ഹോക്ക്‌ലിംഗിൾസ്റ്റിക്സ് നാടോടി ഭാഷാശാസ്ത്രം. ഭാഷാ ശാസ്ത്രരംഗത്ത് ഹോക്ക്‌ലോർ പഠന ത്തിൽന്ന് സ്വാധീനം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നും കണ്ണടത്താനുള്ള ഒരു ശ്രദ്ധ മാണ് 'ഹോക്ക്‌ലോറും ഭാഷാശാസ്ത്രവും' എന്ന ലേവന്തതിലുള്ളത്. ഹോക്ക്‌ലോർ പഠന വിപുലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് ഇതു ലേവന്തതിൽന്ന് പ്രസക്തി ഏററായുണ്ട്. നാടോടി കമന്റങ്ങളുടെ അപഗ്രേഡ മനത്തിലാണ് ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ കൂട്ടുപിടിച്ചത്. റഷ്യൻ പണ്ണിതനായ വജ്ഞാബിമർ പ്രോഫ് ആണ് നാടൻ വാദങ്മയത്തിൽ സവിശേഷമായ പഠനം നടത്തിയ ആൾ. കമയെ അഴിച്ചുപണി നടത്തിയാൽ കിട്ടുന്ന പരസ്പര സന്ധിം ചില സ്ഥിര മുലകങ്ങളുടെ ചേരുവയാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നും ഏല്ലാ കമയിലും ഏല്ലാ മുലകങ്ങളും ഉണ്ടാവണമെന്നില്ലെന്നും സാധ്യ മായ മുലകങ്ങൾ ആകെ 31 ഏല്ലാമാണെന്നും പ്രോഫ് സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. എടനാപഗ്രാമപരിത്യാ നടത്തുന്ന നവീന ഭാഷാശാസ്ത്ര പഠനമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൽന്ന് മാതൃക. പ്രോഫീസ്റ്റ് സിഖാനത്തെ പരിഷ്കരിച്ചത് അലൻഡ്യൻഡിൻ ആണ്. പിന്നീട് ക്ഷോധ ലൈഭറ്ററിൽ കമാൾടനകളുടെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷണങ്ങൾ സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലവത്തിൽ പരിക്കാൻ മുതിരുകയുണ്ടായി.

കടങ്കമയുടെ വ്യാകരണം

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'കുണ്ഠുണ്ണിയുടെ കടങ്കമകൾ' (കുണ്ഠുണ്ണി (1981) എഴുതിയ അവതാരികയാണ് 'കടങ്കമയുടെ വ്യാകരണം'. കടങ്കമയിൽ ഭാഷകാണ്ട് കെട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്ന കുരുക്കൾ ഉത്തരം കിടാൻ എളുപ്പമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ മറച്ചുവയ്ക്കുന്നു. കുരുക്കൾ അഴിക്കാൻ കഴിയാത്ത ആൾ കടങ്കുടിക്കുന്നു. ഈ കടവും ചില കടങ്കമയിൽ ഒഴിപ്പിച്ചു വയ്ക്കാറുണ്ട്. (ഉദാ: ഒരു വരി ഓരോ കടങ്കു ഇരുവരി ഇരാറായിരം കടങ്കു തുടങ്ങിയവ.) വിരോധപ്രതിതി, വിപരീത ദ്രാവകരുപന്, അധ്യാരോപം, അവർണ്ണ വ്യത്താനാരോപം ഇവയെല്ലാം കടങ്കമയുടെ സംഭാവവിശേഷമാണ്.

ഉപദോഗ സംസ്കാരത്തിൽന്ന് ഭാഗമായി വന്ന മാറ്റം ചില കടങ്കമകൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ണടത്താൻ വിഷമമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്,

"അന്നരാജൻ എഴുന്നെള്ളുമ്പോൾ

ആശാരിച്ചറുകൾ തട്ടുത്തു നിറുത്തി" എന്ന കടങ്കമം.

അന്നരാജൻ 'പ്രോറു' തന്നെ. ഇന്നത്തെ മാറിയ പരിത്സ്ഥിതിയിൽ ആശാരിച്ചറുകൾ ആരെന്ന് പുതുതലമുറയ്ക്ക് അറിവുണ്ടാകില്ല. അരികവനക്കാരുമാരി

വാർക്കാനുള്ള മരംകാണ്ടു നിർമ്മിച്ച 'അടപലക' എന്നാണെന്ന് അറിയാത്ത പുതുതലമുറ ഇതിനെന്നെന്നയാണ് ഉത്തരം കണ്ണംതുക? ചെറിയ ഒളിച്ചുവെക്കൽ (ഉദാ: 'പിടിച്ചാലോരുപിടി അരിഞ്ഞാലോരു മുറം' - ചീര); വിരോധ (വിപരീത) പ്രതിതി (ഉദാ: "നനവേറ്റാൽ വാടും, ചുടേറ്റാൽ നീരും" - പ്ലൈട്); കാരുപ്പേതുക്കുള്ളെട പൊരുത്തകുറിവ് (ഉദാ: "വട്ടത്തിൽ ചവിട്ടുവോൾ നീളത്തിലോടും" - സൈക്കിൾ); വിഷമം (ചേർച്ചയില്ലാത്ത രണ്ടിനെ ചേർത്തു ചൊല്ലുന്നത്. ഉദാ: "കൊക്കിരിക്കു കുളം വറി വറി" - വിളക്കിലെ എന്നു വറുന്നത്. കൊക്ക് ദിക്കലും കുളം വറിക്കയില്ലെല്ലാ. അതാണ് കടങ്കമയിലെ വിഷമഹേതുവും); വിശേഷാക്കൽ (ഉദാ: "നമ്പുരി വെന്നാലും പുണ്ണുലു വേവില്ല" - കാട്ടുവഴി) തുടങ്ങിയവ കടങ്കമയ്ക്ക് കാരണമാവാം.

"ലീലാതിലകവും തൊൽക്കാപ്പിയവും" എന്ന ലേവന്തതിൽ ഇതുവരെ ആറും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത രണ്ടു കാര്യങ്ങളിൽ ലീലാതിലകത്തിനു തൊൽക്കാപ്പിയതേതാടു ബന്ധമുണ്ട് എന്നു സമർപ്പിക്കുകയാണ്. ആദ്യത്തെത്തു, ഒന്നാം ശില്പത്തിലെ ആദ്യസുത്രത്തിന്റെ വ്യത്തിയിലുള്ള "ഭാഷാച പ്രായഗ്രാഹം - പാമര ജനപ്രസിദ്ധം" എന്ന പ്രസ്താവവും രണ്ടാമതേതത്തെ സംസ്കൃതത്തിലില്ലാത്ത ഭാഷാവർണ്ണങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചയുമാണ്.

എൽ.വി. രാമസ്വാമി അയ്യർ 'Evolution of Malayalam Morphology' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ചില പിൻവിനയെച്ച പ്രയോഗത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. സുത്രരൂപത്തിലുള്ള ആ വിവരങ്ങളിന്റെ വിശദചർച്ചയാണ് 'പിൻവിനയച്ചതെത്തെപ്പറ്റി ചില ചിന്തകൾ'.

'കേരളപാണിനിനീയത്തിലെ അക്ഷരമാല' എന്ന ലേവന്തതിൽ, പ്രാചീനരൂപം ഉപദർശനങ്ങളും പുതിയ അറിവുകളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി "കേരളപാണിനീയ"ത്തെ പ്രതിസംസ്കരിക്കുകവഴി കുടുതൽ മെച്ചമായ ഒരു വ്യാകരണം രചിക്കാൻ പറ്റിയേക്കും എന്ന പ്രത്യാഗയിൽ എത്തുന്നു. ഉക്താനുക്ത ഭൂരുക്ക ചിന്തയും പ്രതിസംസ്കരണവും പണയ പ്രക്രൂഷ്ട കൃതികൾക്ക് അണ്ടാനവികാസത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ആവശ്യമായി വരുന്നു എന്ന വസ്തുത വേണ്ടതെ കരുക്കൾക്കാണ് കേരളപാണിനീയത്തിലെ അക്ഷരമാലയെ മുൻനിർത്തി കാണിച്ചുതരുന്നു ലേവകൾ.

ചാലക്കുടി വന്തതിലെ ഒരു ആദിവാസി വർഗമായ കാടമാരുമായി ലേവകൾ ഇടപഴകാൻ അവസരമുണ്ടായി. ആ ഇടപഴകലിൽ ശേഖരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ വസ്തുതകൾ ആണ് 'കാടൻ ഭാഷയിലെ പ്രാചീനവശിഷ്ടങ്ങൾ'കാധാരം. കാടൻഭാഷ തമിഴ് - മലയാളത്തോട് വളരെ അടു

പ്രമുഖ ഭാഷയാണ്. എന്നാൽ ഇതിലെ സന്ദർഭിന്മാസം ഇരുഭാഷകളിലെയും സന്ദർഭിന്മാസത്തിൽ നിന്ന് വിഭിന്നവുമാണ്. സന്ദർഭമായി അതിനുള്ള സവിഗ്രഹശതകൾ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് കാടൻഭാഷയിലെ പ്രാചീനാവശിഷ്ടങ്ങൾ ഏതൊക്കെയെന്ന് വിശദമാക്കുന്നുണ്ട് ലേവകൾ. കാടൻ ഭാഷയിലെ ചില പദങ്ങളുടെ നിംഫപത്തിയിലേക്കും ലേവകൾ കടന്നുചെല്ലുന്നു.

പതിനൊന്നാമത്തെതും, അവസാനത്തെതുമായ 'സന്ദർഭിന്മാസത്തിന്റെ ഭാരതീയ പാരമ്പര്യം' എന്ന ലേവനത്തിൽ സന്ദർഭിന്മാസത്തിന്റെ ഭാരതീയ പാരമ്പര്യം കണ്ണടത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് നടത്തുന്നത്. "മഹാനൈറ്റിക്സിന്റെ ചരിത്രം മനസ്സിലാക്കാനും നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ സന്ദർഭിന്മായി നിർവ്വഹിക്കാനും പ്രാചീന ഭാരതീയരുടെ ഉപദർശനങ്ങളുട്ടി ഗ്രഹിക്കുന്നത് നമ്മുടെ സഹായിക്കും" എന്ന അഭിപ്രായമാണ് വേണ്ടുന്നോപാലപ്പണികൾക്കുള്ളത്. വിഷയത്തോട് സന്തോഷം ഒരു സമീപനമുള്ള ഒരു ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞനു മാത്രമേ ഈ പോലുള്ള ലേവനം എഴുതാൻ കഴിയു എന്നതാണ് ഈ ലേവനത്തിന്റെ പ്രത്യേകത.

ചില്ലക്ഷ്യരത്തിനുശേഷം വരുന്ന അക്ഷരം ഇരട്ടിപ്പോടെയും ഇരട്ടിപ്പില്ലാതെയും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നു. ഭാരതവർക്കരണം, പാംനിർസ്സൂയം, പാംനിർബാധം എർപ്പട്ടുത്തി, പുർവ്വപദം, സവർക്കം, അർമ്മം, അർത്ഥം, കർത്തവ്യം, വർഗ്ഗം, വർണ്ണങ്ങൾ തുടങ്ങിയ മിശ്രപ്രയോഗങ്ങൾ സാധാരണക്കാരനെ ചിന്തക്കുഴപ്പത്തിലാക്കും.

'ആർഷപാരമ്പര്യം മുതൽ ആദിവാസി പാരമ്പര്യം വരെ ഒന്നും ഭാഷാശാസ്ത്രപരിതാവിന് അനുമദ്ധ്യം' എന്ന് വിജംബരം ചെയ്യുന്നതാണ് ഇതിലെ ലേവനങ്ങൾ. ഭാഷാശാസ്ത്രകാര്യങ്ങൾ ആശങ്കിൽ പോലും വളരെ ലളിതമായ പ്രതിപാദനം, ലക്ഷ്യവും ലക്ഷണവും ഒരേപോലെ സമാജം സമാക്കിക്കാണഡുള്ള അവതരണം, തത്ത്വിന്ത ചിന്ത, സുക്ഷ്മതയും അതിലേറെ കൃത്യതയും ഒക്കെ വേണ്ടുന്നോപാലപ്പണികൾക്കുടെ 'വാക്കിന്റെ വഴികളിൽ' പ്രകാശം പരത്തി നിൽക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ഭാഷാസ്നേഹികൾക്ക്, ഭാഷാശാസ്ത്രപരിതാക്കൾക്ക് വിശേഷിച്ചും ഒന്നും ശഹം തന്നെയാണ് ഈ കൃതി.

എൻ.വിക്കവിതയുടെ ഉള്ളറിവുകൾ

എൻ.വിക്കവിതയുടെ അന്തർമണ്ണയലം
സമാഹരണം: എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
പ്രസാധനം: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്
വില: 26 രൂപ.

അങ്ഗയപുരം ജ്യോതിഷ്ക്കുമാർ

വിജ്ഞാനത്തിന്റെ അവതാരമായിരുന്ന എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർക്ക് കവിത സർബ്ബാത്മക സഖാരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമായിരുന്നു. ബഹുമുഖമായ എൻ.വി. പ്രതിഭയുടെ സദാശാഖകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതക ഭിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നുണ്ട്. ലാവണ്യവും ലക്ഷ്യവോധവും ഒരേ പോലെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന എൻ.വി.കവിതകളുടെ അന്തർമണ്ണയലത്തിന്റെ സുക്ഷ്മാന്വേഷണമാണ് അതേ പേരിലുള്ള പഠനഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളത്. എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരകട്ടേം സമാഹരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ശ്രദ്ധം എൻ.വി. സ്ഥാരക പ്രബന്ധം ഒരു വാളുമാണ്. എൻ.വി. യുമായി ആത്മബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന നാല് സാഹിത്യകാരരാർ വ്യത്യസ്ത സമീപന രീതികളിലും എൻ.വി.കവിതയെ വിലയിരുത്തി ചെയ്യുന്നതിനും നാല് പ്രാശാലേവനങ്ങളും പ്രസിദ്ധനിരുപകനായ കെ.പി. ശക്രരാജ് എൻ.വി. സ്ഥാരക പ്രഭാഷണവുമാണ് ഈ കൃതിയിലെ അകമം കാഴ്ചകൾ.

നാല് പതിറ്റാണ്ഡുകൾ മലയാള കവിതയിലും കവിതാചർച്ചയിലും നിറഞ്ഞുനിന്ന എൻ.വി.യുടെ ചതിത്രപരമായ പ്രാധാന്യം അടിവരയിട്ടുറപ്പി ക്കാനാണ് 'എൻ.വി. യുടെ ഭൂമിക - മലയാള കവിതയുടെ പരിവർത്തന സന്ധിയിൽ' എന്ന ഒന്നാം ലേവന്തതിലും ആത്മാരാമത്തിന്റെ ശ്രദ്ധം. കാല്പനികതയുടെ ആത്മാലാപത്രയും വിഷാദാത്മക ശബ്ദത്രയും പ്രതിരോധിക്കാനാണ് എൻ.വി. മുഖ്യമായും കവിതകളെഴുതിയത്. സംസ്കൃത പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പിൻമുറക്കാരനായിരുന്നിട്ടും എൻ.വി.യിൽ ഉണർന്നുവന്ന പുതുക്കവിതാരിതിയുടെ ഉഭർജജത്തെപ്പറ്റി തെള്ളു വിസ്മയത്തോടെ തന്നെ ലേവകൾ ചിന്തിക്കുന്നു. വൈലോപ്പിള്ളി, ഇടങ്ങേറി തുടങ്ങിയ യുഗപുരുഷരാജുടെ കുടുംബിവാക്കപ്പെടാനാവാത്ത സ്ഥാനമാണ് എൻ.വി. കൃഷ്ണരാജ്. പ്രതികാല്പനികവും അർത്ഥപരമുഖവുമായ നിലപാടുകൾ വഴി അഭിരുചി നവീകരണം സാധിച്ച എൻ.വി. ആധുനിക മലയാള കവിതയുടെ ആചാര്യനാണെന്ന് ആത്മാരാമൻ സ്ഥാപിക്കുന്നു.

കവിതയുടെ വളർച്ചയ്ക്കായി എൻ.വി. അനുഷ്ഠിച്ച അമുല്യസേവന അഭ്യന്തരം പ്രതാധിപതി എന്ന നിലയിൽ നടത്തിയ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും ലേവകൾ വിലയിരുത്തുന്നുണ്ട്. ഭാഷാകവിതയുടെ മറ്റാരു പരിവർത്തന നസ്സിയിൽ തെറ്റിഡാരണകൾക്ക് വിധേയമായ ഒരു ഭൂമികയും എൻ.വി. കുണ്ണായിരുന്നുവെന്ന് പറയാനും ആത്മാരാമൻ മറക്കുന്നില്ല.

എൻ.വി. യുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലെന്നപോലെ കവിതയിലും വിസ്മയം ജനപ്പിക്കുന്ന ഒരു തേജാരൂപം കൂടിയിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എൻ.വി.യുടെ കാവ്യഭാഷയെ മുൻനിർത്തി വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി പറയുന്നു. കളളരെദബങ്ങൾ, ഒരു പ്രണയഗാനം, മദിരാശിയിൽ ഒരു സാധാഹനം തുട ഞങ്ങളെ കവിതകളിലൊക്കെ ഭാഷയുടെ ഇള വിന്മയവിന്ദുസനം കാണാ വുന്നതാണ്. ആദ്യമാദ്യം കവിതയിലെ വക്താവും പാട്ടുകാരനും രണ്ടായിനിന്നു. പിന്നീട് കവി നേരിട്ട് വക്താവായി മാറി. ചെനകളിൽ അങ്ങേ യറ്റം നിഷ്കർഷവേണമെന്ന് നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന എൻ.വി., സ്വന്തം കവിതകളെ തിരുത്തിയെഴുതുന്നതിന് ശ്രമിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന കാര്യവും വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്.

എൻ.വി. കവിതയുടെ അന്തർമ്മണ്ണലത്തിൽ പ്രവേശിക്കാനുള്ള പ്രധാന വഴിയെന്ന നിലയിൽ ആ കാവ്യഭാഷയെ ചെറിയുതോടെ വിശ കലനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറിയ ലേവന്തത്തിൽ. സമൃദ്ധത്തിന്റെ സ്വന്നവും പ്രകൃതി സ്വന്നവും വൈകാരികാനുഭൂതികളും ഒരുമിക്കുന്ന അപൂർവ്വ ലാവണ്യമാണ് എൻ.വി. കവിതയുടെ സത്തയെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നോൾ ആ ലാവണ്യ തനിന് എത്രക്കും അനുയോജ്യമായ ഭാഷയാണ് എൻ.വി. ഉപയോഗിച്ച തെന്ന് ആർക്കും ബോധ്യപ്പെട്ടും.

'ദേശീയത' എന്ന പദം വ്യത്യസ്തമായ നിലപാടുകളിലാണ് ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടാറുള്ളത്. സാഹിത്യത്തിലും രാഷ്ട്രീയത്തിലും 'ദേശീയത'യുടെ അർത്ഥത്തെത്തിന് ഭിന്നതയുണ്ട്. ദേശീയത എന്നാണെന്ന ചോദ്യത്തിന് വ്യക്തമായ ഉത്തരം നമ്മുടെ പണ്ഡിതനാരുടെ വിജ്ഞാന സാമൂഹികളിലില്ല. മാറിയ സാഹചര്യങ്ങളിൽ 'ദേശീയത'യുടെ പ്രത്യേക തിസരം നന്നായി തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ചരിത്രപണ്ഡിതനും നിരുപ കനുമായ യോ: എം. ആർ. രാഘവബാരിയർ എൻ.വി. കൃതികളിലെ ദേശീയ പരിപ്രേക്ഷ്യം കണ്ടെത്തുന്നത്.

സമസ്തജീവിത ചരുക്കളേയും സംക്ഷേഖ്യമാക്കുന്ന ഒരു സാമൂഹിക കർമ്മപരിപാടിയായിട്ടായിരുന്നു എൻ.വി. ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തെ കണ്ടെത്. രാഷ്ട്രീയം തികച്ചും സാമൂഹ്യസേവനമായിരുന്ന കാലത്ത് കവി തയ്ക്കോ രാഷ്ട്രീയത്തിനോ പരസ്പരം കേട്ട സംഭവിക്കാതെ രണ്ടും

നിർവ്വഹിച്ചയാളാണ് എൻ.വി. കവിതയുടെ സാമൂഹ്യപ്രയോജനത്തെ പ്രസ്തി എൻ.വി കുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം വ്യക്തമാക്കാൻ സുഗതകുമാ റിയുടെ 'പാവം മാനവപ്രദയം' എന്ന കവിതാ സമാഹാരത്തിന് എൻ.വി. എഴുതിയ അവതാരികയുടെ പ്രസക്തലാഘവം 1117 ചിങ്ങം 30-ാം തീയ തിയിലെ കവിയുടെ ഡയറിക്കുറുപ്പും എടുത്തുചേർത്തിരിക്കുന്നു.

എൻ.വി.യുടെ ആദ്യകാലരചനകളിലെ പരസ്പര വൈരുല്യവും ദേശീയ പ്രസ്ഥാനകാലത്തെഴുതിയ കവിതകളിലെ രാഷ്ട്രീയ വിക്ഷ സാവും രാജവവാരിയർ അപഗ്രാമികകുന്നുണ്ട്. ഗാധിമാർഗ്ഗത്തിൽ വിശ സിച്ച എൻ.വി. തന്നെ ഒരേ സമയം ഹിന്ദിസയുടെയും അഹിന്ദിസയുടെയും വക്താവായി നിലകൊള്ളുന്ന രേഖപ്രയോഗം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതാനു ഭവഞ്ജില്ലും ആശയപരിണാമത്തില്ലും ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തില്ലും നിന്ന് രൂപം കൊണ്ടതാണെന്ന് രാജവവാരിയർ പറയുന്നു. എൻ.വി.യുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമര കവിതകൾ തന്നെ പ്രമേയം കൊണ്ടും ശൈലികൊണ്ടും പല വകുപ്പിൽപ്പെട്ടവയാണ്. സാത്തികഭാവവും, തീവ്രതയും ഒരേസമ യത്ത് കവിതകളിൽ തിളങ്ങുന്നതു കാണാം. കവിതയുടെ വർഗ്ഗങ്ങാം ധവും ദേശീയ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. എൻ.വി. കവിതയിലെ ദേശീയത ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ കാവ്യാവ്യാനത്തിന്റെ ശൈലീമുദ്രയാണെന്ന് തീർപ്പുകൾപിച്ചുകൊണ്ട് രാജവവാരിയർ ലേവനം ഉപസം ഹരിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ പ്രസിദ്ധ രായ പല കവികളുടെയും ഇഷ്ടവിഷയമാണ് 'കുടുംബം'. മലയാളത്തിൽ മികച്ച കുടുംബകവിതകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് വൈലോപ്പിള്ളിയാണ്. എൻ.വി.കവിതകളിൽ കുടുംബസംഖലപം പ്രതി മഹിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ് യോ: ആർ. വിശനാമൻ അന്വേഷിക്കുന്നത്. ആദർശവത്കരിക്കപ്പെട്ടുന്ന കുടുംബാന്തരീക്ഷമുള്ള വൈലോപ്പിള്ളികവിത, കുടുംബ സകലപ്പത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നോൾ എൻ.വി. കവിതയുടെ പശ്ചാത്തലമായി വർത്തിക്കുന്നുവെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. വീടിലെ ഇടനാഴികയിലോ അകത്തെള്ളത്തിലോ ആല്ല, എൻ.വി.യുടെ കമാപാത്രങ്ങളുടെ ജീവിതം. തെരുവിന്റെ തിരക്കുകളിലും തിരിച്ചറിയുകളിലുമാണ് അവരുടെ സ്ഥാനം. സ്വഗതാവ്യാനമായി എഴുതിയിട്ടുള്ള 'അലക്സിസ് പുണ്യവാളൻ' കുടുംബം പ്രമേയമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ശക്തമായ ഒരു രചനയാണ്. കുടുംബത്തെ വിഭൂരവിക്ഷണത്തിലും അവതരിപ്പിക്കുന്ന 'എണ്ണിനിയർ', 'ഫൗംപാട്' എന്നീ കവിതകളും ശ്രദ്ധയാഞ്ഞളാണ്. വൈലോപ്പിള്ളിയെപ്പോലെ കുടുംബം എൻ.വി. തുടക്കമായി കണടിക്കുന്നു.

സാമൂഹിക വിമർശനത്തിന്റെ ഭാരമെഴിഞ്ഞ 'കനിമിഴ' കവിയുടെ നല്ല കുടുംബ കവിതകളിലോന്നാണ്. എൻ.വി. വരച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും പ്രതീ

കാത്മകവും ഫലപ്രദവുമായ കുടുംബചിത്രം 'എലികളി'ലേതാണ്. മനുഷ്യനിലെ മുഴികതവും മനുഷ്യതവും മേജിക്കുന്ന അപൂർവ്വമായ ഒരു വിതാനമാണ് ഈ കവിത ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. വിശാലമായ ഒരു ലോക വിക്ഷണമുണ്ടായിരുന്ന എൻ.വി.ക് കുടുംബ സകല്പം സകുചിത പരിവൃത്തികളിൽ ഒരുക്കാവുന്നതായിരുന്നില്ലെന്നും കവിതയുടെ ലാവണ്യത്തിനൊപ്പം ലോകത്തെ തറവാടകുന്ന ഉദാരമായ വിക്ഷണമാണ് അദ്ദേഹം ചുപ്പുലർത്തിയിരുന്നതെന്നും യോ: വിശനാമൻ ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുന്നു.

എൻ.വി.കവിതയിൽ നിന്ന് എൻ.വി. സമാരക പ്രഭാഷണത്തിലേ ഞങ്ങളാണ് ഈ കൃതിയുടെ രണ്ടാം ഭാഗം വായനക്കാരെ നയിക്കുന്നത്. ഏറെ പ്രസക്തമായ ഒരു വിഷയമാണ് പ്രോഹഃ കെ.പി. ശകരൻ തന്റെ ചിന്തയ്ക്കു വിധേയമാക്കുന്നത്. സഹസ്രയത്തിലേക്കു വീണ്ടും എന്ന ശിർഷകത്തിന്റെ അർത്ഥാന്തരങ്ങൾ സാഹിത്യകൃതികളിലും സംഭവങ്ങളിലും അദ്ദേഹം വ്യാവ്യാനിക്കുകയാണ്.

സാഹിത്യരംഗത്ത് ഇടയ്ക്കിടെയുണ്ടാകുന്ന ഇരുട്ടിന്റെ ഘട്ടങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കുന്ന പുതതൻ ഉണർവ്വുകളെ വെളിപ്പേട്ടുതുന്നതാണ്, 'സഹസ്രയത്തിലേക്കു വീണ്ടു്' എന്ന സംശ്ലൈ. സാഹിത്യവിമർശനം മുലപ്പാൽ പോലെ ശുഖവും, മധുരവും, മുദ്രശ്ശമളവും ആയിരത്തീരണമെന്നാണ് പ്രഭാഷകൾ ആഗ്രഹം. ഏതുതരം സ്വാധീനങ്ങൾക്ക് വിമർശകൾ അധീനപ്പെട്ടിരുന്നാലും, വിമർശനം തകരടിനിലടച്ച ശിശുക്ക്ഷ്യം പോലെ കൂത്രിമമാകരുതെന്നതുമുണ്ട്. മുലപ്പാൽ, ശിശുക്ക്ഷ്യം എന്നീ ഉപമാനങ്ങൾ വഴി വിമർശനത്തിന്റെ ഗതിസർജിക്കതയും കൂത്രിമ ജാഡകളുമാണ് സൂചിതമാകുന്നത്. ഇന്നത്തെ വിമർശനത്തിൽ കടന്നു വനിട്ടുള്ള അതിരുകടന പാശ്വാത്യ സ്വാധീനവും, ദൈഷണിക വ്യായാമവും മുൻനിർത്തിയാണ് ഒരു വീണ്ടുവിചാരത്തിന് സമയമായി എന്ന് പ്രോഹഃ ശകരൻ പറയുന്നതെന്ന് വ്യക്തം.

വുത്തന്നിരാസന്തിരേഖയും സ്വീകാരത്തിരേഖയും വഴികളെയാണ് തുടർന്ന് വിലയിരുത്തുന്നത്. പലപ്പോഴും പുവൻകോഴിയുടെ കുകൽ പോലെ അരോചകമായിപ്പോകുന്ന നമ്മുടെ ഗദ്യകവിതാ സന്ദേശായത്തിനിടയ്ക്ക് വാനസ്പടിയുടെ പാട്ടുപോലെയുള്ള കവിതകളും പിരിമക്കത്തെന്നിന് തയ്യാറാകുന്നത് 'സഹസ്രയത്തിലേക്കുവീണ്ടു്' എന്ന വിക്ഷണത്തെ ഒന്നുകൂടി പ്രസക്തമാക്കുന്നു. വുത്തം വെറുമൊരു രചനാസങ്കരമല്ലെന്നും സഹസ്രാത്മകമായ ഉപാധിയാണെന്നും വള്ളത്തോളിന്റെ ശാകുന്നളം വിവർത്തനത്തിലെ ഉദ്യൂതയ്ക്കുളിലും പ്രഭാഷകൾ

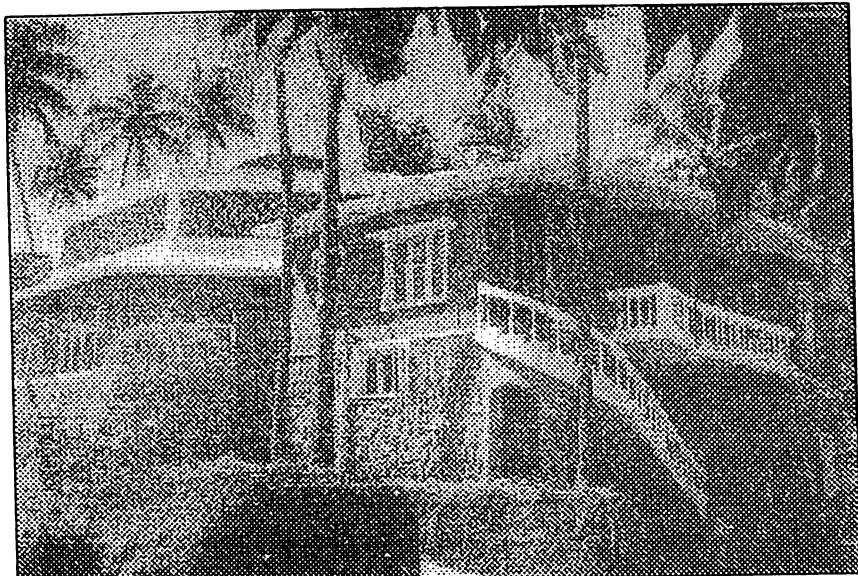
വ്യക്തമാക്കുന്നു. അലങ്കാര സകലപത്തിനു സംഭവിച്ച സമകാലിക വ്യതിയാനങ്ങളെയും പ്രോഫ് ശക്രൻ വിലയിരുത്തുന്നു.

വൈലോപ്പിള്ളി, ഇടയ്ക്കു എന്നീ കവികൾക്കൊപ്പം ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാടിരുൾ്ളേ 'താതവാക്യ'ത്തെയും പ്രോഫ് ശക്രൻ പരിശോധന വിധേയമാക്കുന്നുണ്ട്. താതവാക്യത്തിരുൾ്ളേ സഹംരൂത്തിന് അതിലെ പദപ്രയോഗങ്ങൾ വലിയ പക്കാണ് വഹിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ കവിതാവിമർശനം ഇനിയും ഒരുപാടു തിരിച്ചറിവുകൾക്കു വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രാചീന കവിതയത്തിൽ എഴുത്തച്ചുനാണ് ഏററെക്കുറെ പഠിക്കേണ്ട കവി. ഏകിലും എഴുത്തച്ചുനാണ് കവിതയിൽ അസ്പൃഷ്യമേഖലകൾ ഇനിയും ബാക്കിയാണ്. ചെറു ഭേദങ്ങളെയും നമ്പ്യാരുടെയും കവിതകളുടെ സഹംരൂപമാനങ്ങളും പുതിയ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിലും നോക്കിക്കാണേണ്ടതുണ്ട്. അനുഗ്രഹീത നിമിഷങ്ങളിൽ നിന്നുറിവെടുക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠമായ ചില രചനകൾ ഏതു കവിയുടെ കൃതികൾക്കിടയിലും കാണാം. അവയിൽ വിലയം കൊള്ളുകയെന്ന ഉളജീവകാനുഭവം നമ്മുടെ വിമർശനം ഏറ്റടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രോഫ് ശക്രൻ 'സഹംരൂത്തിലേയ്ക്ക് വീണ്ടും' എന്ന വ്യപദേശിക്കുന്നത് വാസ്തവത്തിൽ ഈ രണ്ടാം കാഴ്ചയെന്നാണ്. എൻ.വി.യുടെ 'പുഞ്ചകൾ' എന്ന സമാഹാരത്തിലെ 'കോഴിക്കോട്' എന്ന കവിത ഉഖതിച്ചുകൊണ്ട് വിമർശനത്തിൽ ആരോഗ്യകരമായ ചില വീക്ഷണവും വ്യതിയാനങ്ങൾ വരേണ്ടതുണ്ടാണ് പ്രഭാഷകൾ ഏടുത്തുപറയുന്നു. കവിതകളുടെത്തിനു പറുമെ ഗദ്യരചനകളുടെയും ഇരുളും വെളിച്ചവും ശക്രൻ കണ്ണടത്തുന്നുണ്ട്.

അന്തരീക്ഷണാവ്യഗ്രമായ പ്രോഫ് ശക്രൻ സമീപനം ശ്രാവനിയ മാണം. വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതുമായ വിവാദങ്ങൾ കൊടുവിരിക്കൊള്ളുന്ന നമ്മുടെ സാഹിത്യരംഗം ഇപ്പോൾ 'സാഹിത്യത്തിലെ സഹംരൂ' എന്ന അംശത്തെ വിസ്മിതിച്ചിരിക്കുകയാണ്. വേറോ ഏതൊക്കെയുണ്ടായാലും 'സഹംരൂ'മില്ലാത്ത രചന എങ്ങനെന്ന ആകർഷകമാകും? അതുകൊണ്ടു തന്നെ സഹംരൂനിരീക്ഷണത്തിരുൾ്ള സാധ്യതകൾ കണ്ണടത്തുന്ന ഈ പ്രഭാഷണം കാലികവും ഉചിതവുമാകുന്നു. എൻ.വി. സമാരകപ്രഭാഷണം ഈ പുസ്തകത്തിരുൾ്ള ഭാഗമാക്കുന്നതിന് എൻ.വി. ട്രസ്റ്റ് കാട്ടിയ ഒപ്പിത്യവും പ്രശ്നസന്ധിയം തന്നെ. ഒരു വലിയ കവിയുടെ രചനകളിലും സഹംരൂ സഹംലസണ്ഘാരം എന്ന നിലയിലും, നിരുപണത്തിരുൾ്ള ചില പ്രതിസന്ധികളിലേക്ക് വിരൽചുണ്ടുന്ന കൃതി എന്ന നിലയിലും ഈ പുസ്തകം സഹ്യദയലോകത്തിരുൾ്ള ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കും.

മലയാളകലാഗാമം

കെ. പാന്തർ

മലയാളകലാഗാമം അഞ്ചും വാർഷികം ആദ്ദോഷിക്കുന്ന വിവരം അറിയിച്ചപ്പോൾ കേരളത്തിലെ ഒരു പ്രമുഖ സാംസ്കാരികനായകൻ പെട്ടെന്നു തിരിച്ചു ചോദിച്ചു. "അണേം? അതിലേറെ കൊല്ലുങ്ങളായി കലാ ഗ്രാമം ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണെല്ലാ ഏൻ്റെ ധാരണ" ഈത് മലയാളകലാഗാമം കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുകൊല്ലുക്കാലവും സംഭവബഹുലമായിരുന്നു എന്നതിനു ലഭിച്ച സർട്ടിഫിക്കറ്റായി കരുതാം.

1993 ഡിസംബർ 26 ന് ഡോക്ടർ സുകുമാർ അചീക്കോട് അഞ്ചുതിരി തിട്ട് ഭദ്രപുരം തെളിയിച്ച് മലയാളകലാഗാമം ഉൽപ്പാടനം ചെയ്തു കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "എന്തും എത്തും സർക്കാർ മുൻകൈകയും സഹായവും ഉണ്ടായാലേ നടക്കു എന്ന മിമ്യാധാരന്നെയെ പൊളിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കുട്ടം കലാത്തലപരമുടെ കുട്ടായ്മ മലയാളകലാഗാമത്തിനു ജനം നൽകിയത് അലാവുദ്ദീൻ വിളക്കിലെ അതഭൂതം പോലായിരിക്കുന്നു"

കേരളം കണ്ട ഒരത്തുതം

ഹവിടെ ഡയറക്ടർ ശ്രീ.എം.വി. ദേവനാണ്. അധികാരിയാൽ ഡയറക്ടർ ശ്രീ. നമ്പുതിരിയും സംഗീത വിഭാഗം പ്രിൻസിപ്പാർ പ്രസിദ്ധ സംഗീത സംവിധായകൾ കെ.രാജുവൻ മാറ്റുറുമാൻ - നൃത്യവിഭാഗത്തിനു നേതൃത്വം കുന്നതു മറിരാശിയിലെ പ്രസിദ്ധകലാക്ഷേത്രത്തിൽ പരിഗിലനം ലഭിച്ച വരും, എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ കലാഗ്രാമത്തിന്റെ ചിത്രം ഏതാണ്ടു വ്യക്തമാവും. ഇതിന്റെ ചരിത്രം, വളരെ എഴിയ നിലയിൽ നിന്ന് ഒരു സന്ദർഭാനു ഉയരരാൻ കഴിഞ്ഞ ശ്രീ.എ.പി. കുഞ്ഞിക്കല്ലുനു തന്റെ പ്രധാനത്തിൽ എന്നും കാത്തുസുക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ സഹൃദയത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു കലാഗ്രാമത്തിനുവേണ്ടി സന്നദ്ധ കീഴയിൽനിന്ന് ഇതിനകം മുകാൻ കോടിയിലേറെ ചെലവിട്ട് ആ സന്ദർഭം സഹൃദയത്തെ കേരളം കണ്ട ഒരത്തുതം എന്ന് വാഴ്ത്താതെ വയ്ക്കുന്നു.

മയ്യിപ്പുശയുടെ തീരത്ത്

മയ്യിപ്പുശയുടെ തീരത്ത്, മയ്യിപ്പുശയുടെ തീരത്ത്, രോധരികിലുള്ള കുന്നിൻ നിറുകയിൽ 'മലയാളകലാഗ്രാമം' എന്നാരു പുതിയ നേറ്റി പ്ലേറ്റ് കെട്ടിനിൽക്കുന്നത് 'കൊച്ചിൻഹസ്' എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന പഴയാരു മൺമാളികയാണ് - ഈ മൺമാളികയിലേയ്ക്ക് പുതുതായി വെച്ചി യുണ്ടാക്കിയ പാതയിലും നടന്നു കയറുന്നോൾ നമ്മുടെ കല്ലിൽ ആദ്യം പെടുന്നത് മനോഹരമായ 'എം. ഗോവിന്ദൻ സ്ഥാരക ആധിക്രാന്തിയം ശ്രീ. എം.വി ദേവന്റെ വാസ്തവിക്കപ്പെടുവാനുവിരുത്തിന്റെ ഈ സുന്ദര സ്ഥാരകത്തെപ്പറ്റിയും' ആരാക്കിലെന്ത് മിഴിയുള്ളവർ നോക്കി നിൽക്കാം' എന്നു പാടാം- മേലെ കാറ്റിൽ ചാണവാടുന്ന തെങ്ങുകൾ, കീഴെ പുതുതുലണ്ടു നിൽക്കുന്ന തണൽ മരങ്ങൾ, ചുറ്റില്ലും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വളർത്തപ്പെട്ട പുന്തോട്ടങ്ങൾ, ഇടയ്ക്കു പച്ചപ്പുൽപ്പുരുഷുകൾ, നടുക്കു പുഴി പുരപ്പും - ഒരു ഭാഗത്ത് നൃത്യം ചെയ്യുന്ന ചിലകകളുടെ ശംഖം, മരുഭൂമി ഭാഗത്ത് സംഗീത കൂസുകളിൽ നിന്നുയരുന്ന രാഗാലാപനങ്ങൾ - തൊട്ടു മുന്നിൽ മഹാഭാഷയിൽ നമ്മാടു സംസാരിക്കുന്ന മനോഹര കരികൾ ശിൽപ്പങ്ങൾ.- നാം എത്തിനിൽക്കുന്നത് കലയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിനെ എന്നു ശരിക്കും അനുഭവപ്പെട്ടും.

അരു പരിശീലനക്കളും

ഹവിടെ നൃത്യം, ചിത്രരചന, ശിൽപനിർമ്മാണം, സംഗീതം, മൃദംഗം, വയലിൻ, യോഗാസനം എന്നിങ്ങനെ വിവിധകലകളിൽ മുന്നുരോളം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പരിശീലനം നൽകുന്നുണ്ട് - ഇതിനു പുറമെ മലയാളകലാഗ്രാമത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള സാഹിത്യ കളരിയും ആർക്ക് കൂൺപും, ഫിലിം സൊബൈസ്റ്റിയും സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തന

ങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നൽകുന്നുണ്ട് - ഏതാണ്ടോ മാസങ്ങളിലും അര ഷേറുന്ന സാംസ്കാരിക സമേളനങ്ങളും കലാപരിപാടികളും സിനി മാപദർശനങ്ങളും അനേകം സഹാദയരെ ആകർഷിച്ചുവരുന്നു. -

കമാകളരിയും കവിതാകളരിയും

1994ൽ ശ്രീ എൻ.പി. മുഹമ്മദിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന കമാകള റിയിൽ കേരളത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നെന്നതിയ മുപ്പത്തൊളം യുവക്മാക്കുത്തുകൾ പങ്കെടുക്കുകയും മുപ്പത്തൊളം ദിവസങ്ങൾ നീണ്ടു നിൽക്കുകയും ചെയ്ത കൂദാശ ശ്രീ.ടി. പത്മനാഭൻ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു - ശ്രീ.എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ മുതൽ മുപ്പത്തൊളം കമാക്കുത്തുകളും നിരുപകരും കമാരചനയുടെ വിവിധ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി കൂസുകളെ കൂത്തു. 1995ൽ നടന്ന കവിതാകളരിക്കു ശ്രീ.ജി. കുമാർപിള്ള നേതൃത്വം നൽകി, ഇംഗ്ലീഷ് പ്രഞ്ച് മലയാളം കവിതകളുടെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയും വിവിധ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെപ്പറ്റിയും കൂസുകളെടുക്കാൻ പ്രശ്നസ്ത കവികളും നിരുപകരാരും ഏത്തിച്ചേരുകയുണ്ടായി -

ഇവിടെ ഫോസ്റ്ററിൽസൗത്തുകരും നൽകാനില്ലാത്തതുകൊണ്ട് പത്തു ദിവസത്തേയ്ക്കു മാത്രമായും 12 യുവ കവികൾക്കുമാത്രമായും ചുരുക്കേണ്ടി വന്നുകൂടിയും കവിതാ കൂദാശ വലിയൊരു വിജയമായിരുന്നു വെന്നു കൂദാശംഗങ്ങളുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി -

വിവിധ നേടങ്ങൾ

ഒരു അന്താരാഷ്ട്ര സാംസ്കാരിക സംഘടനയായ മാക്സമുള്ളർ ഡേൻ ജർമൻ ശിൽപി തോമസ്ലിക്കിന്റെ ആശിരിക്കുവുത്തിൽ 5 തമിൽശിൽപിക ജേയും, 5 കേരളീയ ശിൽപികളേയും പങ്കെടുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ശിൽപ നിർമ്മാണ കൂദാശ നടത്താൻ തിരഞ്ഞെടുത്തത് മലയാളകലാഗ്രാമമായിരുന്നു. അതേപോലെ ജൈറ്റിന് വി.ആർ. കൃഷ്ണനുമുതൽ അധ്യക്ഷത തിൽ മുൻ രാജ്യപതി ആർ. വെങ്കിട്ടരാമൻ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുകയും സാംസ്കാരിക രംഗത്തെ പ്രഗൽഭര പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്ത സ്വാതന്ത്ര്യസുവർണ്ണ ജൂബിലിയാഫോസ്റ്റും കലാഗ്രാമത്തിന്റെ അന്തര്രാജ്യ ധർത്തി. ഇവിടെ പറിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിർബന്ധനായ വർക്കു സ്കോളർഷിപ്പ് നൽകാൻ ഉദാരമതികളിൽ നിന്നു ലഭിച്ച നാലു ലക്ഷ തത്തിന്റെ ഒരു ഫണ്ടും കലാഗ്രാമത്തിനുണ്ട്. ഡോക്ടർ സുകുമാർ അഴീകോട്ടും ടി. പത്മനാഭനും തങ്ങളുടെ പുസ്തക ശേഖരം മുഴുവൻ കലാഗ്രാമത്തിന് അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നു പ്രവ്യാഹിച്ചുകൊണ്ട് ആരംഭിച്ച ഒരു ലൈബ്രേറിയും ഇവിടെ ഉണ്ട്.

വായനയുടെ നേർവ്വഴി

എ.എ. സചീവൻ

മുന്ന് പുസ്തകങ്ങളുടെ ഏരേ മുന്നിൽ. വായനമുന്നിയിലേയ്‌ക്ക് അയച്ചു കിട്ടിയവയാണ്. രണ്ടും കമാസമാഹാരങ്ങൾ. ഒന്ന് കവിതാ സമാഹാരം. മുന്ന് പുസ്തകങ്ങളും ഏറെ പ്രശ്നസ്തരുടേതല്ല. ഏകിലും ഇന്നേവാബുവും രാജാനന്ദനും മലയാളികളായ വായനകാരക്ക് അപരി ചിത്രരല്ല. രാമകൃഷ്ണൻ ഒരു പക്ഷേ അത്രയേറെ പരിപിതനുമല്ല.

“നിലവിളികൾക്കുമേൽ ആരുടെ നില്ക്കുത ...”? എന്ന പേരിൽ കരിഞ്ഞ് ബുക്ക് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ് രാജാനന്ദനേ കമാസമാഹാരം. അഞ്ചു കമകളടങ്ങിയ ഈ സമാഹാരത്തിന് 30 രൂപയാണ് വില. നദിഞ്ഞിയു നന്ത് എന്ന കമയിൽ ജഗന്നാമപുരത്തെ നദിയിൽ വെച്ച് ആരാരാക്കേയോ ചേർന്ന് അടിച്ചും കല്ലേറിഞ്ഞും കൊന്ന പ്രശ്നം കൂപ്പണ്ണൻ ജഡം പുശ്യിലുടെ ഒഴുകി നടക്കുകയാണ്. സംഭവത്തിന് സാക്ഷി പറയാൻ ആരും തയ്യാറാവാത്തതു കൊണ്ട് പുശ്യമാത്രം ദൃക്സാക്ഷി! സംഭവം കണ്ണു കൊണ്ട് നിന്ന അരവിന്ന് അത് പുറത്തുപറയാൻ ദയരൂമില്ല. പ്രാന്തു പിടിച്ച മാലിനി ‘കോടതിയിൽ പോകണം’ എന്ന് ഇടക്കിടെ പറയുമെ കിലും ആരും അത് അതുകാരുമാക്കിയില്ല. ഒടുവിൽ കുറ്റബോധം കൊണ്ട് ശ്രാസംമുട്ടിയ അരവിന്ന് കോടതിയിലെത്തി സാക്ഷിപറയാൻ തയ്യാറായപ്പോൾ അവൻ്റെ സാക്ഷിമൊഴി കോടതിക്കു പോലും ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. നാടകത്തിലെ തീ ജീവിതത്തിലേക്ക് ആളിപടരുമ്പോൾ എല്ലാ ബഹിക സത്യസന്ധതകളും വെടിഞ്ഞ് ഓടിമറയുന്ന, താടി നീട്ടിയ ബുദ്ധിജീവികളെ വെളിച്ചതു നിർത്തി വിചാരണ ചെയ്യുകയാണ് “നാടകത്തിനു തീ പിടിക്കുന്നു” എന്ന കമ. വിസ്തവബോധംകൊണ്ട് മതതു പിടിച്ചവർ “ചാത്തൻപൊറു”കളുടെ ഉറക്കം കെടുത്തുകയും ഒടുവിൽ, അധികാരത്തിന്റെ ക്രൈമർഖനങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ചാത്തന്പൊറു കത്തിയ മരുമേഖല വിസ്തവകാരികൾ ഓടിരക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്ത രാഖ്ഷീയ ചരിത്രങ്ങൾ ഈ കമ നമ്മുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കൈത്തശക്കം വന്ന ഏഴുത്തു കാരണിൽ ഭാഷയും കമപറയാനുള്ള ശൈലിയും രാജാനന്ദൻ ആർജിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കമയുടെ വർത്തമാനം കൂടണ്ണതു തെറിപ്പിച്ച കെട്ടിക്കാഴ്ചകൾ രാജാനന്ദൻ ഒഴിവാക്കും എന്ന് നമുക്ക് പ്രത്യാശിക്കാം.

രാമകൃഷ്ണൻ “അസതാം പിറന്നാൾ” എന്ന കമാസമാഹാരം മുംബൈയിലെ ലിഫാസ് ആർട്ട്‌സ് പ്രസിലീകരിച്ചതാണ്. എട്ടു കമകളും ഒന്നിയ പുസ്തകത്തിന് 30 രൂപയാണ് വില. തിലകൻ അവതാരിക മലയാളകമയുടെ ചരിത്രം കുടി ചുരുക്കി പറയുന്നുണ്ട്. ഈ ചരിത്ര സ്മ്യതിയിൽ രാമകൃഷ്ണൻ കമകൾ എവിടെ നിൽക്കുന്നു എന്ന് പറയാതെ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. സാധാരണ മനുഷ്യർന്ന് ഏറ്റവും സാധാരണമായ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് കമകൾടുക്കാൻ രാമകൃഷ്ണൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കമാസിജത്തോടു കാണിക്കേണ പരിഞ്ഞനയുടെ കാര്യത്തിൽ രാമകൃഷ്ണൻ കുടുതൽ സുക്ഷ്മത പുലർത്തും എന്ന് നമുക്ക് പ്രത്യാഗ്രിക്കാം.

ഇന്ദ്രബാബുവിന്റെ കവിതാസമാഹാരമാണ് “സുരൂൻ രാത്രി” അന്നും സാഹിത്യസംഘം പ്രസിലീകരിച്ച ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അവതാരിക ശ്രീ. കെ.പി. അപ്പൻതോണ് മുപ്പത്തിഓമ്പു കവിതകളാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലുള്ളത്. വില അൻപതുരൂപ. തീക്കാറ്റിന്റെ തിരക്കൾ പെരുകുന്ന കടലിൽ നിന്ന് തോണിക്കാരനെ തിരിച്ചു വിളിക്കുകയാണ് “നഗര മദ്യത്തിലെ തോണിക്കാരൻ” എന്ന കവിത. നേരുകയിൽ, ചുണ്ടുകൾക്കുറവ് നൽകിയ ഒരു പ്രഭാതവും നേർത്ത വയറിൽ മുവത്തിനും യമരുളിയ ഒരു സാധാഹനവും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന്, നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു പ്രണയകാലത്തെ ആവാഹിച്ചുണർത്തുന്ന കവിതയാണ് “നക്ഷത്രത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ” തനിക്കു പറയാൻ ചിലതുണ്ട് എന്ന് ഓരോ കവിതയിലും ദെഖുന്ന വായനക്കാരനെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട് ഈ ഇന്ദ്രബാബു. വായനക്കാരിലേക്കുള്ള നേർവശി തെളിയിച്ചെടുക്കാനും ഈ എഴുത്തുകാരന് കഴിയും.

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
യുവകവികൾക്കു വേണ്ടി 1995ൽ നടത്തിയ
കവിതാ ക്യാമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ച കവിതകളുടെ
സമാഹാരം -

“ഇളം ചുവടുകൾ”

വില 20.00

പ്രസാധനം :

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

REGISTRATION STATEMENT

1. Title of the News Paper - Kavana Kaumudi
2. Registration Number of the Newspaper - 70774/98
3. Language/languages in which it is published - Malayalam
4. Periodicity of its publication and the day/ days/ dates on which it is published - Quarterly
5. Retail Selling price of the Newspaper - Rs. 15.00
6. Publisher's Name
Nationality
Address - K.V. Ramakrishnan
- Indian
- NV Krishna Warrior Smaraka Trust, Netaji Road Puthiyara, Calicut.
7. Printer's Name
Nationality
Address - K.V. Ramakrishnan
- Indian
- NV Krishna Warrior Smaraka Trust, Netaji Road Puthiyara, Clt.
8. Editor's Name
Nationality
Address - K.V. Ramakrishnan
- Indian
- NV Krishna Warrior Smaraka Trust,Netaji Road Puthiyara,Clt.
9. Time and precise account of the premises where printing is conducted - Kamala Press, 7/615 Oyitty Road, Calicut
10. Place of publication - NV Krishna Warrior Smaraka Trust, Netaji Road, Puthiyara, Clt.

I, K.V. Ramakrishnana hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/-
K.V. Ramakrishnan
Publisher.

2K Jan 1.

കത്തുകൾ

പ്രിയപ്പെട്ട പ്രോഫ. രാമകൃഷ്ണൻ,

'കവനക്കൗമുഖി' ലക്ഷം 4 കിട്ടി. ആദ്യവായന കഴിഞ്ഞു. മറ്റ് ആനുകാലിക അളവുള്ളാലെ വായിച്ച് വലിച്ചേരിയാവുന്ന പ്രസിദ്ധികരണമല്ല 'കവനക്കൗമുഖി', അത് പുനർവായന ആവശ്യപ്പെടുന്നു. മലയാള ഭാഷയെയും സാഹിത്യ നേതയും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഏതൊരാൾക്കും, യഥാസന്ദർഭം പ്രമാണിക്കിക്കു കയ്യും പുനരാസംക്രക്കയ്യും ചെയ്യുന്നതിനായി, സ്വന്തം പുനർത്തകങ്ങളാറു ശിൽ സുകൾക്കുകയ്യും ചെയ്യാം.

ഡോ. ഗോപിനാഥൻ ബി. പിള്ള, ന്യൂഡോർക്ക്

പ്രിയ ശ്രീ. രാമകൃഷ്ണൻ,

കവനക്കൗമുഖിയുടെ നാലു ലക്ഷങ്ങളും അമാവസ്യം തന്നെ കിട്ടി. ഉള്ളട കിൽക്കൽ വെവിഖ്യാതയാലും വെവിഖ്യാതയാലും നാലും ശ്രദ്ധയമായി രുന്നു.

പുതിയ കവിതകൾക്കു വേണ്ടതെ പരിഗണന നൽകവേ, വ്യത്യന്നിബാശ മായ കവിതകൾക്ക് ഇന്നും പ്രസക്തിയുണ്ടെന്ന വിന്തുത ഓരോ ലക്ഷ്യം തെളിയിക്കുന്നു.

കംപ്യൂട്ടർ നിർദ്ദോഷിയാണെന്നു മാത്രമല്ല, ഉപകാരിയായ ഒരു സുഹൃത്തും കുടിയാണെന്ന സത്യത്തിലേയ്ക്ക് വീരൻ ചുണ്ടിയ പല ലേവ് നണ്ണള്ളും (വാല്യം - 4) കാലോചിതമായി.

കവനക്കൗമുഖിക്ക് എല്ലാ ഭാവുക്കങ്ങളും

സന്ദേഹം

സി.എൻ.എൻ. നായർ, മുംബായ്

ബഹുമാന്യ മിത്രമേ,

'കവനക്കൗമുഖി'യും "ചുവടുകളും പടവുകളും" കൈപ്പറ്റി. നീഡി. സന്തോഷം.

സചിന്ദനൻ "ചീരാളൻ" എററ ഇഷ്ടമായി. ആവ്യാനകാവ്യ പാരമ്പര്യത്തെ വിശദൃക്കുവാനുള്ള ശ്രമം അഭിനന്ദനയിയമാണ്. കവനക്കൗമുഖിയ്ക്കും അഭിനന്ദനാശം.

സുവം തന്നെയല്ല. നമകൾ നേരുന്നു.

സന്ദേഹപൂർവ്വം

സ്വന്തം

സോമനാമൻ, ചേപ്പാട്

പ്രിയപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണൻ,

നമീ! വരിസംഖ്യ കഴിഞ്ഞതു് അറിയായ്കയല്ല. എന്നിടയത്തോത്തെനേ? ഒരിക്കൽ മാരാർ സഹായരമ്മിണിയോട് പറഞ്ഞ കേടുതോർമ്മയുണ്ട് - "വായ നയും മട്ടത്ത് തുടങ്ങിന്ന് തോന്നുന്നു നാരാധാരിക്കുട്ടി" എന്ന്. ആയിരു തന്നെന്ന ഒരു സംഭാഷണ മല്ലേ ഇത് ശ്രീമതി ബാലാമാനായമയുടെ മുന്നിൽ നിവേദിച്ചു. മറുപടി ഇങ്ങനെ - മാരാർ അങ്ങനെ പറഞ്ഞതിലുാ അതഭൂതം. വായന മട്ടക്കോ? എല്ലാ മട്ടപ്പും മാറ്റണതല്ലോ വായന?" (ഈ പറഞ്ഞ ആളുടെ ആത്മാവും മനസ്സും ഇന്ന് ലഭകിക്കമായ എല്ലാ ബോധതലങ്ങൾക്കും അപ്പുറ മാൻ.) എന്നും അത് ശരിവച്ചു. പകുശ ഇപ്പോൾ ശരിരക്ഷിണം മനസ്സിനേയും ബാധിക്കുകയാണോ? എററ നേരം വായിക്കാനാവുന്നില്ല. ഒരു മനസ്സാണി ഒപ്പുമില്ലായ്മ. വാർഘക്കും തളർത്താത്ത മനീഷകളും ഉണ്ടെന്ന് മറക്കുന്നില്ല - പഞ്ചരാടി മാശ്ശപ്പോലെ! അതെല്ലാം അപൂർവ്വമായ ധന്യതകളാണ്! എൻ്റെ

ആത്മാർത്ഥമതയെ തെറ്റിഡിപ്പാലോ എന്ന പേടിക്കാണാൻ ഇതെയുമെഴു
തിയത്. ക്ഷമിക്കുക. M.O. ഇന്ത് തന്ന ഈ കണ്ണാടുകൂടി അയയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

ചതുര്ഥ്രമിയിലെത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും കൗമുദി ശരിക്കും തിളങ്കി. പുതിയ
ലക്കം വായിച്ചില്ല. ചീരാളുന്ന ഓന്നുണ്ടെന്ന് പോന്നു. വായിക്കണം. എല്ലാ സംരം
ഭേദങ്ങൾക്കും വിജയാശംസകൾ!

സി.പി. സുഭദ്ര, പെരിന്തൽമല്ല

പ്രിയപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണൻ,

അഞ്ചാം ലക്കം കൗമുദിയും കിട്ടി. സന്ദേഹിക്കുന്നു. അതിൽ എന്തേന്തു രേഖ
ചെറുലേവനമുണ്ടോ - 'വൃത്തവിചാരം'. ലേബനന്തിരൻ അവസാനം എന്നി
ക്കൊരു മൃഗത്തെ കൈപ്പിച്ച പറ്റിയിരിക്കുന്നു. ഈ അസ്യാളിപ്പു പറ്റിയതിൽ
ലജ്ജ തോന്നുന്നു.

'പ്രഹർഷിണി' എന്ന വൃത്തവും അതിന്റെ ലക്ഷണവും ഞാൻ എഴുതിയി
ടുണ്ടോ. അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത്, "അതിരുചിര" എന്ന വൃത്തതനാമവും, "ചതു
ര്യതിരപ്പതിരുചിരാജഭാഗം" എന്ന ലക്ഷണവുമാണ് എഴുതേണിയിരു
ന്നത്. കുണ്ഠിക്കുടകൾ തസ്വരാനനപ്പോലെ, "ഈ വേലയ്ക്കൊരുവെഖ്യമച്ചു പിച്ച
യാൽപ്പുടേ പെടുള്ള ദ്രശ്യം" എന്ന പറയാനുള്ള ചക്രറും ഇനിയും കൈവ
നിടില്ല എന്നതാണ് മഹാക്ഷണം! അടുത്ത ലക്ഷ്മിത്തന്നെന്ന ഈ തിരുത്തൻ
കൊടുക്കുമ്പോ.

എൻ.വി.യുടെ 'മാസ്ത്രപിണ്ഡി' ആയ "നയാഗരാ പ്രപാതഃ" എന്ന കവിതയെ
പറ്റി ഒരു ആസ്വാദനപഠനം എഴുതിയാൽക്കൊള്ളാം എൻ ഒരു മോഹി.
നോക്കുട്ട. "ആത്മന്യ പ്രത്യയം ചേതാഃ" അതാണ് കൂഴപ്പം.

സന്തം

അകവുർ നാരായണൻ, വില്ലി

പ്രിയപ്പെട്ട ശ്രീ. കെ.വി.ആർ.,

കവനക്കൗമുദി കിട്ടുന്നുണ്ട്. സന്ദേഹം. നന്ദി.

കവർ ചിത്രം കുറിച്ചുകൂടി ആകർഷകമാക്കാം എന്നെന്നിക്കലിപ്പായമുണ്ട്.
പിന്നെ, പുറത്താളിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചിലരുടെ പേര് പോരെ? അല്ലെങ്കിൽ
പ്രധാനപ്പെട്ട ചില ഇനങ്ങളുടെത്? വിഷയവിവരം പേജ് കാണുമ്പോലെ
പുറത്താൾ കാണുന്നത് ഒംഗ്രാഫുമോ? ആലോച്ചിക്കാനപേക്ഷ.

രജാം വയസ്സ് ഒന്നാം വയസ്സിനേക്കാൾ ജോറാവട്ട. വിജയാശംസക
ശ്രോട്ട,

സന്തം

എ.പി.എൻ. കാരഘോരി

ബഹുമാന്യ സുഹൃത്തെ,

കവനക്കൗമുദി അഞ്ചാം ലക്ഷ്മിയും കിട്ടി. അഭിനന്ധനത്തിനും അനുമോദന
തന്ത്രിനും വാക്കുകൾ മതിയാകുന്നില്ല എന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയാൽ ഈ മഹാ
സംരഭത്തിന്റെ മഹത്തും തിരിച്ചറിഞ്ഞു എന്നതമും. ഈ ഇന്തെ ഗാരം
തേതാടെ തുടരണമെന്നപേക്ഷ.

വർഷംവരും ഉടനെ അയച്ചുത്തരുമെന്ന് ഉറപ്പുത്തരുന്നു. നിസ്സാര തുകയാണെ
കിലും അയയ്ക്കാൻ കഴിയാതെപോയതാണ്.

കവനക്കൗമുദി വിശ്വാം ഒരു ചരിത്രമുദ്രയാക്കുട്ട എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ
സന്നേഹപ്പുർജ്ജം

സോ. എ.എ.ഒ. വാസുദേവൻ പിള്ള, തിരുവനന്തപുരം

ആരുଗ୍ରୂ വൈദ୍‍ഖാശ്വര

(Ayurveda, The Authentic Way)

വംഗതനായ വൈദ୍‍ഖരതനം പി. എസ്. വാരിയരുടെ
ബും മാർഗ്ഗരഥശിതവുമാണ് ഈ സ്ഥാപനത്തെ ഇന്നതെ
ക്ക് ഉയർത്തിയത്.

ഈ മാറാരോഗികൾക്ക് ആശാസം നൽകുന്ന ഫലം
ഒരു രാഷ്യജീവികൾക്ക് നിർമ്മിക്കുന്നു.

ഈ സൗകര്യങ്ങളോടുകൂടിയ ഇവിടത്തെ നഴ്സിംഗ് റേ
ത്രി, നസ്യം മുതലായ പദ്ധകർമ്മങ്ങളും ധാര, പി:
ഷക്ലിചി മുതലായ മറ്റു സ്പേഷ്യൽ-സേവ കർമ്മങ്ങളും
പൂ കൊടുക്കുന്നു.

രശർക്ക് ആശാസക്രൈമായ ധർമ്മാശുപത്രി നടത്ത
ശുർവ്വേദ കോളേജിൻ്റെ നടത്തിപ്പിന്റു ധനസഹായം
ശുർവ്വേദവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രചോദനം നൽകുന്നു.
ശുർവ്വേദത്തിന്റെ വളർച്ചക്കായി ആയുർവ്വേദസെമിനാ
ഡിസമത്സരങ്ങളും നടത്തുകയും ആയുർവ്വേദ പു
ജും “ആരുഗ്രുവൈദ്യൻ” (ഇംഗ്ലീഷ്) ടെത്രമാസികയും
കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കളിയുടെ പരിപോഷണത്തിനായി പി. എസ്. വി
ലം നടത്തുന്നു.

വൈദ୍‍ഖരതനം പി. എസ്. വാരിയരു

ആരുഗ്രുവൈദ്യശാഖ

ഈം : 1902

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

HO. 742216-19, 742561-64 & 742571 (EPABX), TDBX 20
Fax: 0493-742210, 742572

ഒരു അനന്തമായ പാരമ്പര്യം. ഒരു ഇതിഹാസം.

കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല

(Ayurveda, The Authentic Way)

ഭിവംഗതനായ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാതിയരുടെ ദീർഘ അർശനവും മാർഗ്ഗദർശിതവുമാണ് ഈ സ്ഥാപനത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിയത്.

- ⦿ ഇവിടെ മാരാരാഗികൾക്ക് ആശാസം നൽകുന്ന ഫലപ്രദമായ നാനാതരം ഔഷധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു.
- ⦿ നവീന സൗകര്യങ്ങളോടുകൂടിയ ഇവിടത്തെ നൃസിംഗ് ഹോമിൽ വസ്തി, നസ്യം മുതലായ പഞ്ചകർമ്മങ്ങളും ധാര, പിഴിച്ചിൽ, നവരകിഞ്ചി മുതലായ മറ്റു സ്വന്നഹ-സോദ കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കുന്നു.
- ⦿ അവശ്യർക്ക് ആശാസക്രൈമായ ധർമ്മാശൂപത്രി നടത്തുന്നു.
- ⦿ ആയുർവ്വേദ കോളേജിന്റെ നടത്തിപ്പിന് ധനസഹായം നൽകി ആയുർവ്വേദവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രചോദനം നൽകുന്നു.
- ⦿ ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ വളർച്ചകായി ആയുർവ്വേദസമിനാറുകളും പ്രബന്ധമത്സരങ്ങളും നടത്തുകയും ആയുർവ്വേദ പുസ്തകങ്ങളും “ആര്യവൈദ്യൻ” (ഇംഗ്ലീഷ്) ലെത്രമാസികയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- ⦿ കമകളിയുടെ പരിപോഷണത്തിനായി പി. എസ്. വി. നാട്യസംഘം നടത്തുന്നു.

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാതിയരുടെ

ആര്യവൈദ്യശാല

സ്ഥാപിതം : 1902

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

Phone : HO. 742216-19, 742561-64 & 742571 (EPABX), TDBX 200 Lines)
Fax: 0493-742210, 742572

ശാഖകൾ : കോഴിക്കോട്, പാലക്കാട്, തിരുവ്, എറണാകുളം, ആലുവ, തിരുവനന്തപുരം, മട്ടിരാഗി, കണ്ണൂർ, കോയമ്പുത്തുരു, നൃമംഗലം, കല്ലേരി, കോട്ടയം കുടാതെ 800-ൽ പരം . ഏജൻസികളും